Fayrene Preston

UN ÎNGER FERMECĂTOR

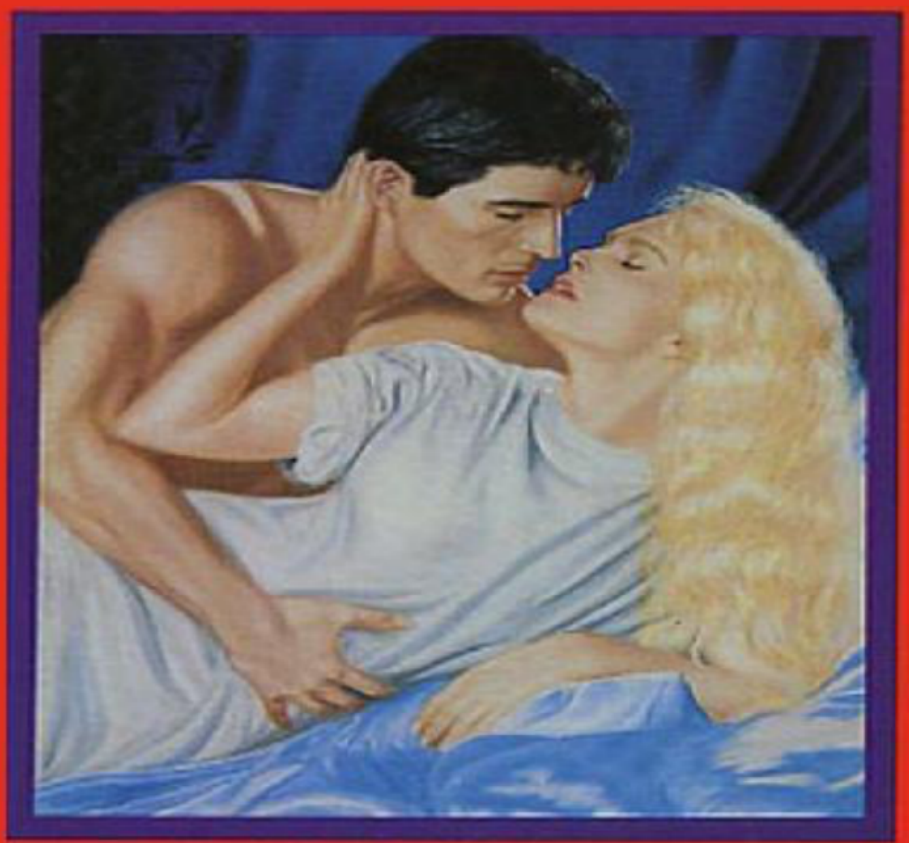

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
EPILOG
Observații

Fayrene Preston

UN ÎNGER FERMECĂTOR

Editura Miron[1]
1993

Fayrene Preston
Satan's Angel
Series: Loveswept
Publisher: Loveswept (November 1, 1991)

Capitolul 1

Se rătăcise. Undeva de-a lungul drumului pe care apucase din greșeală. Se frecă la ochi și-și simți pleoapele pline cu nisip. Când dormise ultima dată? N-a putut să-și aducă aminte. Zilele și nopțile începuseră să se amestece unele cu altele până când el nu le-a mai putut separa și nici nu-i mai păsa dacă le-a separat sau nu.

Probabil că ar trebui să tragă harta lângă el și să se uite pe ea, gândi plictisit, dar nu voia să se oprească. Viteza cu care conducea îi mai ameliora cât de cât durerea. Din nefericire, mașina nu putea atinge viteza de care avea nevoie pentru a înăbuși de tot durerea din sufletul lui, uscându-i până și măduva spinării. Iar în realitate, ca să meargă cu de două sau de trei ori viteza sunetului, probabil că n-ar fi dat nici un rezultat.

Băgă în casetofon o casetă cu Rolling Stones, mișcă volumul și apăsă piciorul pe pedala de accelerație. Mergea spre sud pe o porțiune liniștită a șoselei Oregon, iar în dreapta lui se afla oceanul și se vedea apusul soarelui. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, poate că ar fi putut găsi drumul înapoi spre șoseaua principală. Dacă n-ar fi fost atât de obosit...

Deodată, drumul coti brusc, încât i se păru că intră cu mașina în ocean și-n soarele care apunea.

Soarele era imens, o minge de aur orbitoare, atârnând din cer chiar în fața lui, atingând ușor valurile oceanului cu o pojghiță de aur, vrăjindu-l cu farmecul lui. Un imbold puternic îl făcu să ignore următoarea cotitură a drumului și să meargă înainte, drept către ocean și către soare. Acolo nu va mai fi durere, oboseală, stress și nici responsabilitatea vreunui lucru.

În fața lui apăru o vedenie. O femeie cu părul lung, blond, îmbrăcată în alb. Soarele îi bătea din spate aruncând asupra ei o lumină ce-ți tăia respirația. Iar în spatele ei, fluturând, erau… aripi.

— Un înger, șopti el buimăcit.

Era aproape s-o lovească.

Smuci volanul, calcă puternic frânele, făcând ca mașina să se învârtă pe loc.

Totul se învârtea în fața ochilor lui. Copacii, oceanul, îngerul, toate se începețoșau, în timp ce el se lupta să-și recapete controlul.

Ar trebui să poată opri, gândi el zăpăcit. Ar trebui să fie atât de

simplu. Dar reflexele și puterea lui firească pe care se bazase până acum îl părăsiseră.

Era aproape gata să moară.

*
* *

Auzi un pocnet înfricoșător, un zgomot de metal, un geam care se sparge, un țipăt. Și apoi, întuneric.

Simțea durerea ca pe un cuțit înfipt în capul său. Nu se putea mișca. Tot trupul său tremura și-l durea. Nu s-a mirat la gândul că se află în iad. Îl merita.

Cineva șopti alături, ceva fâlfâia lângă el. Ce îngrozitor!

Își simțea pleoapele ca și când ar fi fost plumbuite, iar el era mulțumit că nu vedea. Se auzi pe el însuși gemând și se gândi că efortul este zadarnic. Această agonie nu va înceta, el știa lucrul acesta. Va continua de-a pururi.

Se auzea un murmur ușor, venea o rază slabă de lumină, un miros parfumat, o atingere tandră, moale. Curiozitatea fu mai mare decât durerea și, încet, încet, încercă să deschidă ochii.

Un înger se uita în jos spre el, îngerul pe care îl văzuse înainte.

Pentru un moment închise ochii, apoi îi deschise. Era ca într-un vis. Părul ei blond cădea în valuri de mătase trecând de umeri în jos, peste piept. Pielea ei era foarte albă, aproape transparentă, fără nici un rid. Ochii ei semănau cu albastrul clar al cerului pe care îl văzuse adesea când zbura deasupra norilor și pământului. Lumina încă o înconjura. Și-n spatele ei se vedeau mulți alți îngeri.

Ceva nu era în regulă. În iad nu sunt îngeri.

— Unde mă aflu? întrebă el cu o voce ceva mai tare decât o biată șoaptă.

— Ești în rai.

Aproape că a crezut-o. Vocea ei avea o muzicalitate dulce, iar buzele ei păreau că nu știu să mintă.

— Poți să-mi spui cum te cheamă? zise ea.

— Satan.

Expresia fetei ei păli ușor.

— Satan? Ești sigur?

— Da.

Era nesigur în privința multor lucruri, dar nu și a numelui său.

— Au și îngerii nume? se întrebă el.

— Pe mine mă cheamă Angel.

Era incredibil de frumoasă... acest gând îi izvorî din durerea zdrobitoare. Ei îi trebuia un nume, nu doar o stare. Dar apoi, din nou, Angel i se părea foarte potrivit pentru ea. O ființă frumoasă, eterică, ce nu aparținea pământului.

— Ai avut un accident. Conduceai foarte repede și ai pierdut controlul mașinii.

— Viteza este tocmai unul din păcatele mele.

Avea atât de multe păcate, că nu știa de unde și cum să înceapă să le spună.

— Ești pe calea cea bună, spuse ea cu blândețe. Nu vreau să te supăr. Voi avea grijă de tine.

El nu-și putea lua privirea de la ea. Ea era singura lumină în bezna aceasta absolută. Ar trebui să-i spună, gândi el. Ar trebui să știe că s-a produs cumva o greșeală și că el nu se află în locul unde trebuie.

— Satan nu are ce căuta în paradis. El a căzut din paradis.

Ea îl privi cu înțelegere, apoi se întoarse și privi în întuneric.

— Nu înțeleg. Cred că este rănit mai rău decât credeam noi.

O voce profundă, gravă, providențială îi dădu răspunsul.

— Dezorientarea este firească. Nu-l scăpa din ochi. Știi unde mă găsești, dacă ai nevoie de mine. Dacă trebuie, chemăm o ambulanță să-l ducem la spital. Dar ar fi mai bine pentru el să-l scutim de un astfel de drum.

— *Nu.*

Reacția lui fu puternică și promptă. Petrecuse în ultimul timp destulă vreme în spital, văzuse prea multă suferință.

Ea își trecu-ușor mâna peste fața lui.

— Ssss... E-n regulă. Nu te vei duce la spital. Te voi ține aici lângă mine. Am să am grijă de tine.

Atingerea ei l-a calmat; privirea ei i-a dat siguranță.

— Bine, mormăi el, închizând ochii. Bine.

Era prea obosit, rănit, ca să mai întrebe cum i s-a întâmplat tocmai lui acel miracol cu ea. Dar, pentru moment, cel puțin, un înger neînchipuit de frumos va avea grijă de el.

Visele se amestecau cu durerea în capul lui și adormi imediat. Auzi din nou exploziile, văzu mingile de foc aprinzând aerul, auzi țipetele. Suferința îi săgetă trupul, lacrimile i se rostogoleau pe obraji și începu să plângă.

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

Îi simți mâna ei pe față, mângâindu-l alintându-l, vindecându-l. Se liniști.

Angel continuă să-și treacă ușor palma peste fața lui, evitând cu grijă rana bandajată de deasupra tâmplei stângi, unde se lovise în timpul accidentului. Mângâierea ei păru că-l liniștește într-un fel, deoarece nu era obișnuit cu blândețea, dar tânjea după ea.

Ea îl studia cu o sforțare inexplicabilă. Avea peste treizeci de ani, credea ea și, când s-a trezit și a privit-o lung, a văzut că ochii lui erau negri ca noaptea. Avea trăsături dure, bine conturate, iar gura era

conturată în așa fel încât părea să fie cioplită în piatră. Părul era des, negru și tuns scurt. Nasul drept, buzele pline și ferme, senzuale, care o răscoleau adânc.

Ce căuta un om ca el în paradis? Un bărbat care conducea o mașină nemaipomenit de scumpă și purta un costum elegant, făcut la comandă. Un om tulburat de ceva atât de puternic încât nu-și găsea liniștea. Un om care se prezenta ca fiind Satan.

Barba crescută peste noapte o zgâria pe mâini, gâdilându-i palma și trezindu-i toate instinctele feminine care-i invadau conștiința, instincte feminine care aveau de-a face mai mult cu sexualitatea decât cu maternitatea. Se încruntă, derutată de reacția pe care o avea față de el. Văzând că respirația lui era adâncă și liniștită acum, ea se ridică cu părere de rău de pe pat.

În timp ce intra în bucătărie, se gândi la dorința ei de a nu-l părăsi. N-avea nici un sens. Și nici trezirea simțurilor nu avea sens. Luă ibricul de cafea, își turnă în ceașcă și hotărî că nu este posibil ca ea să se simtă atrasă de un străin.

Nu. Aceste sentimente neobișnuite erau cauzate exclusiv de faptul că fusese zbuciumată. La urma urmei, ea îi ieșise în față și fusese la câteva secunde de moarte. Reflexele lui rapide îi salvaseră ei viața și-l puseseră și pe el în pericol. Ea îi datora răbdare și grijă.

Avusese o pasiune nebunească pentru profesorul ei de engleză când ea avea 15 ani, și pentru profesorul de matematică, la 16 ani. Și-a dat întâlnire cu căpitanul echipei de fotbal a liceului, când avea 17 ani. Putea înșirui o duzină sau mai mult de nume de staruri de film și de cunoscuți care considera ea că arată bine.

Dar adevăratul freamăt al vieții n-a existat pentru ea. Până acum.

Satan. Cu siguranță era o poreclă, gândi ea, filtrând cafeaua. Ea și Matthew îi verificaseră portofelul ca să afle câte ceva despre el. Au găsit un bilet American Express pe numele Nicholas Santini și 600 $ cash. Dar nu era nici o fotografie și nici un număr la care putea fi găsit în caz de urgentă. Și pe carnetul de conducere figura același nume și era notată o adresă din California.

„Cum a putut cineva să-și ia o poreclă ca aceasta?" se întrebă ea.

— *Nu pot să fac asta! Nu mai pot zbura!*

Durerea din vocea lui o zdruncină. Puse repede ceașca jos și se repezi la el în dormitor. Se răsucea nervos de pe o parte pe cealaltă și trăsese cearșafurile la capătul patului.

— Gata, gata, murmură ea venind lângă el, aplecându-se peste el și ținându-l strâns în brațe.

El se răsucea în pat ca și când s-ar fi luptat cu vreun demon interior. Ea se lăsă peste el încercând să-l potolească. Pielea îi strălucea, iar mușchii i se contractau ca și când ar fi continuat să se zvârcolească. Masculinitatea lui era copleșitoare, dar ea se abținu de

la asemenea gânduri.

— Toate vor fi așa cum trebuie, îngână ea. Mă auzi? Totul va fi bine.

— L-a pierdut, bâigui el. O, Doamne, o să facă accident!

Vocea lui era plină de părere de rău și de mâhnire, dar nu vorbea despre el însuși. Ceva sau cineva l-a rănit adânc, iar ea dorea să știe cine, ca să-l poată ajuta. Îi părea atât de lipsit de apărare și o durea inima.

— Te vei face bine, îi șopti ea la ureche. Am să văd ce am să fac ca să te însănătoșești.

Zbuciumul din trupul său încetă și își întoarse ușor capul spre gura ei.

O auzise. Zâmbind, ea se ridică și-l mângâie cu grijă pe cap.

— Sunt aici cu tine și o să-ți port de grijă.

Când a fost sigură că i-a trecut, proasta dispoziție, i-a dat drumul brațului, dar înainte de a pune cearșaful la loc, un impuls feminin adânc înrădăcinat o făcu să se uite la el. Matthew îl dezbrăcase până la lenjeria intimă, iar ardoarea îi înfiora pielea pe măsura dorinței ei. Era înalt și subțire, cu mușchi puternici, în spatele pielii bronzate și fine. Vânătăile începuseră să-i apară pe partea stângă a trupului. Părul negru, mătăsos, îi acoperea pieptul larg, dispărând încet, încet, dincolo de chiloți. Era un atlet cu o virilitate care o făcea să nu mai poată respira și nu se putea abține de la a reacționa în vreun fel. Privirea i se opri asupra lenjeriei lui intime și a chinuitoarei forme care o tenta. Acest bărbat o atrăgea într-un mod cu care nu era obișnuită. El dormea. „Cum se va descurca când se va trezi?” se întrebă ea îngrijorată.

Îi ridică un braț și-și trecu degetele peste podul palmei lui. Un om energic și, judecând după haine și după mașină, un om obișnuit cu lucrurile fine ale vieții. Cu siguranță că nu era în elementul lui aici în Paradis, gândi ea făcând o grimasă și îndreptându-și din nou atenția asupra degetelor lui. Erau lungi, cu unghii îngrijite. Nu purta inele și nu era nici o urmă, pe al treilea deget al mâinii stângi, acolo unde ar fi trebuit să se afle verigheta.

După ce a tras cearșaful peste el, s-a uitat la ceas. Matthew îi spusese să-l scoale ori de câte ori era nevoie și dacă poate, să-l cheme imediat.

— Îmi pare rău, bâlbâi el, rotindu-și capul dintr-o parte în alta. E vina mea.

Se învinuia pe el însuși. Orice s-ar fi întâmplat, părea că se auto învinuieşte așa cum nici un alt bărbat n-ar trebui să facă, iar ei îi venea greu să asiste la aceasta. Ea vindeca. El a făcut-o să vrea să-l vindece și pe el.

Îi apucă mâinile.

— Nicholas, trezește-te!

El îi auzi vocea limpede și melodioasă trăgându-l afară din groapa întunecoasă în care se aflase.

Îl zgudui ușor.

— Nicholas, deschide ochii și uită-te la mine, ca să știu că îți este bine.

N-ar putea niciodată să refuze acel glas, gândi el. Această voce ajungea până la el în iad. Eliberat pe deplin de gândul că nu mai visa, el făcu ceea ce îi ceruse ea.

Ca și înainte lumina o înconjura, strălucind în părul ei blond și dându-i un aer nepământean.

Îngerii o înconjurară. El își trecu limba peste buzele uscate.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ești aici.

Ea îi zâmbi.

— Mă bucur că sunt de ajutor.

El o privi lung, înfiorând-o cu ochii lui negri.

— Ești foarte curajoasă ca vii după mine în iad! Aripile tale pot lua foc.

Zâmbetul ei păli, iar ea se aplecă să-și treacă dosul palmei pe fața lui. Era rece.

— Cum te simți?

Părul ei atinse ușor pieptul lui, iar lumina ei, mirosul proaspăt, îl înconjurară.

— Miroși extraordinar.

În felul în care își apropie sprâncenele, se vedea o undă de îngrijorare.

— Te doare tare?

Ochii ei erau de un albastru fără sfârșit și, pentru un moment, el crezu că a văzut raiul.

— Durerea de cap mă zdrobește și-mi simt trupul ca și cum ar fi trecut prin mașina de tocat.

— Din păcate, te va durea un timp. Te-ai lovit destul de serios la cap.

Își îndreptă corpul, pregătindu-se să se ridice de lângă el, dar el întinse mâna după ea și o prinse de braț, hotărât s-o țină lângă el. Ar fi fost azvârlit iarăși în întuneric dacă ea pleca.

— Ce s-a întâmplat? Vrei să te ajut cu ceva?

— Da, spuse el încet, dar sigur. Stai cu mine. Nu mă părăsi.

— Bine, spuse ea, mișcată de rugămintea lui și de siguranța cu care a spus-o. Voi sta pe scaunul de acolo.

Arătă cu degetul în dreptul umbrelor.

— *Nu.*

Durerea apăru pe fața lui în timp ce încerca să se uite la ea.

— Nu știu ce faci aici, dar, când ești aproape, nu visez.

Nevoia lui de ea trezea emoții pe care ea nu le putea înțelege. Își spunea Satan și-l măcina pe dinăuntru ceva nemaipomenit. Era o povară cu **P** mare, dar, dacă el a vrut ca ea să stea lângă ea, va sta.

— Dacă tu crezi că asta ajută, voi sta aici un timp.

— Ajută.

Pleoapele i se închiseră treptat și-l luă somnul. Dar mâna lui o strângea în continuare pe a ei.

Ea își privi ceasul. Era ora 13. Se simțea obosită, dar nu îndrăznea să doarmă. Slavă Domnului, respirația lui părea normală, iar pielea continua să fie rece. Tânjea după cafeaua ei și, după o jumătate de oră, dădu drumul mâinii lui și se ridică. În bucătărie, în timp ce își turna cafea în ceașcă, îl auzi plângând.

Alergă înapoi la el. Trecându-și mâna ușor peste fața lui, îi șopti ceva la ureche până se liniști din nou. În somnul lui chinuitor, o apucase de mână.

Ora următoare o petrecu urmărindu-i mișcările, întrebându-se ce îl adusese la acea cotitură de pe șosea, ce îl chinuia atât. Indiferent de răspuns, el făcuse accidentul ca s-o evite pe ea, iar ea îi era recunoscătoare. Chiar și așa, indiferent ce hotărâse ea înainte, nu credea că acest impuls în a-l face să se simtă bine și să se însănătoșească venea numai din sentimentul de recunoștință.

— Nicholas, scoală-te, scoală-te.

El o auzi și din nou făcu ceea ce-l rugase. Când o văzu că e lângă el, supraveghindu-l, simți o eliberare puternică. Ea a adus lumină în întunericul care-l înconjura.

— Bună.

Ea zâmbi.

— E aproape trei dimineața. Ce faci?

— Bine. Nu visam.

Își umezi buzele cu limba. Ea urmări mișcarea și întinse mâna după paharul cu apă pe care-l pusese pe noptieră.

— Încearcă să bei.

Stând în dreapta lui, ea își trecu o mână prin spate și-l ridică ușor, ducându-i paharul la gură.

Părul ei îi atinse obrazul, iar pieptul și-l apăsă de brațul lui. Un val ușor de căldură îi traversă trupul, răscolindu-l. Întorcându-și încet capul, așa încât să o poată vedea, luă câteva înghițituri de apă.

El își dorea un înger. Ce se întâmpla cu el? Ființele cerești și eterice nu aveau pasiuni și dorințe. Un bărbat nu putea strânge un înger în brațe și să-l sărute până când sângele amândurora s-ar înfierbânta. El nu o putea dezmierda până când ar fi izbucnit un foc înăuntrul lui, iar

trupul lui s-ar încorda.

Deci, totul fiind foarte clar*, de ce* o mai voia încă?

Ea puse la loc paharul, iar pe el îl lăsă ușor pe pernă.

— E mai bine?

— Da.

I se învârtea capul și simțea cum îi vibrează, corpul îl durea, dar continua s-o privească. Ea era importantă.

— Tu ești îngerul pe care l-am văzut chiar înainte de accident.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Nu sunt înger. Mă cheamă însă Angel.

— Aproape că era să te calc.

— Știu, și-mi pare rău. Accidentul a fost din cauza mea. N-aș fi ieșit în șosea dacă aș fi știut ca vii tu. Dar tu conduceai atât de tare, că aproape trecuseși peste mine înainte să-mi dau eu seama.

El se încruntă încercând să-și reamintească ceva ce, cu siguranță, trebuia să știe.

— Unde ziceai că eram?

— În Paradis.

Își apăsă podul palmei pe obrazul lui ca să vadă dacă are febră.

— Pe Oregon.

Ce spunea ea nu avea nici un sens, gândi el.

— Încotro te duceai? îl întrebă ea liniștită.

El reflectă un moment la întrebarea ei.

— Departe, departe.

O apucă de mână și o lăsă în jos până când i-o așeză să se odihnească pe pieptul lui. Mâna ei era mică și delicată, dar faptul că o ținea într-a lui îi dădea un sentiment de confort, iar cât timp stăteau așa ea nu putea pleca de lângă el.

— Eram sigur că mă voi trezi în iad.

— Lovitura a fost cât se poate de dură, zise ea cu seriozitate. Înțeleg de ce credeai că vei muri.

— Încă nu sunt sigur că n-am murit.

Sub mâna ei, inima lui bătea puternic.

— Sunt bucuroasă să-ți pot spune că trăiești. Crede-mă, te vei face bine.

— Te cred, zise el, neîncetând să se gândească de ce o crede. Dar nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi?

— Ce faci tu aici?

— Aici locuiesc, spuse ea, întrebându-se dacă nu cumva se cam grăbise să-i anunțe însănătoșirea. Oare el continua să sufere din cauza dezorientării?

El o privi fix un moment.

— NU știam că sunt îngeri pe pământ.

Ea se încruntă.

— Ți-am spus. *Nu sunt* înger. *Numele* meu este Angel.

— Dacă nu ești înger, atunci de ce semeni atât de mult cu unul? Și de ce ești înconjurată de lumină? Și de ce în spatele tău sunt îngeri?

Ea tresări, privi peste umăr, apoi zâmbi.

— Este un sfeșnic în spatele meu - asta trebuie să fie lumina pe care o vezi tu. Și am o colecție de îngeri de porțelan. Câțiva dintre ei sunt pe raftul din spatele meu.

— Nu ești înger?

Ea dădu din cap.

— Nu sunt sigur că pot crede asta.

Ea începu să râdă cu glas vioi.

— Crede-mă.

O credea și n-o credea. Nu văzuse până atunci un înger, nici chiar atunci când zbura cu avionul către paradis. Pe de altă parte, nu-și putea scoate din minte că ea nu aparține acestui Pământ.

Ea își trase mâna dintr-a lui și-l bătu ușor pe piept.

— Înapoi la culcare.

— Nu încă, bâlbâi el. Nu înainte de a mă asigura că ești o ființă în carne și oase.

O trase înspre el și-și lipi buzele de ale ei. Luată de-a dreptul prin surprindere, ea se împotrivi, iar inima îi bătea cu sălbăticie în coaste.

— Ai gust de paradis, îngână el sărutând-o mai apăsat, până când gura ei se deschise, iar limba lui putu să pătrundă. Era ca o cufundare într-un vas plin cu miere, gândi el cu înfiorare și-și strânse brațele în jurul ei.

Ea se îndepărtă șchiopătând de el. Sărutul lui o prinse din urmă, dând naștere unor situații pe care nu le putea controla. Limba lui căuta, mâinile lui o strângeau cu putere și cereau. În ea se treziră sentimente, dar erau total nepotrivite. Și asta nu era bine. El era un om care fusese rănit din cauza ei, ea trebuia să aibă grijă de el, nu să facă dragoste cu el.

— Trebuie să ne oprim, porunci ea, ridicându-se de lângă el.

— Nu.

El nu știa încă dacă ea e înger sau femeie, dar n-o putea lăsa să plece. O trase din nou în jos spre el, proptindu-i pieptul de zidul solid al pieptului său.

— Ai fost rănit, zise ea cu respirația tăiată.

Ochii lui erau la fel de negri ca și cerul nopții, când el i-a luat capul în mâini și a privit-o fix în ochi.

— Faptul că te sărut mă face să mă simt mai bine și durerea aproape că trece.

— Ești dezorientat. Nu știi ce faci.

— Cum vrei tu.

Îi dezmierdă gâtul cu vârful degetelor, lăsând o urmă de căldură, apoi râvni din nou gura ei și începu să îi dea lecții de sărutat. Ea nu știuse până atunci că un biet sărut poate seduce, poate aprinde simțurile sau îi poate înmuia voința. Nu știuse că există atâtea terminații nervoase în buzele ei sau că asprimea limbii lui o poate face să tremure. Nu știuse că un sărut o poate readuce la viață și o poate face să-și dorească ceva ce nu și-a dorit până atunci. Nu știuse că...

Treptat, brațele lui o eliberară din strânsoare, iar presiunea sărutului se micșoră. Puterea lui se făcea cunoscută, observă ea simțind o urmă de deznădejde care o sperie. Fiori plăcuți trecură prin trupul ei anihilându-i puterea de a se îndepărta repede de el.

Când s-a ridicat să plece, el a întins o mână și i-a atins obrazul.

— Te cred.

Vocea îi era răgușită, dură.

— În legătură cu ce? întrebă ea, năucită de căldura care zăbovea în trupul ei.

— Sunt în paradis.

Închise ochii și se întoarse încet să doarmă.

Înainte de a se lumina de ziuă, ea l-a mai trezit încă de două ori. De fiecare dată îl întreba cum îl cheamă. De fiecare dată răspundea „Satan”. Îi dădea apă, iar după ce bea, dormea la loc. Era un bărbat puternic, gândi ea în timp ce-l privea dormind, un om torturat. Un bărbat care i-a înflăcărat sângele cu un sărut.

Fusese dezorientat. Era unicul răspuns.

Nu-și va reaminti nimic de dimineață. Ea, pe de altă parte, nu va uita niciodată.

Capitolul 2

El își aminti totul.

Își reaminti cum de fiecare dată când deschidea ochii în timpul nopții, ea era acolo, își reaminti cum ea îl liniștea cu atingerea ei și cât de liniștită și plină de dorință se simțea în brațele lui.

Își amintea cum îi spusese că nu e un înger, dar apoi începuse să-l facă să se simtă atât de bine cum nici o femeie pământeană nu se pricepuse vreodată să facă... ciudat de împăcat, înfiorător de înfierbântat și cu o dorință chinuitoare în el.

În ciuda durerii care-i zdruncinase trupul, el o dorise pe ea, iar dacă nu ar fi putut să-și arate puterea, atunci ar fi încercat să-și îngroape trupul într-al ei și să se asigure că se află în rai sau în iad.

Acum era dimineață, iar ea nu era în cameră.

Și-ar da seama dacă ar fi în cameră, se gândi el. Ar auzi-o fluturând încetișor în jurul lui, i-ar fi inhalat mirosul îmbătător. I-ar fi simțit mâna mângâindu-i fața, căldura palmei ei pe obrazul său.

Ea nu era în cameră, iar el simți un vag fior de nemulțumire.

Își deschise ochii încet. Capul lui nu mai părea că se desparte de trup, totuși o durere surdă, dar destul de puternică, rămase, iar trupul îi era invadat de o durere, acută, mai ales pe partea stângă.

Își reaminti cum îi ceruse să stea lângă el atât timp cât dormea. Oricare ar fi fost motivul, își deschisese sufletul în fața ei, o lăsase să-l vadă așa cum nimeni nu-l văzuse până atunci și i se dezvăluise cu totul... Avusese încredere în ea, iar ea la rândul ei, îi șoptise cuvinte încurajatoare îi dăduse speranță în visele lui. Cine era ea? Unde era ea?

Trebuia s-o găsească neapărat.

Își fricționă puțin fața, își bălăbăni piciorul peste marginea patului și se ridică. Camera se învârtea cu el și un val de durere îi săgetă capul. Se rezemă și aștepta să înceteze mișcarea camerei și să scadă durerea.

Îngerii se uitau la el. Își trecu repede mâna pe la ochi, apoi privi din nou. Îngerii de porțelan, în diferite poziții și de diferite mărimi stăteau pe raftul din fața lui. Aveau zâmbete pline de beatitudine și chipuri de heruvimi. Și erau mulți. O adevărată ceată.

Blestemând, se ridică în picioare. Camera se balansă puternic.

— Fir-ar să fie! bâlbâi el, așteptând ca totul din jurul lui să se

oprească. Foarte rar aștepta el ceva, iar ideea că nu era capabil să facă nimic îl făcu să devină posomorât ca un urs rănit.

Imaginea lui în oglindă îi reținu atenția. Nu avea pe el decât chiloții. Ea îl dezbrăcase de haine, iar el nu era sigur că îi plăcea acest lucru. Dacă ar fi trebuit vreodată să se dezbrace, el ar fi vrut să fie singurul care să o facă. Faptul că a fost dezgolit fără știința lui, îl făcu să se simtă vulnerabil, un sentiment care îi era deopotrivă străin și dezgustător.

Și niciodată nu fusese mai vulnerabil sau mai expus vederii ca în noaptea trecută. La naiba!

Privi înapoi spre cearșafurile albastre pufoase și confortabile ale patului. Lenjeria patului avea aproape aceeași culoare cu ochii ei, un albastru clar, divin.

Continuându-și inspectarea camerei, el zări o pălărie de paie cu o coroniță de flori în jurul ei, atârnând pe unul din capetele patului, o colivie pentru păsări, albă, bătută în fildeș, agățată pe un cuier de pălării; o pereche de pantofi de tenis odihnindu-se pe pernițele unui fotoliu tapisat cu o stofă albastră în carouri și o... harfă.

O harfă? Da, o harfă de mărime mijlocie, deasupra mesei de toaletă, același tip de harfă pe care o țineau în mâini îngerii zburători, așa cum văzuse el în poze. O pală de aer îi înfioră pielea, ca și cum cineva ar fi deschis o fereastră iar briza ar fi pătruns înăuntru. Sau ca și cum un înger din apropiere ar fi scuturat din aripi.

Deranjat, el deschise ușa debaralei și-și găsi costumul negru atârnând alături de bluze, rochii, fuste, toate având un iz delicat, ademenitor, senzual, foarte feminin, pe care el îl recunoscu ca fiind al ei.

Încruntându-se, el își luă pantalonii, dar nu văzu cămașa. Apoi îi sări în ochi un pulover bărbătesc negru, pe gât. Își coborî privirea încruntată. Oare ea avea de-a face cu vreun bărbat? Îngerul lui?

Bâlbâind o înjurătură, își luă repede lucrurile și plecă să caute baia. Apăru un sfert de oră mai târziu, bărbierit, spălat, îmbrăcat și pregătit s-o găsească.

Învăluită în soarele dimineții, ea stătea la masa din bucătărie, sorbind cafea din ceașcă și citind ziarul. El se lipi de tocul ușii, în parte pentru că tot ce făcuse până atunci îl cam amețise și apoi pentru că simțea nevoia câtorva secunde în care să absoarbă priveliștea din fața lui.

Bucătăria avea ferestre și de o parte, și de alta, cele mai multe fiind deschise ca să lase să intre aerul proaspăt și curat al dimineții, aer care legăna bobocii rotunzi, galbeni și roșii, ai florilor care străjuiau pervazurile.

Era îmbrăcată cu o pereche de jeanși și cu un pulover de lână,

părul îi era strâns la spate și legat într-o coadă de cal cu o eșarfă lungă, care îi atârna pe spate.

Încă îi părea un înger. Un înger pe care-l dorești din toată inima.

— Bună dimineața, zise el cu o voce neașteptat de aspră.

Ea își ridică ușor capul.

— Bună dimineața. Te-am auzit când făceai duș, dar mă mir că te văd aici și încă îmbrăcat. Am crezut că după duș te duci să te culci din nou.

Ea era pregătită să ocolească orice comentariu jignitor pe care el l-ar fi făcut despre felul ușor în care acceptase săruturile lui cu o noapte în urmă, care, de fapt, fuseseră, practic, descompuse de căldura celor doi.

Când a văzut că nu spune nimic, s-a relaxat.

— Ai găsit prosoapele și tot ce-ți trebuia? Le pusesem la vedere pentru tine.

El dădu afirmativ din cap și regretă imediat acest lucru.

— Mulțumesc.

Merse șchiopătând până la masă, protejându-și piciorul stâng și se lăsă să cadă pe un scaun în fata ei.

— Te necăjește piciorul?

— E destul de învinețit și cred că vreo doi mușchi au fost loviți, dar nu cred că s-a rupt ceva.

— Asta-i bine, zise ea, ușurată la gândul că diagnosticul pus de Matthew este bun.

Îi turnă un pahar de suc de portocale, din cana care era deja pe masă, apoi i-o dădu în mână. În timp ce el bău cu poftă, ea avu ocazia să-l studieze în plină lumină a zilei. Se bărbierise și ceea ce văzu o făcu să înlemnească. Nu era un bărbat frumos, dar avea ceva puternic, magnetic, convingător. Intrase într-o încurcătură mai mare decât crezuse.

El îi întinse paharul.

— Îmi mai dai puțin, te rog?

— Sigur, spuse ea umplând din nou paharul și întinzându-i-l.

Ochii lui erau, mai mult de culoarea verde închis a jadului, decât negri, așa cum crezuse ea. Dar probabil că se făceau negri când durerea devenea foarte puternică. Sau când avea o pasiune foarte mare. Își controlă rapid gândurile.

— Mă bucur că te văd mergând. Eram îngrijorată din cauza ta.

Pe fața lui apăru o grimasă.

— Azi noapte am crezut că am murit.

— Știu. Am vorbit despre asta. Ți-aduci aminte? Pentru un moment ai crezut că ești în iad.

Închise ochii.

— Îmi amintesc.

Ea își încleștă puterile așteptând momentul distrugător, dar el nu veni.

— Eram sigur că sunt în iad. Un singur lucru mă enerva. *Tu.* Tu erai ceva anormal în țesătura aceea de lucruri. Îngerii nu trebuie să fie în iad.

Ea hotărâse că a fi rezervată și politicoasă ar fi cel mai potrivit mod de a se comporta în această dimineață, dar el îi submina hotărârea. Zâmbetul ei veni prompt.

— Nu, cred că nu.

— E o harfă pe masa ta de toaletă.

— Da, știu. Am cântat ani la rând.

El o analiză un moment.

— Când te-am văzut prima dată ieri pe șosea, aveai aripi.

Ea izbucni în râs.

— Nu cred.

El puse paharul cu suc pe masă și își aplecă puțin capul într-o parte vrând cu tot dinadinsul să treacă peste masă și să o aducă pe ea mai aproape de el așa încât să poată explora și examina fiecare centimetru pătrat din ea și să descopere exact cine și ce era. Cu o noapte în urmă, în timpul, durerii și a febrei care-l chinuiau, avusese o legătură cu ea și ca să spună că tot ce se întâmplase a fost o enervare pentru el, nu era pe de-a-ntregul adevărat.

— Ieri aveai aripi.

Avea o voce foarte hotărâtă, gândea ea și totuși veselă.

— Sunt sigură că nu aveam.

El continua să o privească fix, cu ochii lui expresivi, cu acea capacitate de a o tulbura.

— Ți-e foame? întrebă ea căutând un subiect de discuție care să-i scoată din cap obsesia că era un înger.

— Da.

— Perfect. Ce ai vrea...

— Dar nu vreau încă să mănânc. Vreau să știu de ce credeam că nu ai aripi.

Era cu siguranță un om cu o minte logică și putere de a analiza, gândi ea, făcând o grimasă și nu avea de gând să renunțe la asta, până nu înțelegea. Cu o clipire din ochi, ea derulă evenimentele înapoi, până la momentul respectiv.

— Hai să vedem. Tocmai urcasem de pe plajă și traversam șoseaua...

— Ce făceai pe plajă?

Ea zâmbi. El era hotărât să examineze fiecare aspect al celor întâmplate.

— Mă plimbam. De obicei mă plimb în fiecare după-amiază.

— Cu ce erai îmbrăcată? Știu că era ceva alb.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Jeanși albi și pulover alb.

— Nu-ți strânseseși părul ca astăzi. Era lăsat pe spate și-l bătea briza.

Ea ridică mirată o sprânceană.

— Ai văzut multe lucruri în acele câteva secunde înainte de a pune frână.

Tăria lui poate că-l părăsise, gândi el furios, dar, cel puțin instinctele și antrenamentul susțineau contrariul. Și voia o explicație în legătură cu ființa aceea frumoasă, aproape luminoasă, care stătea în fața lui la masă.

— Am văzut un înger.

Ea chicoti, iar fața lui căpătă trăsături dure.

— Râzi din orice.

— Da. Întotdeauna am făcut așa. Dar îmi pare rău. Nu râd de tine. Serios. Râd de situație.

— Nu cred că situația este atât de caraghioasă. Sufăr mai mult decât am suferit vreodată în viața mea, nu știu încă exact unde sunt și mă uit la tine și văd ceva care, până în momentul ăsta, nu am crezut că există. Un înger. Tu.

Ea simți un imbold inexplicabil de a chicoti. Are dreptate, gândi ea. Situația lui nu era amuzantă, dar, după ce toată noaptea și-a făcut griji pentru el, pur și simplu era fericită să-l vadă pus pe picioare.

— Bine, bine, hai să vedem. Mai purtam și altceva? Pocni din degete. Da, știu. Purtam eșarfa asta.

Duse mâna la spate și ridica un colț al eșarfei albe cu care, își legase părul.

— Mi-o dădusem o dată după gât și este clar că briza bătea în colțurile ei și mi le ridica.

În sfârșit satisfăcut, el dădu din cap.

— Aripi.

Se opuse impulsului de a râde, dar în ochii ei se citea o licărire.

— Deci, crezi că ai să mănânci o omletă acum? Mai simți amețeală?

— Puțin, dar îmi este foame.

Supărarea îi încreți fața.

— Mă simt slăbit.

Nu a mai vrut să adauge că-și simțea picioarele ca de cauciuc.

— E firesc, după tot ce știu că ai pățit.

— Poate, dar cred că, probabil, trebuie să încerc să mănânc ceva. Iar o omletă sună bine. Dacă nu te deranjezi...

— Nu, absolut deloc.

Privirea lui urmărea orice mișcare a ei, în timp ce se ridică, merse la aragaz și puse ouăle, brânza și ciupercile într-o tigaie mică. Deci ea era o femeie - o femeie cu *chip de înger* - cu săruturi care-l făceau să

uite totul și să se gândească doar la ea, iar ea avea un mod specific de a se lăsa protejată de el. El trebuia să fie prudent cu ea până va fi în stare să plece.

— Unde este mașina mea?

Cu lingura în mână, ea își răsuci trupul astfel încât, cu un ochi să poată fi atentă la mâncare, dar să-l vadă și pe el.

— Am remorcat-o până la atelierul lui Whit.

— Cine e Whit?

— E singurul-mecanic auto pe care-l avem aici, în Paradis, dar e buh. Foarte bun, de fapt. Este un maistru auto care a lucrat în Los Angeles și Indianapolis. A venit aici să iasă la pensie, dar niciodată nu i-a trecut prin cap chiar să se pensioneze. Încă lucrează în fiecare zi. Poți să-l chemi, după ce mănânci.

— Mă duc să-l văd, zise el hotărât.

Primul ei impuls a fost să-i spună că are nevoie de odihnă în acea zi, dar nu a simțit dorința de a provoca scânteierea din ochii lui.

— Dacă tu vrei...

Privirea lui se plimbă de-a lungul bucătăriei multicolore. Cănile de cupru, cam uzate, dar strălucitoare, atârnau pe o poliță de pe un perete. Pe alt perete se afla un raft de oțel alb pe care stăteau cărți de bucate și mai mulți îngeri. El se uită în spate, la ea.

— Numele tău chiar este Angel?

Ea zâmbi.

— Numele meu întreg este Angelina Smith. Dar mi se spune Angel de când eram copil.

Împărți omleta în două și o presă cu lingura.

— Un copil blond, cu ochi albaștri, de fildeș și cremă, îngână el. Este de înțeles.

Îi aruncă din nou una din acele priviri ale lui, gândi ea, simțind căldura pe gât. Era o privire apăsătoare, apreciativă, ca și când ar fi încercat să o măsoare și să o clasifice. Ea se întrebă de ce simpla clasificare ca *femeie* nu era de ajuns pentru el.

— Dar tu? Mi-ai spus că numele, tău este Satan, dar pe carnetul de conducere scrie Nicholas Santini.

El privi îngândurat paharul cu suc de portocale din fața lui.

— Satan e o poreclă pe care mi-au dat-o la servici și a prins.

— Cum de ți s-a dat o asemenea poreclă?

Cum se așezase lângă el, noaptea trecută, se întrebase și făcuse speculații pe marginea acestui lucru.

— Cred că lumea a crezut că mi se potrivește.

Un mușchi i se contractă de-a lungul maxilarului.

— Doar părinții îmi mai spun încă Nicholas.

— Bun, râse ea încet, încercând să-i înțeleagă proasta dispoziție. Atunci, vrei să-ți spun și eu Satan?

— Nu.

Ei bine, asta era cu siguranță destul de clar. Ea puse omleta pe o farfurie, o trecu peste masă și i-o așeză înainte.

— Cafea?

El scutură din cap, durerea străfulgerându-i țeasta cu o intensitate cumplită.

— Fir-ar să fie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Închise ochii, conștient că, pur și simplu țipase. Dar accidentul, traumele, femeia angelică din fața lui, toate îl înnebuniseră într-un mod drăcesc. Voia să fie din nou sănătos și voia să-i schimbe înfățișarea angelică într-una plină de pasiune violentă, desfrânată. Deschise ochii, iar după ce durerea scăzu, către un fel de amețeală confuză, ridică mâna ca să atingă bandajul de la tâmpla stângă.

— Tu ai făcut asta?

— Nu, Matthew a făcut-o.

— Matthew?

— Matthew Godwin. Este doctorul nostru de aici.

— Lasă-mă să ghicesc. Este singurul doctor din oraș.

Tonul său sarcastic o făcu să se apere.

— Da și suntem norocoși că-l avem. Este unul din cei mai buni doctori din stat. Sunt sigură că va trece pe aici în dimineața asta, ca să vadă cum îți merge.

El o privi fix, întrebându-se de ce nu se putea sătura să o privească.

— Ai spus *God*win?

Instantaneu, uitând că i-a fost jignit amorul propriu, ea zâmbi.

— N-ai de gând să începi din nou cu chestia asta, nu?

Ar fi putut, gândi el, dacă ea ar fi continuat să-i zâmbească astfel.

— Acest Matthew are o voce sonoră, profundă, nu-i așa? L-am auzit azi-noapte, dar nu l-am văzut.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Te-a examinat înainte ca tu să vii, ți-a îngrijit rana de la tâmplă și a stat cu tine până a hotărât că vei fi bine.

— Vocea lui semăna cu a lui Dumnezeu.

Ea chicoti.

— Nu renunți, nu?

— Foarte rar.

— Bine, lasă-mă să-ți spun ceva. Poate că te afli în Paradis și se poate ca eu să-ți par un înger, iar Matthew se poate să aibă o voce profundă și sonoră, dar tu ești viu și pe Pământ și ești pe cale de a te vindeca în urma accidentului. Cu siguranță nu ești în Rai.

— Atunci, de ce am senzația că sunt?

Ea realiză că el nu glumea. Nici măcar nu a zâmbit când i-a pus

întrebarea. De fapt, ea își dădu seama că, totuși, voia să-l vadă zâmbind.

— Nu știu, Nicholas.

Ochii lui se îndreptau spre buzele ei. Ea rostise numele lui atât de blajin, de dulce și cu 0 putere de seducție de care nu-și dădea seama. El voi să-i vadă buzele arcuindu-se în rostirea numelui său și apoi voi să sărute acele buze. Dar, mai mult decât orice, el voia ca nenorocita de durere din capul lui să dispară, pentru că voia să se dedice cu mult mai mult ei. Acest înger era în stare de o mare pasiune. *Îngerul lui.*

— De ce nu încerci să mănânci ceva? întrebă ea cu blândețe. Poate că o să te facă să te simți mai bine.

Ceva din vocea ei îl făcu să accepte ce-l rugase ea. Mai mult ca sigur că trebuia să găsească o apărare împotriva ei.

Tăie omleta și o duse la gură cu furculița.

— E delicioasă, zise el. Mulțumesc.

— Poftă bună.

O privi lung și luă o gură de suc de portocale.

— Ai stat în picioare toată noaptea și ai avut grijă de mine, nu-i așa?

Ea ridică din umeri, voind să spună că ceea ce făcuse nu a fost mare lucru.

— Mare parte din noapte. Când a început să se lumineze de ziuă, am adormit câteva ore.

— Trebuie să fii obosită.

— Nu chiar.

Acesta era adevărul. Prin ființa ei trecea o cantitate incredibilă de energie și avea sentimentul cert că el era cauza.

— Ai dat puțin, din tine pentru un străin.

— Am fost bucuroasă să o fac. De fapt, n-aș fi putut să n-0 fac.

Din momentul când îl văzuse azvârlit din mașină, a simțit ceva aproape ca și cum ar fi fost datoria ei să aibă grijă de el.

— Am o parte de vină în accident. Stăteam acolo, în mijlocul drumului.

El n-a zâmbit, dar buzele lui s-au strâmbat ironic,

— Nu ești vinovată, crede-mă. Eu sunt un accident care așteaptă să se producă.

— Doar nu vrei să spui că tu *erai* un accident așteptând să se întâmple. Ai vorbit la timpul prezent.

— Da? Mă rog, n-are importanță.

Mai luă o bucățică de omletă. Ea îl privea cum mânca, gândindu-se că avusese dreptate în legătură cu faptul că el nu-și mai amintea săruturile. El nu bătea nici un apropos în privința asta și ea se simți ușurată, gândi în sinea ei. Dar, în același timp, simți o durere puternică, enervantă. Cum este posibil ca ceva care pe ea o afectase

atât de mult, pe el să-l lase de-a dreptul indiferent?

Neputând să-și termine toată omleta, el dădu farfuria la o parte, apoi își propti coatele pe masă și o privi lung.

— Te-am rugat să stai cu mine noaptea trecută, așa-i?

Ea presupuse că era firesc ca el să-și amintească cel puțin o parte din ceea ce se întâmplase. Dar așa stând lucrurile, cum a putut el să uite săruturile?

— Da. Ai spus că eu te-am ajutat să-ți păstrezi visele pe care le pierdeai. Îți mai amintești visele?

Să-și amintească? gândi el, neîncrezător. Visele îi inundaseră viața, îl zdrobiseră și acum refuza să trăiască. El și-a acceptat chinul ca pe dreptul lui, dar nu a putut, nu a vrut să discute cu ea sau cu altcineva despre ele. Și el spera că nu a dezvăluit prea mult cât timp a dormit.

— Tu m-ai dezbrăcat?

Cafeaua se clătina în ceașca pe care o ținea în mână, pentru că îi tremura mâna. Puse ceașca pe masă.

— Nu. Matthew a făcut-o.

Dar, ea văzuse trupul lui puternic, cu mușchi bine conturați, fusese, de fapt, fără nici o rușine, îmbătată de imaginea lui.

Își arcui o sprânceană.

— Și tot doctorul acela bun mi-a lăsat și puloverul acesta?

Îi, arătă puloverul pe gât pe care-l purta, făcând un gest larg cu mâna.

— L-am găsit în debara, alături de pantalonii. mei.

Ea dădu din cap:

— Matthew l-a cumpărat pentru tine. Cămașa ta e pătată de sânge. Am pus-o la muiat.

El amână să întrebe al cui era puloverul, până când n-a mai rezistat, fiind frământat din cauză că, în cele din urmă, cedase impulsului. Și încă nu știa dacă ea avea vreo legătură cu cineva. Din câte știa el, ea putea avea o relație cu doctorul. Fir-ar să fie. El nu voia să se gândească că acest înger frumos, luminos, tentant, putea săruta pe altcineva, cu atât mai puțin să facă dragoste cu acea persoană.

— Îmi pare rău, zise el, brusc.

Ea îl privi absentă.

— Poftim?

— Îmi pare rău pentru azi-noapte.

Ea deveni un pic distantă.

— Care parte a nopții?

— Toată. În primul rând, îmi pare rău că te-am pus în pericol, conducând atât de repede. Și apoi, îmi pare rău că a trebuit să fii martora accidentului. Trebuie că a fost îngrozitor pentru tine.

— Am fost înspăimântată pentru tine, recunoscu ea, amintindu-și ce speriată fusese și cât de rău îi era, văzând cum mașina își pierde

controlul și auzind zgomotul înfricoșător de metal îndoit și de sticlă care se sparge. În starea de șoc, țipase.

— Îmi pare rău pentru asta. Și îmi pare rău că te-am ținut trează toată noaptea. Se opri. Și pentru că te-am deranjat cu visele mele. Se opri din nou. Și pentru că te-am sărutat.

Și-a amintit. Și îi părea rău. *Rău*? Minunat. De-a dreptul minunat.

— Tu stăteai acolo, aveai grijă de mine, mă făceai să mă simt bine, iar eu am profitat de situație. Îmi pare rău.

Ea se îndepărtă de masă și se îndreptă spre lada de gunoi. Nu a fost așa cum ar fi vrut ea, ca el să-și amintească săruturile ca fiind frenetice și paroxistice, își spuse ea iritată. Și, din moment ce el fusese un expert în a stârni căldură și dorință în ea, era sigură că exista o armată întreagă de femei cărora le împărtășise aceeași experiență. Dar ar fi putut fi frumos dacă el ar fi recunoscut că săruturile fuseseră pentru el, într-o oarecare *măsură*, cutremurătoare.

— Angel? S-a întâmplat ceva?

— Bineînțeles că nu. Ce poate fi în neregulă?

Luă tigăița și o trânti cu zgomot în chiuvetă. Trebuie să facă față, gândi ea, din cale afară de uimită de mărturisirea pe care urma să și-o facă ei însăși. Scuza lui îi afectase foarte tare mândria. Ei, la naiba! Răsuci nervoasă robinetul și dădu drumul la apă.

O supărase, se gândi el, dar simțise că trebuie să afle ce se întâmplase între ei în acea situație. El își amintea încă impactul pe care l-a avut sărutul asupra lui. Atât de diavolesc pe cât simțise, era aproape să ia foc. Dar ea, probabil că fusese vlăguită de un om cu totul străin, care o forța să sărute, cum a făcut el. Era un lucru ciudat de care ea tocmai îi vorbea. Ea *fusese* încă vioaie și radioasă până când el își ceruse scuze. Își apăsă mâna pe cap. Fir-ar să fie de durere. Probabil durerea îl oprea să gândească corect.

— Uite, îmi pare cu adevărat rău...

Ea se învârti pe loc, apucă cârpa udă de vase și o strânse în pumn.

— Te-am auzit de prima dată. Nu trebuie să o repeți.

Capitolul 3

— Bună dimineața.

Vocea adâncă, sonoră, întrerupse tensiunea și-i atrase atenția lui Nicholas de la Angel spre cadrul ușii. Bărbatul care stătea acolo semăna cu Abraham Lincoln, îmbrăcat ca un cherestegiu. Era înalt și slab, cu o față prelungă, îngustă, părul grizonat și o barbă pe măsură. Purta o cămașă din flanelă cadrilată și niște pantaloni de lucru și ținea strâns în mână a geantă neagră.

Bunul doctor, hotărî Nicholas.

Și era bucuros să vadă că doctorul avea în jur de 60 de ani. Prea bătrân, gândi el pe moment, ca să aibă vreo legătură cu Angel. *Îngerul lui*. Fir-ar să fie! Își masă capul, întrebându-se dacă suferise, cumva, vreo leziune a creierului în timpul accidentului. Pur și simplu trebuia să renunțe să se gândească la ea ca și cum ar fi a lui.

— Am rămas în ușă și m-am luat după mirosul de cafea, zise doctorul, cu o voce puternică și jovială. Sper că v-a mai rămas ceva cafea.

În ciuda așa-zisei polemici cu Nicholas, în legătură cu scuzele lui, Angel zâmbi un pic forțat către vechiul său prieten.

— Destulă.

El se întoarse către Nicholas.

— Bine, bine, pacientul nostru a scăpat cu viață noaptea trecută. Cursurile acelea medicale prin corespondență pe care le-am tăcut au meritat până la urmă.

Zâmbetul lui Angel se transformă într-o grimasă și îl privi pe Nicholas.

— Aceasta este ideea lui Matthew despre statul la pat. Îi reușește doar pentru că, în general vorbind, pacienții lui formează un public supus. Nicholas, fă cunoștință cu doctorul Godwin, Matthew, el e Nicholas.

Matthew ocoli masa până la un capăt, își dădu drumul într-un scaun, lăsă geanta medicală, pe podea, lângă el, și îl fixă pe Nicholas cu o privire pătrunzătoare.

— Pariez că-ți simți capul ca și când l-ai fi băgat în Clopotul Libertății[2] chiar în momentul în care cineva îl bătea.

Cuvintele doctorului se auziră cu puterea zgomotului de tun, ceea ce-l făcu pe Nicholas să tresară.

— Ați putea vorbi ceva mai încet?

Matthew îi aruncă un zâmbet trist.

— Îmi pare rău. Vocea îmi scapă câteodată, dar este foarte potrivită pentru chemat porcii.

— Dumneavoastră nu aveți porci, zise Angel, sec.

— Nu, nu am. Dar sunt încă om tânăr. Îmi pot cumpăra câțiva. Și dacă e s-o fac, sunt pregătit.

Își întoarse atenția din nou către Nicholas.

— Deci, cum te simți?

— Comparația cu Clopotul Libertății spune totul destul de bine.

— Mmmmm, făcu Matthew pe un ton calm, evaziv, specific profesiei sale. Se lăsă în jos, lângă el, ca să deschidă geanta.

Simpatia lui Angel crescu.

— Firește, te simți îngrozitor. Traumatismele nu sunt o petrecere pentru nimeni.

— Am vreun traumatism?

— Absolut, zise Matthew. Oricum, vestea bună este că am impresia că e vorba despre o contuzie relativ ușoară - așa cum evoluează traumatismele, asta e.

Își masă capul.

— N-o puteți dovedi pe mine.

— Mmmm. În afară de cap, ce altceva te mai deranjează?

— Șchiopătez, iar trupul mi-l simt ca și când ar fi trecut peste el câteva duzini de tractoare.

— Plus o turmă de elefanți, îmi închipui, zise Matthew vioi. Dar asta nu mă surprinde. Până acum cred că ți-ai văzut vânătăile. Toată partea ta stângă probabil că seamănă cu un test Rorschach prelungit peste măsură. Impactul s-a produs pe partea pasagerului din dreapta.

— Sunt sigur că se vindecă ușor, zise Nicholas cu încăpățânare. Trebuie să mă întorc pe șosea azi.

O auzi pe Angel făcând zgomot în spatele lui, dar, când încercă să-și întoarcă într-acolo capul, doctorul îl înhăță de bărbie ca să-l mențină cu fața spre el.

— Singurul drum pe care eu vreau să-l parcurgi azi este cel înapoi spre pat, tinere.

Trecuse mult timp de când cineva nu-i mai spusese „tinere”, se gândi el enervat. Iar fizionomia doctorului rămase dezgustător de veselă în timp ce el își prezenta ultimatul. Dar apoi, gândi Nicholas cu asprime, când un om are o voce ca a lui Dumnezeu, n-ar trebui să se umilească în fața cuvintelor dezaprobatoare pentru a-și atinge ținta.

Angel ocoli masa și se așeză vizavi de Nicholas, mirându-se de sunetul lin de durere, de dezolare pe care îl scosese când el spusese că se pregătește să plece. El era un călător, venind dintr-un loc, mergând în altul, trăindu-și întreaga viață într-alt loc. Se gândise ea într-adevăr

că el va rămâne? Și voia ea cu adevărat ca el să rămână?

— O.K., îi zise Matthew, acum uită-te drept înainte.

Nicholas făcu ce-i spusese Matthew, în timp ce o luminiță îi sclipi în ochi.

— Mmmmmm!

Neliniștea lui crescu.

— Uite, dă-mi un certificat de sănătate și am să plec.

Matthew își dădu capul pe spate și râse vesel.

— Considerând, ceea ce e puțin probabil, că te-aș declara sănătos, ceea ce, drept să-ți spun, nu pot, cum crezi c-o să-ți fie la întoarcere? Ferrari-ul tău roșu seamănă cu o cutie de conserve gata de dus la casare.

Poate că avea vreo legătură cu modul în care capul lui Nicholas începuse din nou să-l doară, dar el aprecia umorul doctorului din ce în ce mai puțin.

— Puțină greață? întrebă Matthew.

— Puțină.

— Dar amețeală și imagine dublă?

— Puțină amețeală, recunoscu el, apoi, privit pe de-a-ntregul cu milă și fiind tratat ca un invalid, se ridică. Camera se învârtea cu el, iar durerea îi bubui asurzitor în cap. Cu un geamăt, se afundă din nou în scaun.

Doctorul veni imediat și-i lovi ușor mâna.

— Va trebui s-o iei puțin mai încet câteva zile, fiule.

Dacă era un singur lucru pe care îl ura mai mult decât orice pe lume, gândea Nicholas, era să meargă mai încet. Dar de data asta, trebuia să-l asculte pe doctor.

— Te-ai odihnit puțin, Angel? întrebă Matthew în timp ce înfășură un garou în jurul brațului lui Nicholas, luându-i tensiunea.

— Câteva ore, zise ea, privind cu îngrijorare paloarea accentuată a lui Nicholas.

Ea nu trebuia să facă nici un test medical ca să-și dea seama că durerea lui crescuse.

Mulțumit de ceea ce îi arăta cadranul tensiometrului, Matthew desfăcu garoul și-l azvârli în geantă și apoi își întinse brațele spre Nicholas.

— Strânge-mi mâinile cât poți de tare.

Nicholas ascultă și fu dezgustat dându-și seama că-și mai pierduse din puterea de a mai strânge ceva în mâini.

— Mmmmmm. Matthew se așeză la loc. O.K., în regulă, cred că e mai sigur dacă-ți prescriu un analgezic.

— Nu iau calmante.

— Dacă ai de gând să te vindeci, trebuie să te odihnești. Și dacă vrei să te odihnești, trebuie ca puțin din durere să scadă până la un

nivel suportabil.

— Nu am timp să mă odihnesc.

— Mmmmmm. Programul tău este foarte riguros, sunt sigur. Dar nu o să-ți faci nici un bine dacă nu-ți faci timp de odihnă.

Scormoni în geantă și scoase afară o sticluță cu pastile. Scoase capacul și îi dădu o pastilă lui Nicholas.

— Ia asta.

Nicholas privi bănuitor pastila.

— Ce e asta?

— E un calmant ușor. Îți va astâmpăra furtuna din capul tău.

— Ți-am spus, nu iau medicamente.

Privirea lui Matthew era blândă.

— Foarte rar mi-am pierdut pacienții, și atunci doar când timpul lor pe acest pământ a expirat. Îmi închipui că timpul nu a expirat încă, pentru că, fiule, ieri ai avut o ocazie nemaipomenită să cumperi ferma. Dar te-am scos din mașina aia a ta și mi-aș lua eu răspunderea dacă ai încerca să schimbi într-un fel această situație. Ia pastila.

Nicholas se holbă când la pastilă, când la doctor și apoi iar la pastilă.

— Nu este prea tare?

— Nu am spus așa, nu?

Cu un zâmbet în colțul gurii, doctorul îl privea pe Nicholas cum înghițea în silă pastila cu puțin suc de portocale, apoi își puse geanta în poală și o închise repede.

— Angel, am să eliberez o rețetă pentru mai multe pastile din acestea și o să trimit pe cineva să o aducă.

— E perfect.

— Mai bine-mi dai mie rețeta acum, zise Nicholas, pentru că am de gând să chem un taxi, să mă ducă la atelierul lui Whit, să-mi iau mașina. Trebuie să mă întorc pe șosea.

Matthew oftă și o privi lung pe Angel.

— Cred că ar fi trebuit să-i controlez și urechile. Pe lângă că este încăpățânat ca un catâr, mai are, după câte se vede și probleme cu auzul.

Privi înapoi la Nicholas.

— Sună pe oricine la care, în graba ta înflăcărată, vrei să ajungi și spune-le că urmează să stai aici câteva zile.

Nicholas deschise gura să obiecteze, dar Matthew continuă discuția încet, constant, implacabil, ca un tanc, gândi Nicholas cu umor negru.

— M-am dus la școală ani întregi ca să ajung așa deștept cum sunt acum. De fapt, tu n-ai cum să știi, dar expertizele mele medicale au intrat în istorie. Oamenii au învățat să scrie cântece despre ele, chiar sonete. Într-adevăr. Va trebui să mă crezi.

Nu se simțea bine, gândi brusc Nicholas. Epuizarea și durerea îl

ajungeau. Iar gândul să se urce iar în pat era din ce în ce mai ispititor.

— Dar nu pot sta aici.

— E vreo problemă cu rămânerea lui aici, Angel? întrebă Matthew, ochii lui aprinzându-se de o nouă curiozitate.

— Nu, sigur că nu.

Matthew o cunoscuse din prima ei zi de viață. Trebuia să fie atentă sau el ar fi bănuit că ceva e în neregulă. Dar nu era. Nu chiar. În momentul de față era doar faptul că inima ei bătea înfundat ca o tobă. Ea avea o locuință mică, cu un singur dormitor. Dacă Nicholas ar fi rămas, limitele intime ar fi fost legate de problemele momentului. Pe lângă asta amintirea săruturilor lor mai plutea încă între ei, ca un spectru incitant, răscolind și chinuind. Totuși, în ciuda tuturor lucrurilor, ea nu voise ca el să plece. Nu chiar departe.

Doctorul se uită când la unul, când la celălalt și înapoi la Angel.

— Totul va fi bine. Știu că pot avea încredere în tine, că ai grijă de pacientul meu.

— Dacă poți avea încredere într-un înger, cine poate avea încredere în tine? bolborosi Nicholas.

Avea inspirația clară că întregul grup de instrumente de percuție al unei orchestre simfonice tocmai se stabilise în capul lui și cânta cu toate forțele.

Sprâncenele negre ale doctorului se ridicau cu uimire, apoi fața lui prelungă, ascuțită, zbârcită, se încreți într-un zâmbet larg și scăpă un hohot de râs, care, pentru urechile sensibile ale lui Nicholas, a sunat mai mult ca un muget.

— Ai perfectă dreptate. Bine, problema este pusă, deci, la punct.

Matthew se ridică.

— Am să te vizitez mâine, fiule. Între timp, ia-o încet și, dacă ai nevoie de mine, dă-mi un telefon. Angel știe numărul. Râse din nou în hohote. Toată lumea din oraș îmi știe numărul.

După ce a plecat doctorul, Nicholas își propti cotul pe masă, odihnindu-și capul care îl durea îngrozitor, de mâna ridicată și privi țintă, peste masă, la ea.

— Dacă rămân aici, te voi epuiza.

— Nu prea mult, zise ea, adoptând un ton neutru.

O tensiune usturătoare și complet nepotrivită îi invadase sistemul nervos, acum, când erau din nou singuri. O afectase foarte tare. Un comportament de politețe formală l-ar putea ține pe musafirul neașteptat la o distanță emoțională, *spera ea*.

— În plus, nu ești în formă ca să pleci nicăieri. Matthew a spus asta și îmi dau și eu seama. Arăți, de parcă ai fi pe punctul de a cădea din scaunul acela, iar ochii îți sunt aproape negri.

— Am ochi verzi.

— De cele mai multe ori, sunt sigură că sunt verzi. Dar acum sunt

negri și azi-noapte tot negri erau. Nu procedezi bine Nicholas, recunoaște!

Își frecționă fața cu mâna.

— Probabil că e vina nenorocitei ăleia de pastile. M-a amețit.

Zâmbetul ei apăru cu o ușurință alarmantă. În situația asta, ea nu se putea abține și găsea foarte hazlie încăpățânarea lui. El pur și simplu nu avea altă șansă, decât să recunoască inevitabilul și să-și lase trupul să se refacă. Totuși, datorită constituției sale puternice, avu o perioadă grea în care a renunțat la ceea ce i se părea a fi slăbiciune. Va fi un bărbat formidabil când se va face bine.

— O parte din asta este efectul pastilei, încuviință ea, dar și al constituției tale.

— Deja ai făcut prea multe pentru mine. Nu vreau să-ți impun ceva.

Se simțea îngrozitor, dar încă mai era îngrijorat în privința ei. Inima ei era încinsă. Prea mult pentru o distanță afectivă.

— Este perfect. Într-adevăr.

— Ești sigură? Dacă mi-ai chema un taxi, m-aș duce la un motel sau la un hotel.

Ea râse.

— Nu există stație de taxiuri în oraș și nici hotel. Avem un motel mic, dar e în renovare. Și merg încet, aș putea spune.

De ce încerca atât de tare să scape de ea? se întrebă el plictisit. A fost ființa cea mai bună din câte cunoscuse el vreodată. Râsul ei avea o putere magică, iar rezonanța lui îl robea de fiecare dată când îl auzea. Lumina se lipea de ea, făcând ca fiecare lucru sau loc din cameră să pară întunecat. Și se oferea să aibă grijă de el. De ce se certase cu ea?

Dar mai era o întrebare pe care el trebuia s-o pună. Își ridică, încet capul de pe mână, așa încât o putea privi drept și îi putu observa reacțiile.

— Locuiești singură aici?

— Da.

Se simți extraordinar de ușurat și își spuse, că era din cauză că nu va da pe nimeni afară dacă el va rămâne aici. Mai erau și alte lucruri pe care voia să le afle de la ea, întrebări care ar fi putut s-o explice, dar puterea lui de a rămâne în picioare era pe cale de a-l părăsi.

— Dacă nu te superi, cred că am să mă întind vreo oră.

— Am să te ajut, zise ea, ridicându-se repede.

Mult mai încet, el se îndepărtă de masă și se ridică.

— Nu e nevoie. Mă descurc și singur.

— Sunt sigură, zise ea, apropiindu-se de masă, prin dreapta lui, punându-i o mână de a lui pe umărul ei.

— Dar de data asta, nu trebuie.

El nu era obișnuit ca cineva să trebuiască să-l ajute să facă ceva, dar își dădu seama că mândria lui trecuse peste limită și nu avea nici un motiv. Dacă s-ar fi știut adevărul, niciodată în viața lui nu avusese mai mult ca acum nevoie de ajutor. Și nu se referea numai la prejudiciile fizice.

Într-o anumită măsură, ea nu putu suporta greutatea corpului, în timp ce îl conducea spre dormitor. Rotunjimile ei line îi apăsau trupul, iar căldura corpului ei iradia prin pielea lui. Ea era un vis pe care el trebuia să-l fi avut cu mult timp în urmă, se gândi. Iar acum reconstituia imaginea ei, apropiindu-și-o în timpul durerii și al chinului prin care trecuse cu un an în urmă.

— Iată-ne ajunși, zise ea, ajutându-l să se așeze în pat cât era de lung.

El se prăbuși în pat satisfăcut.

Ea îl urmări cu privirea, emoția înțepenindu-i gâtul. Văzându-l într-o stare de slăbiciune, palid, epuizat și cuprins de durere, se simți pătrunsă de compasiune față de el. Și ceva mai mult decât atât, pentru acel moment, ea nu era dispusă să se gândească la acest lucru.

— Vrei să te dezbraci și să fii mai lejer?

— Nu.

Acum, când stătea întins, nu era sigur că se mai poate ridica iar.

— Am să mă descurc.

Ea păși până la piciorul patului și-i scoase pantofii. Apoi trase cearșafurile peste el.

El își scoase afară o mână pentru a le prinde pe ale ei.

— Nu știu cum, dar am să te răsplătesc.

De fiecare dată când o atingea, indiferent de intenția lui, ea se simțea înfierbântată. Avea absolut nevoie să se autocontroleze.

— Nu fi bleg, zise ea, lovindu-i ușor mâna și încercând să redobândească detașarea. Nu am nevoie de nici o răsplată. Mi-ai salvat viața.

— Iar tu mă poți salva pe mine.

Ea zâmbi.

— Te simți de parcă ai fi la un pas de moarte. În câteva zile urmează să-ți recapeți vechea ta personalitate.

Și apoi el va pleca.

Ea n-a înțeles ce era cu salvarea vieții lui, se gândea el, închizându-și încet ochii. Nu era sigur că și el înțelesese.

— Să-ți aduc ceva înainte să plec?

Ochii lui se deschiseră din nou.

— Ai de gând să pleci?

— Am să stau în camera de alături.

— Camera de alături?

— Bucătăria.

Ea ezită, observând o nuanță de panică în vocea lui.

— Vrei să stau cu tine?

— Nu, nu.

Nu se putu hotărî să-i ceară acest lucru.

— Am de gând să dorm doar o oră.

Bineînțeles, nu avea să viseze. Era ziuă și nici nu se punea problema că se simte mai bine.

— O.K., atunci, dar, dacă te răzgândești, strigă-mă.

Se întoarse să plece.

— Ce ai să faci cât am să dorm eu?

Era o întrebare stupidă, se gândi el, dar din anumite motive, chiar voia să știe.

— Nu știu. Probabil că am să repar niște lucruri.

— Să repari?

— Asta fac. Repar lucruri.

Avea un anumit sens, își zise el, urmărind cu privirea până părăsi camera. Un înger va repara lucruri stricate. Și el este stricat.

Avea un sens clar.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a adormi a fost ceata de îngeri plutind sus, deasupra lui, supraveghindu-l.

Când s-a trezit, era după-amiază târziu și un miros îmbietor venea dinspre bucătărie. Îi trebui o secundă să-și dea seama în ce stare e. Odihna îi scăzuse durerea de cap la o amețeală suportabilă, iar trupul contuzionat era traversat de moliciune. Asta era bine. Luându-și măsuri de precauție, coborî din pat. Camera se rotea în fața ochilor, dar își reveni imediat.

Trecu pe la baie, mulțumit să descopere că șchiopătarea era mai puțin pronunțată, apoi se îndreptă către bucătărie.

Angel era acolo, stând picior peste picior sus pe masă, cu un prăjitor de pâine pe genunchi, cu o șurubelniță în mână, iar diferite părți din aparat stăteau împrăștiate în jurul ei. O femeie pe care nu o cunoștea stătea în fața mașinii de gătit, amestecând ceva care era, în mod clar, răspunzător de mirosul îmbietor care îl trezise.

Angel privi în sus și îl zări.

— A, te-ai sculat. Grozav.

— N-aveam de gând să dorm prea mult. Ar fi trebuit și mă scoli.

— Somnul este cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru tine, zise zâmbind femeia de la aragaz.

Își șterse mâinile de șorțul pe care-l purta, traversă bucătăria către el și îi întinse mâna.

— Bună, eu sunt Jane. O prietenă de-a lui Angel.

Era o femeie în vârstă, cu ochii cenușii, blânzi și cu părul prins la spate într-un coc.

— Eu sunt - ezită el - Nicholas.

— Ei bine, îmi pare bine să te cunosc, Nicholas. Îi arătă un scaun. De ce nu șezi? Și îți aduc ceva să bei.

— Sună bine, dar mai întâi...

Privi în spate la Angel și simți cum i se încleștează maxilarul. Era atât de fermecătoare...

— Îmi permiteți să folosesc telefonul dumneavoastră? Trebuie să sun pe cineva foarte departe, dar am să folosesc cartea de credit.

— Nici o problemă! Este un telefon în sufragerie.

Făcu un gest cu șurubelnița, arătându-i direcția.

— Dacă îmi spui ce ai vrea să bei, zise Jane, am să-ți pregătesc până te întorci. Cafea slabă? Ceai cu gheață? Lapte?

— Ceai eu gheață ar fi perfect.

Jane dădu din cap afirmativ și așteptă până când el ieși din cameră, apoi se întoarse spre Angel cu uimire.

— Mare greșeală, nu mi-ai spus că tipul este un adevărat invalid.

Angel strâmbă din buze.

— Un invalid, Jane? La vârsta ta?

— Vârsta nu mi-a luat vederile, iubito, iar acest om este în modul cel mai cert un invalid.

Angel își aplecă ușor capul peste prăjitor.

— Cred că este sănătos.

— Dacă ar mai fi sănătos, ar trebui să mă internez într-un spital și să mă tratez de palpitații cardiace. De unde vine? E căsătorit? Din ce-și câștigă pâinea?

Căsătorit. Înlăturase posibilitatea asta, dar acum, că se gândea la ea, absența unei verighete nu însemna neapărat că era neînsurat.

— Nu știu nimic din treburile astea, zise ea încercând să pară pe cât posibil neafectată, deși o apucă o stare de depresie bruscă, inexplicabilă.

— Dumnezeule, ce încet ești!

— Ai răbdare, Jane. Omul își pierduse cunoștința.

— Știu sigur că era treaz azi-dimineață. Matthew mi-a spus.

Angel oftă.

— Probabil că lucrurile acelea despre care m-ai întrebat nu sunt treaba mea, sau de altfel, nici a ta. Te-ai gândit vreodată la asta?

Jane scutură din cap.

— Nu, dar fii fără grijă, lasă totul în seama mea.

Angel lăsă jos șurubelnița și aruncă o privire de sus către Jane.

— N-am să-ți permit să-l interoghezi, Jane. A fost rănit foarte tare.

Jane, senină, turna în pahar ceaiul cu gheață pe care i-l promisese.

— Nu fi tristă, draga mea, voi fi atât de blândă, că niciodată nu va ști că a fost atins.

— Bună, Hawk, eu sunt.

— *Satan.* Dumnezeule, omule, eram gata să dau alarma. Ai întârziat 18 ore.

Nicholas pipăi cu degetele bandajul de la tâmplă, strâmbându-se.

— Știu. Cred că ești în stare să spui că am fost reținut fără să mă pot opune.

— S-a întâmplat ceva?

— Da. Am suferit un accident.

— *La naiba.* Cât de grav? Ești bine?

— Ferrari-ul a luat-o razna și am lovit ceva, nu știu sigur ce. Am fost aruncat acolo. M-am trezit cu o durere de cap care nu mi-a trecut nici acum, plus 0 mulțime de vânătăi, dar, în afară de asta, nu am răni serioase.

— Iar ai zburat cu diavolul pe aripile tale, nu-i așa?

Sau un înger, gândi el.

— Cam așa ceva. Și, din fericire, nimeni altcineva nu a pățit nimic.

— Măcar asta e bine. Hei, nu ți-am spus să te întorci cu avionul cu Blare și cu mine?

Fiori de gheață îi trecură prin șira spinării, iar bătăile inimii s-au accelerat. El *nu putea* să zboare, n-o să mai poată niciodată. Privirea-i fixă săgeta camera în lung și în lat, până când zări un raft lung cu îngeri în partea cealaltă a camerei, chiar diametrul opus lui. O mulțime. Prezența lor îl făcu să se simtă mai bine.

— Planul meu de a ajunge acasă ar fi reușit, dacă n-ar fi apărut curba aceea neașteptată a șoselei. În situația asta, am să mai întârzii puțin, asta-i tot.

— Cât?

— Nu știu încă, dar nu prea mult. Ascultă, până mă întorc, închide proiectul Lightning 1, orientează pe cine poți spre celelalte proiecte ale noastre, iar la ceilalți dă-le câteva zile libere.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște. Apoi:

— Vrei să anulezi Lightning 1 sau doar să-l amâni?

A naibii de bună întrebare, își zise el. Probabil fusese obsesia lui, dar deja îl costase mai mult decât își putea permite să cheltuiască pe timpul întregii vieți. Voia oare să piardă mai mult?

— Am nevoie de ceva timp să regândesc problema.

— Foarte bine. Hawk se opri. Unde ești?

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede, zise el uitându-se fix la îngeri. De fapt, nici nu știu exact.

— Parcă n-ai vorbi tu. Ești sigur că te simți bine?

Unul din îngeri păru că-și luase zborul și plutea cam la o jumătate de metru de raft. Se frecă la ochi și privi iar. Era din nou pe raft.

— Sunt bine. *Am avat doar o cădere nervoasă, asta-i tot.*

— Uite, de ce nu trimiți pe cineva la telefon să mă lămurească și eu

am să vin să te iau?

— Nu.

— De ce nu? Scaunul din dreapta șoferului este pliant. Te fac să te simți confortabil.

— Nu e nevoie. Am hotărât să-mi verific mașina și probabil că după asta voi ajunge destul de repede acasă. Să mă aștepți, când o să mă vezi. Bine? Dacă apare vreo schimbare în plan, am să te sun.

— Bine, dacă asta vrei.

— Da. Pe curând.

Nicholas închise telefonul și se întrebă de ce refuzase oferta lui Hawk. Dacă ar fi acceptat, ar fi putut ajunge acasă a doua zi la prânz. Își ciupi nasul cu degetul mare și cu cel arătător. De ce l-a refuzat pe Hawk? Nu se îndoia deloc că putea face acel drum. De ce?

Își ridică încet capul și, pentru prima dată, examină atent împrejurimile. Sufrageria lui Angel era mică, dar cu o fereastră mare care dădea într-o grădină care mergea în jos vreo 18 picioare până la șoseaua care cotea și nu se mai vedea. Printre doi copaci uriași care creșteau în fluidul grădinii, el putu vedea o imagine grandioasă a oceanului. Era sigur că șoseaua trebuie să fi fost aceea pe care condusese el când s-a produs accidentul.

Își întoarse din nou privirea înspre cameră. Era mobilată simplu, cu o canapea și fotolii, toate cu huse viu colorate. Pe mijlocul măsuței de cafea se aflau mileuri croșetate, iar cele două măsuțe pliante și bibelouri simpatice nu erau puse într-o ordine anume. Era o cameră confortabilă, atrăgătoare, dar nu era nici o poză de familie pusă pe nicăieri la vedere. Nimic în afară de îngeri, toți aranjați pe rafturi.

Fir-ar să fie, erau o grămadă.

Se sculă brusc din scaun și porni să caute adevărul.

Capitolul 4

— Cred că tocana asta e numai bună de mâncat, o auzi el pe Jane, în timp ce se îndrepta către bucătărie.

— Și chiar la timp, spuse Angel, zâmbindu-i când el intră pe ușă. Este rețeta specială a lui Jane pentru tocana de pui. A trecut pe aici în după-masa asta s-o facă special pentru tine.

Zâmbetul ei îl găsi nepregătit, fortificându-și trupul și calmându-și sufletul. A, da, gândi el. Adevărul.

— E foarte frumos din partea ta, Jane.

Se așeză.

— Dacă are și gustul tot la fel după cum miroase, trebuie să fie bună.

— Va fi.

Angel fugi de la masă, ținând prăjitorul în mână.

— Ți l-am reparat, Jane.

Bătrâna nu-și ridică privirea când împărți cu lingura tocănița în trei castroane.

— Grozav.

Nicholas se încruntă văzând diferitele piese ale aparatului de prăjit, uitate pe masă.

— Astea sunt de la prăjitor?

— Da.

— Și mai funcționează?

— Da.

— Cum?

Angel dădu din umeri. Jane râse.

— De ani de zile ne punem aceeași întrebare, dar n-a apărut nimeni cu vreun răspuns încă. Angel are un obicei în legătură cu lucrurile stricate. Ea repară ceea ce nu poate fi reparat. E un fel de magie.

Angel s-a întors la masă cu un burete și o șterse.

— Cum faci treaba asta? întrebă el.

Ea îl privi.

— Nu știu. Pur și simplu o fac.

Își spuse că nu se va lăsa enervat de lipsa de explicații. Dar nu reuși.

— Ai fost la vreo școală de meserii?

— Nu.

Jane puse pe masă un pahar cu ceai cu gheață și un castron mare cu tocăniță în fața lui.

— Și nici n-a învățat-o nimeni. Asta este, ea a avut întotdeauna capacitatea asta încă aproape din prima zi de viață.

N-arată deloc în largul lui, remarcă Angel, aducând trei șervete la masă.

— Mai vrei un calmant Nicholas? Jane a adus rețeta completă. Să-ți aduc un calmant?

— Nu, sunt bine. Și, Jane, amintește-mi să te răsplătesc după cină.

— Perfect, zise ea liniștită. Apropos, ți-am recuperat geamantanul din mașină, la atelierul lui Whit și ți l-am adus. Mi-am imaginat că ai nevoie de lucruri.

— Mulțumesc, apreciez gestul tău.

El așteptă până s-a așezat ea în capătul mesei, iar Angel se așeză tot în fața lui, așa cum făcuse de dimineață.

— Ce-ai vrut să-mi spui când ai zis că Angel are acea pricepere aproape din prima zi de viață?

Jane zâmbi drăgăstos către Angel.

— A venit la mine când avea o zi. Eu eram șefa Orfelinatului din orașul acesta și pur și simplu am găsit-o într-un coș, pe pragul ușii. Prima privire către ea mi-a însănătoșit inima.

Angel chicoti.

— Ești atât de bună, aș fi putut fi și un cățeluș fără adăpost și tu te-ai fi simțit mai bine.

Se întoarse spre Nicholas să-i explice.

— Inima ei era bolnavă din cauză că numărul copiilor de la orfelinat se micșorase în decursul anilor, iar cei care erau acolo se făceau mari.

— Așa e, zise Jane. Pe lângă asta, Orfelinatul nu mai avea bani și îmi era teamă că va trebui să-l închid. Dar atunci a apărut Angel și eu am știut că totul merge spre bine. Și, bineînțeles, bătrânul domn Smith, zgârcitul orașului, a murit în ziua în care ea a venit aici, lăsându-și averea Orfelinatului.

— A fost un noroc.

El remarcă în gând cum că a fost și un pic de ciudățenie și nu a ajutat cu nimic în a și-o explica pe Angel, în felul concret, real, pe care îl voia el. Jane dădu din cap.

— Eu i-am dat lui Angel numele lui de familie. Mi-am închipuit că nu poate fi decât bine.

— Și cum v-ați hotărât s-o numiți Angel?

— Vrea cineva să vorbească cu mine? întrebă Angel.

Jane zâmbi un pic forțat către ea.

— Imediat, draga mea. Vezi tu, Nicholas, coșul în care am găsit-o era al meu și eu îl uitasem, din neatenție, pe prag. Ea nu era învelită

într-o pătură și nu avea nimic cusut pe ea. Nu era nici un indiciu oarecare să mă lămurească de unde venise, nimic care să arate vreo legătură a ei cu acest pământ. Pur și simplu a picat din cer. *Paradis.*

Nicholas simți că i se luminează mintea și-și trase mai aproape castronul cu tocăniță. Mâncarea nu putea decât să-i facă bine. Luă câteva linguri, apoi întrebă:

— Deci Orfelinatul a putut să continue să existe?

— Pentru un timp, dar acum nu mai există. Când a plecat ultimul copil, mi-am cumpărat o casă și m-am mutat împreună cu Angel. Acum sunt patroana unei cârciumi din oraș. Când o să te faci mai bine, va trebui să mă vizitezi.

— Probabil că n-am să rămân atât de mult, dar vă mulțumesc pentru invitație.

Privi la ființa strălucitoare, blondă, de dincolo de masă. Un înger va fi greu de părăsit și chiar mai greu de uitat. Ea va rămâne pur și simplu în mintea lui, împreună cu el.

— Ai putut să vorbești la telefon? întrebă Jane.

La mișcarea lui din cap că „da", ea continuă liniștită:

— Sunt sigură că familia ta era bucuroasă să audă vești de la tine.

— Din fericire, părinții mei nu țin socoteala programului meu. Ei s-au pensionat și trăiesc în Arizona.

Deși capul lui Angel era aplecat pentru că mânca, el avu impresia stranie că îl ascultă.

— Deci nu ești însurat?

Toate simțurile îi erau încordate spre Angel și și-a dat seama când ea deveni mai tensionată.

— Nu.

Ea începu din nou să mănânce.

El își retrase privirea de la ea și văzu că sprâncenele lui Jane erau arcuite, așteptând ceva.

— Persoana căreia i-am telefonat este un vechi prieten. Lucrăm împreună. Eu locuiesc în California de Nord.

Jane se întinse către el.

— Ce lucrezi?

— Sunt inginer de aeronave. Am compania mea proprie. SANTINI AERONAUTICS. Proiectăm, construim, asamblăm și testăm avioane.

— Ce interesant! Nu e interesant, Angel?

Angel o privi cu o căutătură plină de înțeles.

— Tocănița ta e nemaipomenită. Ar trebui să guști puțin din ea.

— Imediat. Nicholas, tu pilotezi avioanele la fel de bine pe cum le proiectezi?

Lingura i se opri la jumătatea drumului spre gură. Încet, încet, el o puse înapoi în castron.

— Nu o să mai pot face acest luau atât de bine.

— În trecut, însă, da. De ce te-ai oprit și ce fel de avioane pilotai înainte de a renunța?

— Compania de Asigurări nu-mi mai permite să pilotez avioanele pe care le proiectez; am pilotat câteva tipuri.

Nu-i spusese totul și totuși era ușor surprins că spusese atât de mult.

— Ce inteligent.

Jane se oprise să ia o îmbucătură de tocană.

Angel încercă să schimbe sensul discuției înspre altceva.

— N-am fost până acum cu avionul.

Nicholas o privi.

— Dar atunci nici n-ai avea nevoie, nu-i așa? Tu ești un înger.

Jane râse cu poftă.

— Biata fată! Mă mir că nu s-a dus la tribunal să-și schimbe numele într-un mod legal. Oamenii râd întotdeauna de ea la ideea că ar fi un înger. Sunt sigură că până acum ai văzut îngerii pe care i-au dat prietenii ei de-a lungul anilor.

— Nu pot trece neobservați. Îmi mai puteți da puțină tocană?

— Desigur.

Jane se săltă de pe scaun, iar Angel începu să vorbească despre vreme, apoi o antrenă pe Jane într-o discuție despre planurile ei în ceea ce privește cusutul manual și mersul vânzării la magazinul local.

După cum sperase ea, Nicholas își ceru curând scuze și se întoarse în dormitor. Jane rămase să o ajute la curățat, apoi plecă.

Și din nou Angel se văzu singură în casă cu Nicholas.

Lampadarul era aprins, iar el stătea în pat, privind gânditor îngerii de pe raft.

— Cum te simți? o auzi pe Angel întrebând din cadrul ușii.

— Tu ai doar un dormitor, nu-i așa?

Gura ei se uscă. Dădu din cap afirmativ.

— Dar nu-ți face griji. Am să mă culc pe canapea.

— Mă culc eu pe canapea.

Cunoscând deja dinainte situația, ea refuză printr-o mișcare a capului.

— Pe lângă că e prea scurtă pentru tine, este prea moale. Tu ai nevoie de un suport tare.

El își sprijini capul de spătar și o privi.

— Poți dormi aici. N-am să te necăjesc.

Inima ei se opri puțin, apoi bătu din nou cu o lovitură surdă.

— Am să dorm pe canapea.

El se gândi că mințise. Îi va fi imposibil să stea lângă ea și să nu întindă mâna s-o tragă lângă el. Ar săruta-o dar nu s-ar opri aici. Va merita moartea dacă nu va face dragoste cu ea. Și, aparent, nu era

mort, doar plin de vânătăi și de contuzii. O voia din ce în ce mai mult, pe măsură ce treceau orele.

— Vrei să-ți aduc un calmant? întrebă ea luându-și un ton normal și absent.

Propria voce îi sună în urechi uimitor de răgușită.

— Poate mai târziu.

— Bine, atunci eu cred că am să mă pregătesc de culcare. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

— Cum chemi un înger? întrebă el blând.

— Angel, zise ea stânjenită. Spui doar Angel.

Se îndreptă către baie și făcu un duș lung și fierbinte. Stând sub apa care-i vibra pe piele, se gândi că simțurile ei elevate cereau într-adevăr un duș rece. Niciodată în viața ei nu cunoscuse atât de bine un bărbat. Era ca și cum Dumnezeu pusese în interiorul ei un buton care va activa conștiința sexuală în ziua în care îl va cunoaște pe Nicholas Santini. O parte din ea voise cu adevărat să spună „da" atunci când el spusese că ea se poate culca în pat cu el. Era o parte din ea pe care ea nu o cunoștea și nu știa cum să se descurce.

Dar el va pleca în curând, se gândi ea, iar după aceea pielea ei nu se va mai face ca de găină, inima își va păstra o bătaie constantă, ritmată, gândurile ei nu se vor mai abate către alte gânduri amăgitoare, așa cum se întâmplase înainte. Viața ei va fi normală. Și ciudat de goală.

El o auzi când a ieșit din baie și a trecut pe lângă ușă.

— Angel?

— Da.

Ea veni și se așeză în cadrul ușii, iar respirația lui îi rămase în gât, ca într-o capcană. Ea purta un tricou foarte mare, alb, scurt până în talie, lăsând să se vadă picioarele lungi, frumos conturate. Cum îi scăpase să observe cât de sexy erau picioarele ei? se întrebă el nevenindu-i să creadă. Trebuie că fusese rănit mult mai grav decât crezuse el. Dar atunci, din nou observase chipul ei frumos sau buzele care sărutau ca focul și arătau parcă n-ar fi mințit niciodată. Mai observase cât de senzual și ispititor era părul ei când îi cădea în cascade pe umeri și pe spate, ca acum. Și apoi au urmat acei ochi de un albastru nesfârșit, care îi aminteau de un om din cer și îi făcu semn cu mâna să se apropie.

Ea putea fi un înger, dar el o dorea așa cum ar dori o femeie. Mai era încă un păcat de adăugat la lunga lui listă de păcate.

— Nicholas? Să-ți aduc ceva?

Avusese un impuls s-o cheme. Voise să o mai vadă o dată înainte de a adormi, să-i audă vocea, poate chiar s-o atingă. Dar n-a putut să-i spună asta. Și *exista* o întrebare care-l neliniștea.

— Cum am ajuns aici?

Ea se încruntă.

— Vrei să spui cum ai ajuns aici, în casa mea? Când mașina ți-a scăpat de sub control, a trecut prin gardul din spatele grădinii, făcându-te să încetinești puțin, apoi ai lovit unul din copaci. Am alergat aici și am telefonat după ajutor. Și...

— Nu, nu. Vreau să spun cum s-a întâmplat să ajung pe șosea? Mă aflam pe drumul dintre cele două sate, conducând mașina de-a lungul coastei. Dar, când am avut accidentul nu mai eram pe acel drum, eram pe o șosea cu două benzi.

— Cu câteva mile în urmă, drumul dintre sate face o curbă în interior, pe o distanță de aproximativ zece mile. În acel punct se face o cotitură care te-a adus pe șoseaua noastră.

Ea arătă cu mâna în fața casei ei.

— Dar cotitura e bine marcată. Nu știu cum de te-ai putut încurca. Probabil că nu erai atent.

Oftând, își trecu o mână peste față.

— Mă întorceam acasă de la înmormântarea celui mai bun prieten al meu. Nu cred că am dormit de când a fost ucis.

Ea se smuci brusc și făcu câțiva pași către el.

— Nicholas, îmi pare atât de rău.

— Și mie.

Supărarea lui o mișcă și o aduse cu câțiva pași mai aproape.

— Cum a fost ucis?

— Avionul pe care îl pilota s-a prăbușit.

— Avea familie?

— Părinți. Locuiesc în Washington. Acolo s-a făcut înmormântarea.

Ea se apropie până ce coapsele ei atinseră patul. El îi putu mirosi parfumul, putu aproape să simtă căldura trupului ei. Oare vorbea cu ea pentru că voia ca ea să stea cu el? Sau pentru că avea nevoie să vorbească cu cineva, cu oricine și cu cine mai bine decât cu un înger? Nu știa. Intențiile i se amestecau în cap. O trase de încheietura mâinii și o așeză pe pat, lângă el.

Aproape de el, ea nu opuse nici un fel de rezistență. Ea știuse că sufletul lui era chinuit și acum știa și o parte din motive.

— Cum îl chema?

Niciodată el nu fusese în stare să-și împărtășească atât de ușor durerea, dar, dintr-un motiv neștiut, simți că e mai bine să-i spună.

— Jazz. Îl cunoșteam din timpul școlii de aviație.

— Jazz era porecla sau numele lui adevărat?

— Era porecla și indicativul lui de apel. Majoritatea piloților au așa ceva. În cazul lui Jazz, el și-a meritat-o, pentru că îi plăcea jazz-ul. Asculta jazz în carlingă chiar dacă era împotriva regulamentului și nu pot să-ți spun la câte concerte m-a cărat.

— „Satan” este indicativul tău de apel?

— Da.

— Și cum l-ai căpătat?

Pentru prima dată îl văzu zâmbind, lăsând la o parte că era un zâmbet ironic, nu unul comic.

— Toți spun că zburam cu diavolul pe aripi, așa că mi-au spus Satan.

O ținea încă de încheietura mâinii, dar ea nu putea să-i atragă atenția asupra acestui lucru.

— Ce înseamnă asta, să zbori cu diavolul pe aripi?

— Înseamnă că eu nu mă enervam atunci, puteam să fac orice manevră, indiferent cât de abilă sau imprudentă, să ies din orice situație, indiferent cât de periculoasă, aveam cu mine șansa diavolului.

— Sunt sigură că priceperea avea un loc aparte în această șansă.

El o privi fix.

— Cred că cineva, undeva, sigur a făcut o tâmpenie când a permis cuiva atât de inocent și bun ca tine să vină în viața mea.

Ea începu să râdă în cascade.

— Cred că n-ai nimerit-o. Tu ai venit în viața mea.

— Am impresia că da, nu-i așa?

Ea râse din nou.

— Da, și la drept vorbind, tu ai trecut peste limita de viteză și ai intrat în gard.

— Poate că, la urma urmei, știam ce fac.

Ochii lui începeau să capete o culoare mai închisă.

— Miroși ca cea mai proaspătă și dulce femeie pe care am mirosit-o vreodată.

Mâna îi alunecă de pe încheietura mâinii ei și o apucă cu degetele de partea de sus a brațului.

— Vino încoace.

— Trebuie să plec pentru ca să te odihnești. Îngerii au grijă și ajută pe cei bolnavi și suferinzi, nu-i așa? Ei bine, eu sunt și una și alta.

— Ai grijă și ajută-mă, Angel.

— Nu sunt înger.

— Încep să cred că ești îngerul *meu*.

Se opinti cu mâna rămasă liberă de pieptul lui.

— Nicholas...

— Știu, bolborosi el. Știu deja toate motivele pentru care nu ar trebui să fac asta. Dar am de gând s-o fac oricum.

Își îndoi cealaltă mână în jurul gâtului ei și o trase în jos până când buzele lui le zdrobi pe ale ei.

Nu-și putu da seama cât de mare era nevoia lui de acest sărut, fără să se poată concentra. Era o dorință care se târa prin trupul lui, înțepenindu-i măruntaiele, solidificându-i mușchii, aprinzându-i

sângele. Își azvârli limba adânc în gura ei și auzi geamătul lin. Un bărbat putea găsi extazul împreună cu ea. Paradisul.

Dar exact așa cum s-a gândit, știa că nu poate fi. Paradisul nu era pentru el. În el era prea multă vină, amărăciune, supărare și teamă. El avea propriul său Iad în care putea trăi și nu era cinstit s-o ia și pe ea cu el. Cu siguranță, totuși, o mai putea săruta încă puțin.

O învăța o lecție despre sărut, se gândea ea. Nu știuse că un sărut poate fi atât de pătimaș și atât de fierbinte încât să distrugă sufletul. N-ar fi permis asta niciodată. Ea trebuia să fie tare, n-ar fi trebuit să-l dorească atât de mult.

Puterea cu care el o ținea, îi spunea că situația lui se îmbunătățise. În curând el va pleca. Și ea va sta întinsă noaptea pe acest pat, singură, și își va aminti de cel care a făcut-o să simtă, deopotrivă, nesiguranțe pământești și plăceri divine.

Mâinile lui mângâiară ușor spatele ei, în jos spre șolduri, o smuci de fund aducând-o spre el, până când putu simți dovada fizică a ceea ce sărutul îi provoca lui când îi săruta partea inferioară a trupului. Un foc începu să se împrăștie, încet în trupul ei.

N-ar trebui să facă asta, gândi el. De ce nu se oprește?

N-ar trebui să facă asta, gândi ea, n-ar fi bine pentru el.

— Angel...

E copleșit de durere, gândi ea. În condiții normale n-ar face asta. Nici măcar n-ar fi aici.

— Nicholas...

El își lăsă mâinile să cadă, dându-i drumul.

Se trase de lângă el încet, încet, până când se ridică în picioare. Mâna îi tremura în timp ce-și aduna șuvițele de păr de pe față.

— Orice ai face, nu spune că-ți pare rău.

Era o cerință ușoară pentru el, pentru că nu-i părea rău.

— În regulă.

— Mâine dimineață amândoi vom fi uitat totul.

Dacă ea ar putea uita sărutul pe care abia și-l dăduseră, ar fi o persoană mai bună decât el.

— Sunt sigur că ai dreptate.

— Bine, deci ne-am înțeles.

Îi aruncă o privire și văzu că ochii lui erau de culoarea onixului negru. Pasiune, gândi ea, gemând ușor, nu durere.

El spera că problema era rezolvată, întotdeauna fusese hotărât să evite situații ca aceasta, în care rațiunea și logica nu pot decide. În trecut, el evitase implicările serioase, din cauza posibilului pericol pe care îl puteau provoca, și chiar acum, când profesia i se schimbase, instinctele îi spuneau să meargă mai departe. Dar...

— Noapte bună.

Nemaiașteptându-l să adauge ceva, ea se ridică și părăsi camera.

Câteva momente mai târziu, stând întinsă pe canapea, ea se gândea la ce se întâmplase. Voise să pună capăt sărutului și, aparent, asta făcuse.

Și a fost bucuroasă. Era convinsă că e cea mai bună decizie pentru amândoi. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce simțea această incredibilă descurajare? Era, desigur, nepregătită să consimtă să se culce cu el. Și chiar când acest moment va veni, ce s-ar întâmpla?

Într-o perioadă uimitor de scurtă, ea ajunsese să aibă grijă de el. Își putea repeta toată ziua că motivul a fost cu totul înrădăcinat în pornirea ei neschimbată de a repara lucruri stricate. Își putea spune ei înseși asta; dar nu o putea crede.

În dimineața următoare, ploua ușor, în timp ce Angel îl conducea la atelierul lui Whit, iar Nicholas era mulțumit că discuția lor era simplă și netensionată. El hotărâse să facă în așa fel încât, puținul timp cât le mai rămăsese împreună, să fie cât mai plăcut posibil și își făcu socoteala că și ea luase o decizie asemănătoare.

Avusese o noapte agitată, dar nu visase și nici nu o chemase - o realizare majoră. Și în dimineața aceea părea să gândească mult mai clar, deși o durere vagă îi zăbovea în corp, mai mult din cauza ei, gândi el, decât din cauza accidentului.

Privi afară pe fereastra mașinii, plăcându-i ce vedea. Paradisul avea o aromă rustică și un sentiment copleșitor de pace. Chiar dacă era un orășel, deja trecuseră pe lângă câteva biserici, un supermagazin, o școală și chiar o bibliotecă. Una sau două clădiri vechi erau construite din bârne sau, acoperite cu șindrilă, astfel încât au rezistat intemperiilor de-a lungul anilor, până când au ajuns să arate de parcă s-ar fi desprins din bărci vechi. Casele aveau personalitatea lor, iar grădinile erau verzi, cu straturi pline de flori înflorite.

Orașul i se înfățișa la modul profund, ancestral. În ultimul timp, viața lui fusese ca o oală sub presiune, plină de stres și tensiune, iar acest loc era pentru el un fel de tranchilizant.

Angel nu depășea viteza legală, dar, pentru prima dată în viața lui, nu-l supăra mersul încet. Era atât de simplu să fii pasager și să lași pe altcineva să conducă. *Îngerul lui*. Era mulțumit. Avea chiar dorința nonconformistă de a mai putea rămâne un timp.

— Știi, zise el, din construcție mașina ta nu-i făcută să meargă tare. Niciodată n-am văzut o mașină exact ca asta; nici nu ai nevoie de chei ca s-o pornești, apeși doar pe ceva; am impresia că ai adunat vreo 4-5 mașini diferite, nici una din ele, trebuie să adaug, fabricată înainte de 1969 - și le-ai asamblat.

Ea îi zâmbi forjat.

— E puțin mai mult ce am făcut noi de-a lungul anilor.

— Noi?

— Eu și Whit. Când împlineam 16 ani, el a găsit scheletul unei mașini. Am început să-l transformăm, să-l înnoim, să adăugăm câte ceva, până când am ajuns la varianta de acum.

— Iar ornamentul cu îngeri de lemn?

— A fost ideea lui Whit. L-a găsit undeva.

— Bine, trebuie să spun că mașina merge grozav. Aș vrea să am timp, mi-ar plăcea s-o studiez și să văd ce ați făcut.

Ea tăcu, întrebându-se de ce avea oare dorința absurdă ca timpul lor împreună să se mai prelungească puțin?

Va fi mult mai îndurerată când el va pleca.

Apucară pe un drum cu pietriș și se opriră în fața unei clădiri care semăna cu un hambar. El coborî din mașină, fericit că, deși piciorul stâng încă îl mai chinuia cu o durere surdă, șchiopătura se diminuase până când devenise aproape imperceptibilă. Angel se apropie de mașină cu o umbrelă în mână și o ținu deasupra capului lui cât timp au mers. Trecuse, mult de când cineva avusese așa grijă de el cum avea ea, se gândi el. Ciudat, el îi răspundea ei și grijii ei, ca și când el ar fi fost un burete uscat, pe care îl umpli cu apă și el tot mai vrea.

Înăuntrul clădirii, Nicholas mirosi un aer greu de ulei și grăsime. Mașini aflate în diferite stadii de reparație stăteau aruncate. O muzică clasică adia ușor prin aer. Apoi îl zări pe Whit. Stătea lângă o Thunderbird, ștergându-și mâna de o zdreanță.

Angel îi făcu semn lui Whit și îl luă pe Nicholas de mână, să-l dacă mai departe.

— Hai să te prezint...

Haina lui Whit era o salopetă jerpelită și plină de grăsime. Avea un chip plăcut și un păr grizonat care stătea în toate direcțiile, numai într-un fel îngrijit nu.

Whit întinse mâna.

— Mă întrebam când ai să vii. Nu mi-am ținut respirația, totuși. Doctorul a spus că erai aproape în bucăți.

Nicholas dădu din cap cordial.

— Acum sunt mai bine. Mașina mea cum e?

— Aș vrea să-ți spun și despre ea același lucru. Trebuie să fi fost foarte frumoasă înainte de accident. E rușinos, dar acum este adunată bucată cu bucată.

Nicholas simți că o urmă din vechea lui stare tensională i se furișează înapoi în trup.

— Dacă nu poți s-o repari, ca să mă pot întoarce acasă, am să iau un camion ca să mă remorcheze. Sunt sigur că acolo voi găsi pe cineva care se pricepe.

În loc să se simtă ofensat, Whit pufni în râs.

— Stai aici, tinere. Dacă îmi dai timp și piese, pot repara orice merge pe roți. Am lucrat și la mașini de curse și la automobile străine

și de-ale noastre și m-am instalat aici ca să-mi fac meseria. Dar e de ajuns o privire a unui agent de asigurări către mașina ta și ți-o va asambla imediat. Și mai e ceva pe care trebuie să-l știi...

— Lasă agentul de asigurări. *Eu* voi plăti.

Angel îi atinse mâna, aruncându-i o privire.

— De ce insiști atât să-ți repari mașina asta? De ce nu te duci să-ți iei una nouă?

Durerea îi răbufni în ochi.

— Jazz mi-a dăruit mașina asta anul trecut. Fără nici o ocazie specială, ci pentru că era grozavă. S-a uitat la ea și s-a gândit că ar trebui să fie a mea. E ultimul lucru pe care mi l-a dat.

S-a întors către Whit.

— Unde este mașina?

Whit arătă către unul din colțuri.

— Acolo.

Nicholas se întoarse și îngheță. Partea stângă a mașinii era în întregime turtită în interior, caroseria îndoită, ușa scoasă din balamale, volanul strâmbat, parbrizul bucățele. După cum arăta, el ar fi trebuit să fie mort. Cea mai mare parte din viața lui de adult zburase cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului și niciodată nu se prăbușise. La dracu! Nici măcar nu se zgâriase. Dar atunci, pe o arteră a șoselei, în Oregon, mergând cu mai puțin de o sută de la pe oră, era aproape să-și piardă viața. Era mai mult decât ironic. Era al naibii de ciudat.

Angel îi atinse brațul.

— Te simți bine?

Își duse mâna la cap.

— Cred că da.

— Aș spune că e un miracol că ești azi aici, zise Whit. Da, domnule, un miracol, evident. Cineva acolo sus trebuie să fi avut, cu siguranță, grijă de dumneavoastră.

Îngerul meu.

— O poți repara sau preferi să chem să mă remorcheze?

Whit ridică din umeri.

— Pot s-o fac eu, dacă vrei să plătești. Bineînțeles că va lua puțin timp să fac rost de toate piesele de care am nevoie, de la cei care au Ferrari. Și mai e un lucru.

Nicholas își scoase portofelul, completă o carte de credit și o înmână lui Whit.

— Comandă piesele și spune să ți le expedieze urgent.

Whit privi cartea de credit:

— Lucru sigur. Pot să dau de tine la Angel acasă?

Ea văzu că Nicholas ezită. Indiferent care fuseseră părerile ei anterioare în legătură cu acest lucru, bucuria ideii că el mai putea

rămâne încă puțin îi acceleră pulsul.

— Ești binevenit să rămâi. De fapt, sunt sigură că Matthew va spune că trebuie să rămâi. Știu că te simți mai bine, dar nu ești încă refăcut sută la sută.

— Vom discuta în legătură cu asta.

O luă de mână și se îndreptă spre ușă.

— Stai puțin. Trebuie să-ți spun ceva.

Nicholas privi înapoi la el.

— Ce este?

— Frânele mașinii... a fost sabotaj.

Capitolul 5

Angel se întoarse brusc.

— Ce?

Mișcările lui Nicholas erau mai încete în timp ce se întorcea spre Whit.

— Vrei să repeți, te rog?

— Sistemul tău de frâne a fost sabotat.

Din anumite motive, el păru să nu ia în serios ce spunea Whit.

— Doar nu vrei să zici că frânele s-au rupt sau au fost găurite când s-a produs accidentul?

— Nu, domnule. Ceea ce i s-a întâmplat sistemului de frânare poate fi cauza accidentului.

Nicholas arătă cu mâna în direcția mașinii accidentate.

— Uită-te la pagube. Indiferent ce ai observat tu, trebuie să fi fost făcut în momentul când m-am accidentat.

Whit îl privi fără să clipească.

— N-am auzit niciodată de un accident care să fi furat sistemul de frânare.

Se simțea stupid, ca și când ar fi trebuit să i se repete totul și nici atunci nu ar fi înțeles sensul.

— Arată, ca și când ar fi fost furat?

— Metodic și cu răbdare.

— Nu.

Își putea auzi propriile bătăi ale inimii și realiză că ceva nu era deloc în regulă. Nu era sigur despre ce era vorba.

— Trebuie că te înșeli.

— Nu, râse Whit calm. Am lucrat la mașini prea mulți ani ca să greșesc într-un lucru ca acesta. Cândva, undeva, cineva ți-a furat frânele și, când ai apăsat pedala lor, pompa a plesnit.

El observă că mâna lui Angel se răcise în a lui. Ce era mai alarmant, era că el nu mai părea să poată să inspire și să expire aerul din plămâni. Plus că bătăile inimii se auzeau, *prea* tare. De-a lungul timpului, el întotdeauna fusese atent la mecanicii lui, iar acum, instinctul și antrenamentul nu-i permiteau să facă abstracție de ceea ce-i spunea Whit.

— Vreau să văd cu ochii mei.

— Îmi imaginez că vrei. Hai. Uită-te în spatele roții din dreapta,

față.

Trupul lui plin de răni îi cerea să se miște încet, cu atenție, în timp ce se lăsă în jos pe podeaua de ciment și se așeză sub mașină. Odată întins acolo, a trebuit să se concentreze foarte atent ca să studieze partea respectivă, deoarece mintea lui se lupta cu verdictul dat de Whit. Îi trebuiră câteva minute până să poată accepta ceea ce vedea.

— Nicholas, ți-e bine? strigă Angel nerăbdătoare.

— Da.

Nu, gândi el. Îi era rău de la stomac. Dispozitivul de frânare plesnise fără să se mai vadă nici un semn de siguranță. Aproape, dar nu de tot. Cineva, fusese foarte deștept, dar urma era acolo. Se liniști cu o înjurătură și se ridică.

Angel veni la el și-și puse mâna pe mâna lui.

— Ce-ai găsit?

— Whit are dreptate.

— A, nu!

Ochii ei erau atât de albaștri, că el nu întâlni nici o greutate, în a vedea spaima din ei. Îi luă mâna și i-o strânse cu căldură.

— N-ai de ce să te temi.

— Nu mă tem pentru mine, ci pentru *tine* Nicholas.

Chiar și aici, în acest hambar întunecos al unui garaj, ea era învăluită de o lumină care părea să vină dinăuntru și ea se îngrijoră pentru el. Smulgându-și privirea de la ea, se întoarse spre Whit.

— Cui altcuiva i-ai mai zis?

— Nimănui. Mi-am închipuit că e treaba ta și că poți lua tu însuți legătura cu șeriful.

— Bine. Îți mulțumesc că ai fost discret.

Whit izbucni în hohote de râs.

— E prima oară când cineva îmi zice că sunt discret. Nu, doar mi-am imaginat că n-ai nevoie de nimeni să se vâre în treburile tale până tu te vei simți mai bine. Știam că ești în siguranță la Angel.

Ca și înainte, el simți un val de aer atingându-i pielea, ca și cum un înger și-ar scutura aripile. O privi lung pe Angel, pe cât putu să-și dea seama, ea nu se clintise. Se uită înapoi la Whit.

— Cum de ai știut că voi fi în siguranță acolo?

Whit dădu din umeri.

— Doar datorită faptului că te-ai simți în siguranță.

Nicholas își frecționă capul, vrând să îndepărteze durerea surdă care persista. Trebuia să se gândească.

— Oricare ar fi motivul, îl apreciez. Am să iau mai târziu legătura cu autoritățile.

Alarmată, Angel întinse mâna și-l apucă strâns de braț.

— Dacă cineva, vrea să te omoare, trebuie să faci ceva acum.

Își puse mâinile peste ale ei.

— Vorbim despre asta când ajungem acasă.

— Acasă?

De ce a spus *acasă*? se întrebă el, enervându-se dintr-o dată.

— Am vrut să spun la tine acasă. Whit, ai grijă de frâne și am să mă întorc la tine.

— E bine. Între timp, am să mă ocup de mașina ta și, dă-mi voie să-ți spun, va fi o plăcere. N-am mai lucrat la așa o bucățică fainâ, de când am plecat din Indianapolis.

Mintea lui Angel o luă razna în timpul cât se întorceau acasă.

Violența i-a fost străină, atacul cu bunăvoință asupra altei ființe vii îi era absolut de neînțeles. Dar cineva încerca să-l omoare pe Nicholas și asta o făcu să dorească să urle fără să țină cont de nimic. Cum putea el să fie atât de calm?

— Nicholas...

— Nu acum, Angel.

Degetele ei strânseră cu putere volanul.

— Capul tău este atât de tare, mă mir că nu te-a protejat de lovituri.

El zâmbi obosit.

— În ultimul timp, n-am fost protejat de nimic. Nici măcar de îngeri.

Odată ajunși acasă, ea își făcu de lucru în bucătărie. N-a trecut mult de când Nicholas a venit și s-a așezat la masă. Fără să i-o ceară el, ea îi turnă un pahar cu ceai și gheață și-și turnă și ei.

— Sper că nu joci poker, zise Nicholas sec, pentru că nu-ți convine deloc să-ți ascunzi sentimentele. Dacă ți-ai pune aripile în spate, penele ar sta drept în sus.

Ea își dădu drumul într-un scaun și-și încrucișă mâinile pe piept.

— Nu-i de râs deloc, Nicholas.

— Nu pot fi de acord, cu mai mult.

— Atunci de ce întârzii să-l suni pe șerif? Ești în pericol.

— Chiar acum nu. Oricare ar fi motivul pentru care Whit a zis că sunt în siguranță aici, a avut dreptate. Nimeni nu știe unde sunt.

— Dar ieri ai spus că ai telefonat unui prieten.

— Da, lui Hawk. Dar nu i-am spus unde sunt.

— Ai făcut-o deliberat?

— Nu chiar. Hawk îmi este prieten.

— Ei bine, cineva nu-ți este, Nicholas. Ce ai de gând să faci?

Își frecționă din nou capul, iar degetele loviră bandajul de tifon, făcând-o să se încrunte la față.

— Nu știu. Aș vrea să știu.

O față care nu aducea deloc cu el, gândi el mânios. Planuri și scopuri fuseseră întotdeauna o parte a vieții lui. Dar de când i se întâmplase nenorocirea asta, viața lui se schimbase înspăimântător, pe

mai multe planuri. Se simțea mult mai vulnerabil decât se simțise vreodată în viața lui. Probabil, vulnerabilitatea lui venea din faptul că el nu trecuse peste șocul morții recente a lui Jazz, lăsând la o parte moartea lui Rocky cu opt luni în urmă. Poate era din cauză că trupul lui încă mai trebuia să se însănătoșească după accident. Sau poate pur și simplu era din cauza ochilor ei albaștri.

— Nu ai de ce să-ți faci probleme, Angel. Îți promit, orice s-ar întâmpla, pe tine nu te va atinge nici un pericol. Plec în după-amiaza asta.

Brusc, ea înțepeni.

— N-ai să faci așa ceva. Ți-ai spus-o ție însuți. Aici ești în siguranță. Părul ei blond se mișcase dintr-o parte în alta, în timp ce-și mișca ușor capul.

— Nu, nu rămân și gata.

În ciuda tuturor motivelor pe care le avea de a plânge, el izbucni în hohote de râs.

— Am zburat peste aproape toată lumea și n-am găsit pe nimeni ca tine.

Pentru că ea nu-l mai văzuse niciodată nici măcar zâmbind, șocul râsului lui a fost de două ori mai puternic. Râsul lui era plin și răgușit și răscolea nervii. Ca lectura unui frumos poem erotic.

— Aveai probabil prea repede de gând să observi.

— Cred că un răspuns mult mai potrivit este acela ca există foarte puțini îngeri pe pământul ăsta. Tu ești, indiscutabil, un exemplar dintr-o specie rară sau poate chiar pe cale de dispariție.

Se întrebase cu ce ar semăna el când ar fi mai bine. Acum știa. Fără mult efort, el putea hipnotiza. Clipi din ochi.

— Eviți subiectul!

— Subiectul de acum?

— Cel cu rămânerea ta aici. Ai nevoie de acest lucru și eu vreau să rămâi.

El zâmbi, iar ea descoperi că era un zâmbet primejdios.

— Niciodată n-ai să știi cât de tentantă și aproape extrem de imposibil de refuzat este invitația ta, dar...

— Dar tu pleci.

— Da. Trebuie să mă întorc acasă.

— Mai devreme ziceai că aici e casa ta.

— A fost o greșeală.

Simțea aceeași enervare ca mai devreme. Nu știa ea oare că el niciodată nu a putut să stea în permanență cu nimeni, dar în mod special cu un înger?

— Aparent, cineva încearcă să mă omoare și trebuie să descopăr cine e.

— Vrei să te întorci acasă să vezi cine e?

— Da.

— Asta e ca și cum te-ai scufunda într-un bazin plin cu pești, știind că unul din ei este un rechin, dar nefiind sigur care. E stupid, Nicholas.

— Nu înțelegi.

— Înțeleg perfect. Tu trebuie să decizi cine a avut motivele și ocazia și asta o poți face aici, unde ești în siguranță.

— Nu, Angel.

Chipul ei deveni neîncrezător.

— Mă surprinde atitudinea ta. Ai fost pilot de luptă?

— Ce?

— Spune-mi doar. Ai fost pilot de luptă în vreo ramură a serviciului tău?

— Da.

— Atunci, pilotul care te antrena trebuie să-ți fi spus că trebuie să-ți aduni toate atuurile în favoarea ta înainte de a pleca într-un zbor periculos. Și tu nu pleci dacă nu te simți în formă. Trebuie să fii la înălțime, Nicholas, iar în momentul acesta nu ești.

— Angel, problema e că nu vreau să te expun pericolului meu.

— Cum se va întâmpla acest lucru? Ai spus tu însuți că nimeni nu știe unde ești.

Cât de mult a vrut să se certe cu ea, nu a putut. Avea dreptate în legătură cu condiția lui fizică și cu rămânerea la ea.

Ar avea o șansă mai mare de supraviețuire dacă ar fi putut rămâne insensibil până ar fi descoperit de unde vine pericolul. Se uită din nou la ea și văzu o ființă luminoasă, numai fildeș și cremă, cu părul galben și ochi devastatori. *Ea* însăși era un pericol.

El putea închiria, cumpăra sau împrumuta o mașină și să meargă pe șosea până găsea un motel la care să tragă. Dar acum voia să rămână. Cu ea. Nu știa de ce, dar simțea oarecum că ea avea cheile însănătoșirii lui.

— Este o casă neîncăpătoare. Am să te încurc.

— Ne vom descurca.

— N-aș vrea să stai după mine așa cum ai făcut până acum.

— Bine, n-am să stau.

— Vreau să plătesc eu alimentele.

— Bun. Altceva?

— Da, problema dormitului. M-aș culca pe canapea.

— O să ne descurcăm.

Se opri.

— Deci am aranjat?

Se frecă pe cap oftând.

— Cred că da.

— Bine. Acum trebuie să te odihnești. De ce nu te întinzi puțin?

Aproape că o omorâse, nu-i făcuse decât probleme de atunci. Și era încă fericită. Extraordinar.

— Da, cred că am să mă culc.

Se ridică și era aproape de ușă când un imbold pe care nu l-a înțeles, îl făcu să o privească din nou.

— Tu unde ai să stai?

— O să stau și eu în casă sau afară, în spate, la garaj. Acolo e atelierul meu.

— Nu-ți propui să mergi nicăieri?

— Nu.

Mulțumit, el se îndreptă către dormitor, nu ca să se odihnească, ci ca să încerce să se gândească. Se așeză pe pat, sub privirile urmăritoare ale îngerilor.

Cineva a încercat să-l omoare. La început fusese năucit de această idee. Acum era absolut uimit. De ce ar vrea cineva să-l omoare?

Nu găsea răspunsurile și pentru că nu le găsea, măruntaiele îi păreau înnodate strâns iar gheața îi umplu venele. Era obișnuit cu pericolul. Alegerea carierei lui de pilot de luptă și apoi pilot de încercare adusese cu ea și un pericol inerent, dar era un pericol asupra căruia el putea avea un anume control datorită experienței și priceperii sale. Dacă s-ar fi apropiat un răufăcător, el îl putea prinde pe ecranul radarului. Dacă avionul nu-i funcționa bine, el avea o șansă de a ateriza sau de a se catapulta.

Dar primejdia care îl amenința acum nu-i era cunoscută și n-avea motiv și, pentru moment, toată experiența și priceperea lui nu aveau valoare.

O auzi pe Angel mișcându-se prin bucătărie și simți o mulțumire că, dincolo de împrejurări, totul era complet ciudat. În urmă cu două zile, pentru o fracțiune de secundă, el contemplase cum se îndrepta direct spre soare și spre uitarea binecuvântată. Apoi Angel păși spre drumul lui. Ea l-a adăpostit și a avut grijă de el, i-a dat putere prin prezența ei până când el și-a putut recăpăta propria lui putere! Și ea continua să facă același lucru.

El închise încet ochii, reflectând la faptul ciudat că, deși niciodată nu mai fusese pus într-un pericol mai mare, în multe situații nu se simțise în siguranță.

Când se trezi, fu surprins să vadă că dormise aproape două ore. Stătea încă întins, ascultând-o pe Angel, dar în casă era liniște. Ploaia se oprise. Unde era ea?

Speriat, se ridică brusc, dar imediat îi păru rău. Durerea de cap, care nu-l lăsase de la accident, a trecut de-a binelea. Dar din păcate tot nu era pregătit pentru nici un fel de mișcări bruște. Cu o înjurătură foarte colorată la adresa infirmității sale, se așeză liniștit pe pat.

— Angel.

Nu venea nici un răspuns. Nu-i luă mult să caute prin casă și să descopere că ea nu era acolo. Când ajunse în sufragerie sperietura lui se transformă în panică. Dacă i s-a întâmplat ceva? Privi la îngeri.

— Unde este?

Garajul. Spusese că are un atelier în garaj. Desigur. Aruncă o privire bănuitoare îngerilor, apoi se duse repede să se spele. Câteva minute mai târziu, traversa grădina.

Angel simți în piept o dorință de a zbura când privi pe ferestrele laterale și îl văzu că se apropie. Se comportase mizerabil în ultimele două ore, aici, în locul unde era de obicei mulțumită. Dar talentul ei de a repara lucruri o meritase, iar ventilatorul stricat care stătea pe masa de lucru era o mărturie a eșecului ei.

Nicholas îi șterse orice altceva din cap. Că era bine, că, era rău, ea simțea un anume grad de posesiune față de el. Începuse cu noaptea aceea când ea stătea lângă patul lui și auzea durerea care îl sfâșia. Sentimentul fusese copleșitor azi când descoperise că cineva încercase să-l omoare. Nu trebuia, nu se putea întâmpla. Indiferent ce s-ar întâmpla, Nicholas trebuia să trăiască.

Se grăbi spre ușă să-l întâmpine.

— Bună. Ai tras un pui de somn bun?

— Așa se pare. Nu mă așteptam chiar să adorm de tot, dar am adormit imediat.

Arăta mult mai sănătos, observă ea, mult mai plin de viață și, cerul o ajutase, mult mai atrăgător.

— Mă bucur că te-ai putut odihni puțin. Intră.

Ea lăsă ușa deschisă și el intră. Aruncă o privire garajului cu două mașini.

— Acesta este atelierul tău?

— Da.

Îi urmări privirea încercând să-și dea seama ce-l făcea să se încrunte, dar ei totul i se părea normal.

Masa de lucru ocupa toată lungimea unui, perete. Deasupra mesei de lucru, sute de unelte erau puse la un loc și agățate de un cuier. Aplice, ceasuri, televizoare, ventilatoare erau etalate ori pe masă, ori în rafturi, pe peretele din față. Pe partea opusă a camerei, două scaune mari, demodate, uzate și o canapea erau grupate ca și cum ar fi stat de vorbă, iar lângă ele erau câteva măsuțe și lămpi. Trei câini de rase foarte ciudate stăteau în jurul unei mașini rotunde de gătit aflată prin apropiere. Întregul loc era acoperit cu covoare.

— Este cel mai cochet și mai locuibil atelier din câte am văzut.

Ea râse și tresări oarecum. În timpul cât îl aștepta să se scoale, nervii i se întinseseră până când fusese sigură că vor plesni.

— Nu prea fac multă harababură când fac ceva.

— Ce faci cu piesele care îți rămân după ce termini?

— Le păstrez în mai multe cutii, în spate. Nu știu niciodată când or să-mi mai trebuiască.

— Ți-au mai trebuit?

Ea zâmbi.

— Nu încă. Fă-te comod și eu am să aduc niște limonadă.

Simțind căldura zâmbetului ei, chiar și după ce ea plecă, el se așeză pe canapea. Ea se îndreptă către un frigider vechi pe care el nu-l văzuse, scoase o cană și apoi încă două pahare din dulăpiorul de alături.

Când îi oferi limonada, el o privi buimăcit.

— Nu pot să-mi aduc aminte de ultima dată când am băut limonadă. Probabil eram puști.

Ea râse din nou.

— Bine, ai de gând s-o bei, sau doar să te uiți la ea?

— A, bineînțeles că vreau s-o beau.

Ea se așeză la capătul celălalt al canapelei, iar el bău puțin din lichidul rece.

— E bun.

— Mulțumesc. De obicei, fac în fiecare dimineață o cană cu limonadă proaspătă și o aduc aici. E răcoritoare și mă menține trează.

El o privi mirat.

— Aș fi crezut că tu ești mai mult din tagma zeilor.

— Asta e prăjitura mea favorită. De unde ai știut?

— Am ghicit doar. Cine sunt prietenii tăi de aici?

Arătă înspre câini. Unul dintre ei își înălță capul, dădu din coadă, apoi lăsă capul înapoi pe covoraș.

Angel zâmbi.

— Larry, Moe și Curly.

— Numele faimoșilor Larry, Moe și Curly?

— Așa e și, crede-mă, numele li se potrivesc perfect.

— De ce? întrebă el privind fix la cățeii ce trândăveau pe covoraș.

Chiar atunci, unul dintre ei se rostogoli în somn și îl lovi puternic pe celălalt cu laba. Acesta deschise un ochi, aparent vrând să plece de lângă celălalt și se rostogoli peste cel de-al treilea. Acesta s-a repezit cu dinții la primul câine.

Ea râdea.

— Vezi?

— Până la urmă, cred că li se potrivesc numele.

— Au fost niște câini vagabonzi care s-au aciuiat pe lângă mine și acum fac parte din familia mea.

— Nu i-am mai văzut până acum.

— De obicei aleargă în jurul grădinii, dar când plouă, stau aici.

— Bănuiesc că locul lor este pe sobă.

Ea zâmbi.

— Le place soba chiar și când nu e aprins focul. Fiecare trebuie să aibă un loc pe care să-l numească al lui, nu crezi?

— Iar casa și atelierul sunt ale tale?

Ea făcu un gest larg cu mâinile.

— Asta e. Cum arată casa ta?

El dădu din umeri.

— E un apartament. De fapt e un apartament foarte drăguț dar niciodată nu-mi petrec mult timp acolo. De obicei sunt la servici.

— Și cine stă în casă? întrebă ea blând, profitând de moment. Cine de la servici sau de acasă a încercat să te omoare?

Chipul lui se întunecă.

— Nu știu.

— Trebuie să știi Nicholas. Cum poți să nu știi?

— Sunt complet zăpăcit.

Mai luă câteva înghițituri de limonadă, apoi așeză paharul pe masă.

— Tu ai putea crede că dacă o persoană mă urăște atât de mult încât vrea să mă omoare, ura ei este atât de puternică încât să nu mă pot abține s-o simt?

Fără să-și dea seama, ea se trase mai aproape de el și-și înclină trupul spre al lui.

— Chiar dacă n-ai simți-o, ai cel puțin un dușman și trebuie să descoperi cine este. Poate fi cineva din viața *ta* personală sau profesională?

— Nu poate fi din viața personală, iar cât despre cea profesională, nu mă pot gândi la nici o situație care să-i fi dat cuiva vreun motiv.

— Perfect, atunci spune-mi ce știi. Ia-o pe toate fețele. Spune-mi exact ce faci. Spune-mi care-ți sunt prietenii și cunoștințele, asociații tăi în afaceri, spune-mi...

— Nu. Nu e o idee bună. Tu nu trebuie să fii amestecată.

Ea întinse mâna și îi atinse brațul.

— Te pot ajuta, Nicholas. Vreau lucrul acesta.

Mirosul ei delicat, feminin, îi dădu speranță. Ea nu semăna cu nici un om pe care-l cunoscuse el vreodată. Îl făcu să o dorească, l-a făcut să se simtă plin de pace și siguranță. El știa că poate avea încredere în ea. Deja împărțise cu ea o parte din chinul lui. Totuși…

— Nu este chiar atât de simplu.

— De ce nu?

— Nu știu, Angel. Probabil pentru că nimic nu e simplu.

Era clar că el era un om interiorizat și ea nu avea nici un drept să-l împingă să-și destăinuie ei detaliile în legătură cu viața lui. Pe de altă parte, nu putea sta cu mâinile încrucișate și să nu încerce să-l ajute.

— Ai spus că ești inginer de aeronave și că te ocupi personal de afaceri. Și ai mai spus că nu vei mai pilota avioane niciodată.

— Am spus că Compania de Asigurări nu mă va mai lăsa să pilotez

avioanele pe care le proiectez. Dar, de câte ori aveam ocazia, pilotam alte avioane.

— De ce vorbești la trecut?

— Pentru că o parte din viața mea s-a încheiat.

— De ce?

Se cam strâmbă la insistentele ei, dar nu i s-a întâmplat niciodată să nu explice ceva.

— Tocmai ți-am spus că am fost pilot de luptă. Dar, ce nu ți-am spus este că lucram în forțele aeriene și a fost una din perioadele cele mai grozave din viața mea. Escadrila noastră era de departe cea mai bună.

— A noastră?

— Jazz era acolo cu mine. Mai erau și Hawk și încă doi buni prieteni de ai mei, Rocky și Blare. Eram toți apropiați cu adevărat, iar în aer nimeni nu ne putea întrece. Eram cei mai buni din cei mai buni. Cinci dintre noi am devenit piloți de încercare și toți am ieșit din servici cam în același timp.

— Asta s-a întâmplat atunci când ai început afacerile proprii?

— Da. De ani de zile fusesem obsedat de ideea unui nou avion.

Chicoti, dar tonul lui rămase plat și la obiect.

— Într-o noapte, la un bar, i-am făcut schemele de început pe spatele unui șervețel. L-am numit Lightning 1.

— Serios? Povestește-mi despre el.

El ridică din umeri.

— E un tip nou de avion de luptă.

— Armata are nevoie de așa ceva?

— E prea mult în joc pentru ca armata să se culce pe o ureche. Avionul meu este proiectat pentru o viteză mai mare, cu posibilitate de manevrare, cu țintă precisă și, în plus, are piese cu mult mai rezistente și de aceea nici nu durează mult reparațiile.

— Trebuie să fii foarte deștept.

— Nu mă simt deștept deloc, nu mă mai simt. M-am născut cu zborul în sânge și visul meu a fost să proiectez acest tip de avion. Tipii aceia patru, de care ți-am vorbit, au crezut în mine și au venit cu mine. Le-am pus la dispoziție tot materialul din companie și ne-am apucat să punem pe picioare ideea mea și desigur, pe parcurs, ne-am mai apucat și de alte proiecte.

Privirea i se umbri.

— Acum mi-aș da viața dacă m-aș putea întoarce și aș putea schimba părerea lor de a veni cu mine.

— De ce?

— Pentru că Jazz și Rocky au murit, iar Hawk e invalid în urma unui accident stupid, care acum nu mai are nici un sens. Într-adevăr, era cât pe aici să fie omorât, iar când s-a refăcut, a rămas cu o

infirmitate: șchioapătă.

Fața i se strâmbă.

— Eram toți atât de norocoși când lucram, dar în ultimii doi ani norocul nostru s-a transformat în ce era mai rău. Cred că poți să spui că urmează să ne prăbușim unul după altul. Doar Blare mai pilotează încă.

— De ce spui că doar Blare? Mai ești și tu.

— Nu, nu mai pot zbura.

Aceleași cuvinte le strigase când dormea, atunci în prima noapte, își aminti ea, iar acum își dădu seama că ochii lui erau din nou aproape negri. De data asta, durerea era cauza.

— De ce nu poți?

El tăcu. O clipă se întindea către cealaltă. Când vorbi, în sfârșit, vocea lui era joasă, spartă și răgușită.

— Mi-am pierdut puterea. Un Iad al ironiei, nu crezi? Tipul care întotdeauna zbura cu diavolul pe aripi, tipul care era unul dintre cei mai buni ai celor mai buni și-a pierdut puterea.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie neapărat să se fi întâmplat ceva?

— Așa cred. Ai spus că zborul a fost întotdeauna în sângele tău. Nu altcineva te-a distrus. Tu însuți te-ai distrus și asta te frământă.

— Cum de știi treaba asta? întrebă el pe un ton plictisit.

— Nu-i așa?

Închise ochii.

— Da, zise el. Dar nu pot face nimic. Am văzut avionul Lightning 1 al lui Rocky cum se prăbușea în flăcări, un avion proiectat de mine, un avion care fusese construit sub supravegherea mea. A reușit să se catapulteze, dar cu o întârziere de câteva secunde. Ardea și își pierduse cunoștința în momentul când a aterizat. L-am dus de urgență la spital dar nu am putut să fac nimic pentru el, decât să stau lângă patul lui ziua și noaptea, să-l văd cum suferă și cum moare.

— Îmi pare rău, Nicholas.

Încetișor, el deschise ochii.

— Să nu-ți pară rău pentru mine. Să-ți pară rău pentru soția lui și pentru băiețelul lui de doi ani. Rocky era atât de mândru de băiețel...

Dădu din cap.

— Piloții de luptă și cei de încercare nu trebuie să aibă familii.

— Cum? întrebă ea surprinsă.

— Trebuie să fii singur în cabină, zise el privind-o, dar vorbind aproape numai pentru el. Când apar momente cruciale în timpul zborului, nu poți nici măcar pentru o fracțiune de secundă să te gândești la soție sau la copii. Trebuie să fii absolut concentrat sau...

Se îndepărtă târându-și pașii, iar ea avu ciudatul sentiment că el tocmai ridicase un zid între ei.

În timpul acelei nopți lungi, el spusese:

— Îmi pare rău, e vina mea, iar ea se întrebase de ce se învinuiește pe el însuși.

— Crezi că asta i s-a întâmplat lui Rocky?

Respiră adânc, neregulat.

— Nu, nici un moment. Proiectul meu i-a cauzat moartea.

— Cum poți să fii atât de sigur?

— S-au făcut investigații. Au spus că ceea ce au descoperit nu e concludent, dar era mai mult ca sigur vina pilotului. N-am crezut ce scria în raport. Nimeni din cei care l-au cunoscut pe Rocky nu a crezut. Era al naibii de bun. Când am construit următorul avion, am verificat și am reverificat și iar am verificat absolut tot până când am fost mulțumit că era în siguranță. Atunci s-a oferit Jazz să-l probeze.

Se opri aducându-și aminte.

— Era atât de nerăbdător și bucuros. Toți eram. Atunci, nenorocitul de avion explodă chiar deasupra terenului de zbor, chiar deasupra capului meu.

Se opri și studie expresia de milă de pe chipul ei frumos. Îi spusese deja mult mai mult decât își închipuise că poate, dar într-un fel știa că nu-l va judeca, nu-l va învinui. În plus, ea nici nu avea de ce. El a făcut un lucru destul de bun atât cât a fost, totul prin el însuși.

— Încrederea mea a sărit în aer, odată cu Jazz. Am ucis doi dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată, Angel și n-am să mai pot zbura niciodată. Până doar și ideea mă face să mă treacă fiorii și probabil că am să distrug proiectul Lightning 1 chiar când am să ajung acasă.

Ea întinse mâna și și-o puse într-a lui, un gest simplu, reconfortant.

— Pe cine va afecta această decizie?

— Pe mine cel mai mult. Am să renunț la visul meu, dar mă va costa prea mult

Nu se referea la bani.

— Cum va suporta compania hotărârea ta?

— Va fi bine. Avem alte contracte. Nu va trebui să concediez pe nimeni.

Își puse două degete pe pansamentul de tifon de la tâmplă.

— Angel, nu mai vreau să discut despre asta niciodată.

Ea îi strânse mâna cu căldură.

— Știu că e dureros dar trebuie. Trebuie să descopăr cine vrea să te omoare.

El întotdeauna înfruntase viața cu capul sus și nu s-a dat înapoi de la nimic niciodată. Dar nici nu înmormântase niciodată doi prieteni în decurs de un an și apoi să afle că cineva încerca să-l omoare.

— Hai să vorbim mai bine despre tine, cel puțin un timp cât de scurt.

— Mai spune-mi doar atât. Există cineva care ar beneficia în urma anulării proiectului Lightning 1?

— Nu, dar ar fi o mulțime de oameni pe care i-ar îndurera treaba asta. Pe de o parte, piloții care nu vor apuca să-l piloteze.

— Și altcineva?

— Oamenii care au lucrat la proiect, care i s-au dedicat, iar încheierea lui îi va durea. Perfect, acum că ți-am răspuns la întrebare, răspunde-mi și tu la una. Spune-mi, de ce doar o simplă privire spre tine mă alină?

Ea nu se pregătise pentru felul brusc în care starea lui s-a schimbat.

— Nu... nu știu.

— Atunci poate că poți să-mi spui de ce faptul că mă uit la tine mă face să te doresc?

A spus-o de parcă ar fi fost un lucru știut deja? Și, de fapt, ea a știut. Îi dădu drumul mâinii.

— Nu ești în apele tale, Nicholas. Ai suferită o traumă după alta.

— Ai dreptate. Nu sunt eu însumi. Ce altceva îmi poate explica atracția mea către un înger?

Enervată de sinceritatea lui, ea începu un joc nervos cu degetele, smucindu-și-le.

— Termină, Nicholas. Știi foarte bine că nu sunt un înger.

— Poate că aș prefera să mă gândesc la tine ca la un înger. Muritorii nu fac dragoste cu îngerii.

— Nicholas!

— Nu te întrista atât, zise el blând. Te pot dori eu al naibii de tare, că tot nu te pot avea. Faptul că cineva încearcă să mă omoare mă face să mă țin mai la distantă decât până acum.

Ea privi pierdută, departe, simțindu-se nespus de nefericită. Ce nu era în regulă cu ea? Ar trebui să fie fericită că el se simte așa cum se simte.

— Majoritatea bărbaților nu văd în a face dragoste cu cineva pe care de abia l-au întâlnit o posibilitate de a te atașa de acea persoană. În zilele de azi, o atitudine ca a ta trebuie să fie foarte rară.

El îi întoarse capul împingându-i obrazul cu degetul, astfel încât ea să-l privească.

— Nu, tu nu înțelegi. *Tu* ești o ființă rară. Și mă simt cu adevărat foarte rău, pentru că, dacă m-aș culca cu tine o dată, nu ar fi de ajuns.

Din locul unde o atinse, răbufni căldura, scurgându-i-se sub piele, peste nervi, până în sânge. Își dădu seama că și ea îl dorea.

Se întinse către ea și îi atinse ușor buzele cu ale lui. Din acest contact amețitor, căldura izbucni, iar sărutul lin deveni apăsător într-o fracțiune de secundă.

Ea n-a rezistat. Cum ar fi putut? Ar fi o prostie să nege răspunsul ei, când brațele îi erau deja înfășurate în jurul gâtului lui și se strecura

deja mai aproape de el...

Capitolul 6

— Angel, ești acolo?

La auzul vocii adânci și răgușite a lui Matthew, de pe partea cealaltă a cadrului ușii, Angel se ridică de lângă Nicholas și își puse o mână la gură, gândindu-se imediat ce stupid a fost totul. Nici laserul, probabil, nu putea să șteargă urmele buzelor lui, simțise asta în sufletul ei.

— Da, intră.

Se ridică și se grăbi să ajungă în partea cealaltă a camerei, pe scaunul de lucru, lăsând o distanță între ea și cei doi bărbați, până și-a putut recăpăta sângele rece.

Câinii își ridicară capetele și-și loviră cozile de covoraș pentru a-și arăta plăcerea că doctorul era acolo. Apoi se culcară din nou, mârâind la unison, semănând cu o grămadă mare de blană, picioare și cozi. Nicholas găsi pe departe mult mai interesantă paloarea accentuată a chipului lui Angel și gâtul ei, decât faptul că doctorul se afla acolo, dar se simți obligat să fie civilizat.

— Ce mai faci, doctore?

Sprâncenele dese ale lui Matthew se ridicară.

— Poți spune cu mâna pe inimă că ești străin de locurile astea. Nimeni nu m-a mai întrebat ce fac. Desigur, asta pentru că ei știu că am o instituție, de locomotivă și nu mă deteriorez niciodată.

Matthew izbucni în râs, făcând haz de propria persoană.

— Probabil o locomotivă a unuia din acele trenuri rapide ca niște gloanțe, așa cum au ei în Europa. Prefăcut, grăbit și sexy, ăsta sunt eu. Așa e, Angel?

— Așa e, Matthew.

— Ai auzit? Nici măcar nu a râs.

Matthew păși mai aproape de Nicholas, mărturisindu-și comportarea.

— Mă bucur că ți s-a întâmplat accidentul în orașul nostru. Toată lumea de aici mi-a auzit deja glumele.

Trebuie să se simtă mult mai bine, gândi Nicholas pentru că omul nu-l mai plictisea așa cum o făcuse. Îi aruncă o privire lui Angel, dar în loc să-i întâlnească privirea, ea se așeză ușor pe un taburet.

— Deci, cum te, simți, tinere?

— Așa cum spune Angel, am capul greu.

Doctorul râse iar.

— Astăzi nu ne mai luăm după diagnosticele medicului, iubito?

— De data asta n-a fost prea greu, mormăi ea, uitându-se fix la ventilatorul stricat.

Matthew se așeză pe canapea și-și puse geanta lângă el.

— Ei bine, fiule, trebuie să fiu de acord cu ea aici. Dacă ne luăm după forma actuală a automobilului tău, ar trebui să fii mort de tot. E un miracol, asta e!

Ce putea să spună? Gândise acest lucru când văzuse prima oară mașina. Matthew continuă:

— Din nefericire, în meseria mea nu prea apuc să văd așa multe miracole.

— Cu Angel aici, mă mir că nu aveți mai multe.

Matthew își mișcă sprâncenele în sus și în jos.

— Poftim? A, da, înțeleg, *înger*. Ce drăguț. Ești un tânăr simpatic. Sper că mai stai pe aici un pic, sau cel puțin reușești să te mai accidentezi prin locurile astea, cândva, în viitorul apropiat.

— E o idee frumoasă, Matthew, zise Angel.

— Îți mulțumesc, draga mea.

— Uite, zise Nicholas, nu trebuie să mă consulți. Sunt mult mai bine.

— Sigur? Ce interesant. Nu-mi amintesc să-mi fi spus că ești doctor.

— Nu sunt, dar...

— E strigător la cer. Paradisul a avut un singur doctor de când îmi aduc eu aminte și am putut să dau o mână de ajutor și nu vreau să spun că îmbătrânesc. Așa e, Angel?

— Așa e.

Își deschise brusc geanta.

— Apropo, mi-ai reparat ventilatorul acela?

— Care ventilator?

— Acela de la care pari să nu-ți mai poți dezlipi privirea.

Angel ridică încruntată capul.

— A!

— Ei?

— Nu-l pot repara.

Matthew o privi.

— Nu te-am mai auzit spunând asta până acum. E ceva în neregulă?

— Nu, desigur că nu spuse ea enervată. Dar, Matthew, ventilatorul e vechi. Va trebui să economisești puțini bani și să-ți iei unul nou.

— Nu pari a fi în apele tale azi, iubito.

Grija îndepărtase toată neseriozitatea din vocea lui Matthew.

— Ai febră?

— M-ai știut tu vreodată să am febră?

— Nu, dar întotdeauna există un început.

Picioarele lungi ale lui Matthew îl propulsară în sus și apoi de-a lungul camerei. În câteva secunde îi apăsa fruntea cu dosul palmei.

— Te simți puțin înfierbântată. Din ce cauză crezi că se întâmplă treaba asta?

Matthew făcu câțiva pagi înapoi și îi aruncă o privire plină de interes, ca și cum s-ar fi îmbolnăvit brusc de o boală pe care el n-o mai întâlnise înainte.

Nervozitatea ei crescu.

— Mâna ta nu e în formă azi. Nu mă simt înfierbântată și, mai mult decât atât, nu m-am simțit niciodată mai bine.

Îi aruncă lui Nicholas o privire plictisită și observă că el o privea fix, cu ochii întredeschiți ca și cum ar fi vrut să descopere ceva. *Pe ea*, fără îndoială. A fi iradiat cu raze X, pe cale vizuală de către cineva, cu forța și magnetismul lui Nicholas era o experiență pe care ea o găsi de-a dreptul enervantă.

— Lasă-mă în pace, Matthew și întoarce-te la adevăratul tău pacient.

— Am să mă întorc imediat ce o să-mi spui de ce, dacă te simți atât de bine, sistemul tău de a repara este defect.

Ea scoase un sunet de exasperare și împinse taburetul.

— Nu e defect, mă simt bine. Lasă-mi ventilatorul acesta stricat și am să-l repar.

— Dar ai spus că nu poți.

— Trebuie doar să mă mai ocup de el puțin, asta e tot.

Se îndreptă către ușă.

— Acum, totuși, am să mă întorc acasă, iar tu și Nicholas puteți să schimbați o vorbă între patru ochi.

Nicholas spuse răspicat:

— Nu trebuie să pleci din cauza mea.

— Da, zise Matthew. Tu erai aici când am venit eu să-l consult. Ce s-a întâmplat?

Ea oftă din greu.

— E simplu, Matthew. Consultațiile tale sunt plictisitoare.

Ieși afară și trânti ușa după ea.

Matthew începu să-i zâmbească lui Nicholas.

— E o fată fascinantă, nu-i așa?

— Foarte. Spuneai că n-a avut niciodată febră?

— Niciodată. Chiar și atunci când era copil, n-a fost bolnavă nici măcar o zi. A reușit să treacă peste toate bolile copilăriei. Îmi amintesc o dată când vărsatul de vânt făcea ravagii prin școli.

— Angel l-a luat?

— Absolut deloc.

— Nu ți se pare că e un pic ciudat?

— Fiule, în meseria noastră, obișnuim să spunem *binecuvântați*.

După ce Matthew l-a consultat și a plecat, Nicholas se întoarse în casă. În bucătărie găsi un castron cu supă, alături de o cană și o farfurie cu sandviciuri acoperite. Angel nu se vedea pe nicăieri, dar în tot acest timp, el reuși să nu intre în panică. Când se întorcea spre casă, îi văzuse mașina. Trebuia să fie prin apropiere.

Telefonul din peretele bucătăriei îi atrase atenția. Îi spusese lui Hawk că dacă intervine vreo schimbare în planurile lui, va suna, dar o nouă prudență interioară îl făcu să evite. Întrebările lui Angel îl făcuseră să înțeleagă cel puțin un lucru. Indiferent ce motiv ar avea dușmanul necunoscut pentru a-l omorî, nu era un profesionist. Nu putea fi. Lightning 1 ar fi adus beneficiu multora, iar el fusese întotdeauna scrupulos de cinstit cu guvernul, cu cei cu care semnase contractele particulare și cu angajații lui. Încât îi rămânea doar latura particulară a vieții sale la care să se gândească. Dar nici această teorie nu avea nici un sens.

Privi fix telefonul. Fir-ar al naibii, se comporta ca un idiot! Le datora lui Hawk și lui Blare verificarea și anunțarea planurilor lui. Smulse telefonul din furcă și formă numerele. Blare răspunse.

— Bună, sunt eu, Nicholas.

— Ei bine, salut, străine. Am auzit că ai făcut nițel zgomot.

— Da, ceva în genul ăsta. Ascultă, e un tip aici care zice că-mi repară mașina și vreau să mai rămân câteva zile, să mă asigur că știe ce face.

— Mașina aia, e copilul tău. Sunt surprins că îi dai voie unui neghiob de la țară să o atingă.

— Pare un om bun și apoi va fi mai puțin complicat dacă poate fi reparată aici.

— Da, cred. Ascultă, Hawk mi-a spus că suspendăm lucrul la Lightning 1.

— Trebuie să regândim anumite lucruri, Blare.

— Îți înțeleg îndoielile, Satan, dar trebuie să-ți spun că eu cred că ar fi o greșeală majoră să anulăm proiectul.

— Chiar și după tot ce s-a întâmplat?

Blare tăcu un moment. Apoi spuse:

— Omule, avionul acela se va șterge din memorie într-o zi. Numai dacă...

— Exact. Numai dacă. Dar nu știu ce dracu este în neregulă cu el și, Blare, tu urmezi să-l testezi.

— Da, știu. Și lasă mașina. Întoarce-te azi. Hai să vedem ce nu merge și să ne apucăm de el.

Masându-și fruntea, Nicholas se uită la îngerii de pe poliță. Creaturi frumoase înaripate aveau toți chipuri largi, scumpe și păreau că-l

privesc așteptând ceva. El închise ochii. *Ce dracu trebuia să facă*?

— Nu încă, spuse el în cele din urmă. Am nevoie de ceva timp.

— Măcar spune-mi unde ești și dă-mi un număr de telefon la care să te găsesc. Dacă se întâmplă ceva, Hawk și cu mine trebuie să putem să luăm legătura cu tine.

— Am să iau eu legătura cu tine și nu-ți face griji, nu am de gând să stau mult aici.

Aruncând o privire pe fereastră, văzu câinii zbenguindu-se prin curte, azvârlind o minge veche de tenis și alergând după ea, lovindu-se uniți de celălalt și lătrând tare.

— Moartea lui Jazz ne-a lovit puternic pe toți, Satan, dar nu trebuie să rupi contactul cu lumea. Nu-mi place lucrul acesta. N-ai mai făcut așa ceva până acum.

— Știu, n-am mai făcut, dar trece-mi-o cu vederea.

— La naiba, Satan, ce se întâmplă cu tine? De ce dracu nu-mi spui unde ești?

Nicholas expiră adânc și greu. Ce *era* în neregulă cu el? Blare și Hawk trecuseră prin prea multe pentru el ca să-i trateze astfel.

— Îmi pare, rău, sunt în Paradis, un orășel pe coasta Oregonului și stau cu o femeie frumoasă care m-a ajutat după accident. O cheamă Angelina Smith.

— Câinii care se aud sunt ai ei?

— Da.

Se făcu liniște la celălalt capăt al firului și știu ce are să urmeze.

— Vrei să-mi dai numărul de acolo?

Nu i-l dădu. Încă nu era pregătit să stea la dispoziția lumii reale.

— Nu va fi de folos, n-am să stau mult.

— Bine atunci, ai grijă de tine și ține legătura.

— Așa am să fac. La revedere.

Închise telefonul. Blare și Hawk nu înțelegeau ce făcea el, stând departe de munca lui, inaccesibil prietenilor lui. Și nici nu era sigur de motivele lui. În afară de faptul că era simplu să te afli aici. Și era plăcut. Aproape esențial.

Se duse la mașina de gătit și-și puse singur mâncare, își turnă supă cu polonicul în castron și-și alese câteva sandviciuri pe care le puse pe farfurie. Apoi, cu castronul și farfuria în mână, porni în căutarea lui Angel și o găsi în fața verandei stând într-un balansoar comod.

— Te superi dacă stau cu tine?

Părul i se ridică de pe față, atunci când ea îl privi.

— Ia loc. Văd că ai găsit de mâncare chiar dacă e mai târziu.

Își trase un scaun lângă balansoar și-și puse farfuria pe genunchi:

— Pare să fie delicios, dar nu-mi place că te deranjezi atât de mult pentru mine. O conservă de pește ar fi fost foarte bine.

— N-am avut conserve de pește, spuse ea sec. Din întâmplare, nu-

mi place peștele ăsta, dar m-aș bucura să mă duc să-ți cumpăr câteva conserve.

Ochii, ei erau umbriți, făcându-i de un albastru mai închis și mai misterios.

— Ce s-a întâmplat?

Dădu din umeri și minți.

— Nimic.

Nu-i putea spune cât de întoarsă pe dos fusese din cauza reacției ei față de ce se întâmplase între ei chiar înainte ca Matthew să apară. Dar apoi, de câte ori venea, ea simțea ceva ciudat, nefamiliar, care nu avea nici o explicație, nici un motiv.

— Este pe aici vreun loc unde putem ieși deseară să mâncam? Ca să nu mai gătești.

— Desigur. Putem merge la birt. Jane ar fi încântată să te mai vadă.

— Bun, atunci hai să mergem.

Luă câteva sorbituri din supă.

— Ce a spus Matthew?

Ea se aplecă înainte și îi privi tâmpla stângă.

— Văd că ți-a schimbat bandajul.

— Așa cum spune bunul doctor, cusăturile trebuie să mai stea puțin. Se strâmbă. Nici nu știam că m-a cusut.

— Nu mă miră. Aveai alte lucruri la care să te gândești.

Avea dreptate, deși probabil în alt fel decât avusese intenția. Atenția lui față de ea crescuse, până când îi ocupă mintea zi și noapte, răscolindu-i procesele gândirii, abătându-i logica și judecata. Și, într-un fel foarte ciudat, ea căpătă prioritate chiar și față de încercarea lui de a descoperi cine a vrut să-l omoare.

— Spune-mi ceva.

Era o moliciune în tonul lui care o făcu foarte atentă.

— Ce?

— De ce n-am văzut până acum nici un semn că ai avea vreun prieten sau prieteni?

Ea își drese glasul.

— Doar faptul că n-ai văzut nici unul, astă nu înseamnă că...

— Sunt aici de mult timp, astfel încât, dacă cineva te-ar fi căutat, ar fi sunat sau ar fi trecut, pe aici până acum.

Ea oftă, eliberându-se, pentru că simțea ca și cum el ar fi prins-o asupra unui fapt mișelesc.

— Nu-i mare lucru, Nicholas. Am avut și eu legăturile mele, dar am hotărât, cu mult timp în urmă, că sunt foarte îndrăgostită de cățeii mei...

El zâmbi.

— Nici într-un milion de ani nu m-aș fi putut gândi la așa ceva.

— Dar e adevărat. S-a întâmplat să fiu unul din acei oameni izolați care nu se gândesc niciodată să se lege de o anume persoană.

— Câinii tăi te-au găsit.

— Bine, poate câinii nu au fost un exemplu chiar potrivit.

— Ba, cu siguranță. El se opri. În toți acești ani, tu n-ai descoperit cine sunt părinții tăi?

— Nu. Privi fix oceanul îndepărtat. Ai auzit-o pe Jane. Nu exista nimic care să arate că aparțin cuiva.

— Cu excepția cerului. Îmi amintesc.

Ea oftă.

— Adevărul nu e de natură divină, sau nici măcar apropiat de nemaipomenit, Nicholas. Am fost un copil abandonat. Pentru cine știe care motiv, cineva s-a gândit că e cel mai bine ca să mă lase la ușa unui orfelinat. Așa că am devenit unul din orfanii lui Jane. Mai mult decât atât, am fost ultima din orfanii din Paradis.

O nuanță de melancolie îi pătrunse în voce.

— Întotdeauna am crezut că există o anume tristețe ca să fii ultimul dintre orfani.

— Poate, dar poți privi situația, și altfel. După ce ai sosit tu, n-au mai fost alți orfani în paradis. Asta e bine. În plus, nu-mi pari să fii câtuși de puțin tristă. Râzi din orice.

— Asta pentru că în cea mai mare parte a timpului, sunt veselă. Jane și Matthew, plus alți câțiva prieteni apropiați din oraș, sunt familia mea. Ridică din umeri. Doar câteodată nu mă pot abține să nu tânjesc după...

Se îndepărtă greoi, conștientă de faptul că n-ar fi înțelept din partea ei să-și exprime dorințele în cuvinte.

— Ce?

În loc să-i răspundă, ea dădu din nou din umeri. Îi iubea pe Jane și pe Matthew cu tot ce avea în ea și avea o relație unică cu fiecare, dar Jane era ca o cloșcă pentru o mulțime de alți orfani, iar Matthew aparținea întregului oraș. Și în locașurile secrete ale inimii ei, ea avusese întotdeauna o vagă dorință de a aparține unei anume persoane. Iar acea persoană să-i aparțină. Într-un mod absurd, acest sentiment se intensificase de sute de ori de când l-a întâlnit pe Nicholas. Dar era o problemă pe care ea voia să o rezolve singură.

— Nu mă înțelege greșit. Nu sunt deprimată din cauză că sunt orfană. Sunt realistă. Și dacă nu am un trecut, mi-am creat un prezent foarte plăcut.

El o fixă cu privirea pentru un moment destul de lung.

— Știi ce cred eu?

— Nu. Ce?

— Cred că motivul pentru care nici un pretendent nu-ți bate la ușă este deoarece capturarea unui înger s-a dovedit o sarcină prea grea

pentru bărbații de aici.

Angel îl apucă de mână pe Nicholas pentru a-l conduce prin grămada de oameni, așa cum ea a urmat-o pe Jane către una din dughenele înalte de mahon din spatele cârciumii. Treceau o mulțime de prieteni pe lângă ei și îi salutau. Ea se întoarse către ei, dar nu se oprea să vorbească. Era sigură că ultimul lucru pe care îl dorea Nicholas era să i se facă cunoștință cu mulțimea de oameni din cârciumă. Dar, își zise ea în gând, a fost o idee bună să vină aici. Amândoi fuseseră singuri prea mult timp împreună, iar faptul de a avea oameni în jurul lor dădea lui Nicholas și modului în care o făcea el să se simtă o altă lumină.

— Toată lumea din oraș este în seara asta aici? o întrebă Nicholas pe Jane când el și Angel sosiră în prăvălie.

Ochii cafenii ai lui Jane sclipiră cu plăcere.

— Nu, așa pare doar. Te deranjează zgomotul?

— Nu, mă simt bine. Sunt uimit, asta e tot. Nu m-am gândit că o să fie așa aglomerație aici.

Angel se strecură până la scaunul capitonat din mijlocul cârciumii și îi făcu semn lui Nicholas să ocupe celălalt loc.

— Birtul e întotdeauna plin. Jane are felul ei de a-i face pe toți să fie bineveniți.

Jane făcu un gest dezaprobator din mână.

— Ei, aș, asta e simplu. Dar ca să pregătești meniurile care să conțină câte ceva special pentru fiecare, ia ceva timp.

Le dădu la fiecare câte o listă de mâncăruri.

— Johnny va veni în câteva minute să vă ia comanda, iar eu am să mă întorc mai târziu să văd cum merge treaba. Distracție plăcută!

Angel îi zâmbi lui Nicholas după ce Jane plecă.

— Nu-i așa că e o femeie drăguță?

Zâmbetul ei îi atrase din nou atenția. Era același zâmbet pe care i-l trimitea întotdeauna, care te seduce fără să știi, care avea puterea să-i oțelească mușchii și să-l facă să uite orice lucru pe care și l-ar aminti. Îi răspunse la întrebare printr-o înclinare a capului în timp ce o privea cum arată. Purta o rochie albastră de bumbac, cu un guler rotund, mâneci scurte și cu partea de jos largă. Nu mai văzuse o rochie atât de simplă, iar el știa că ea era cea care dădea rochiei sex-appealul.

Ea simțea puterea atenției lui asupra pielii ei ca un reflector încins, iar căldura avea o putere aproape copleșitoare.

— Deci, ce crezi că ai vrea să mânânci? întrebă ea, străduindu-se să descongestioneze atmosfera dintre ei.

Ce o făcuse oare să creadă că o mulțime de oameni ar putea schimba faptul că ei se cunoșteau?

— Nu sunt sigur, zise el, privirea rămânându-i asupra ei. Ce-mi

recomanzi?

— Totul e bun. De ce nu consulți meniul? *Pentru că dacă continui să te uiți la mine în felul în care o faci acum, am să mă topesc.*

Pentru un moment, ea nu a crezut că el o va asculta, dar în cele din armă, el își aplecă puțin capul să studieze meniul, iar ea oftă ușurată.

— A, uite, Matthew a și sosit.

— Sper că nu vine aici, bolborosi el.

Ea clipi surprinsă.

— Nu-l placi?

— E un om bun, dar glumele lui sunt groaznice.

Ea râse.

— Și el știe asta, dar e bine dispus oricum.

Chiar și în mijlocul acestei cârciumi gălăgioase, râsul ei avea un sunet de cristal de aur, ca niște clopote îngerești. Puse deoparte meniul, întrebându-se cum de a putut să stea în casa ei, fără să se culce cu ea. Acum, că era mai puternic, nevoia de ea creștea cu fiecare secundă care trecea.

Pielea i se înfierbântă într-atât încât ea nici măcar nu trebuia să-și ridice privirea către el ca să știe că ochii lui se întorseseră către ea.

— O, Matthew pleacă la altă cârciumă. Își dă seama, probabil, că noi am avut deja ocazia pe ziua de azi să râdem de glumele lui. Ce te-ai hotărât să iei?

Hotărâse că vrea acel minut în care deschisese ochii și o văzuse pe ea.

— O să iau o friptură cu salată.

Ea aprobă din cap, uitându-se pentru ultima oară pe meniu, apoi îl închise și îl așeză pe masă...

— Cred că iau și eu la fel.

De fapt, chiar în acel moment, ea nu se simțea în stare să ia singură o decizie. Faptul că au venit împreună la birt mărise mai degrabă decât să atenueze intimitatea pe care ea încercase s-o evite. Iar faptul că stătea în fața lui, făcând un lucru la fel de monden ca discuția despre ce au de gând să comande, îi dădea senzația reală că sunt soț și soție și nu pacient și soră medicală.

Câteva femei mai tinere stăteau și îl admirau iar ea nu le învinuia. El purta o pereche de pantaloni marinărești asortați cu un tricou sport, albastru, și o jachetă marinărească sport, foarte lejeră. Un ceas de aur sclipea pe încheietura mâinii, între firele negre de păr de pe brat. Avea o frumusețe masculină ce zdrobea inimile.

Ospătarul, un adolescent cu păr blond, vâlvoi și cu niște ochi căprui inteligenți veni înspre ei.

— Bună, Angel. Cum merge?

O întrebase cum merge, dar întreaga atenție i se concentra asupra lui Nicholas. Ea zâmbi, înțelegându-i nedumerirea.

— Grozav, dar tu, Johnny?

— Extraordinar. Mă apropii de ultimul an de facultate.

— Știam, felicitări. Sunt foarte mândră de tine.

El zâmbi, își șterse palma de jeanși și îi întinse mâna lui Nicholas.

— Bună, eu sunt Johnny.

— Eu sunt... Nicholas.

Simpatic, gândi el. O perioadă lungă a vieții lui se numise Satan. Dar aici i s-a părut corect să fie cunoscut cu numele lui adevărat.

— Îmi pare bine să te cunosc, Nicholas și trebuie să spun că ai o mașină strașnică. Nu e destul că este un Ferrari, dar mai e și roșie.

Cu chipul lui serios, Johnny dădu din cap.

— E ultimul răcnet. Te invidiez.

Când observă expresia zăpăcită a chipului lui Nicholas, el explică.

— Trec regulat pe la Whit. El știe aproximativ tot ce trebuie în legătură cu modul în care funcționează mașinile și lucrurile. Eu vreau să ajung inginer.

Îi aruncă un zâmbet fugar lui Angel.

— Și mulțumită lui Angel, mi se poate realiza visul. Dar oricum, chiar și așa distrusă cum e, e foarte frumoasă.

— Mulțumesc, Johnny. Poate că după ce termină Whit de lucrat la ea, facem o tură împreună.

— Ar fi de-a dreptul teribil!

Jane trecu pe lângă ei.

— Ia-le comanda, Johnny.

— O, da, îmi pare rău.

Zâmbetul lui deveni sfios.

— Ce să vă aduc în seara asta?

— Amândoi o să luăm friptură cu salată, zise Nicholas. Pe a mea o vreau în sânge. Tu, Angel?

— Normală.

— O.K. Am să vi le aduc cât pot de repede.

Nicholas trase curios cu ochiul spre ea.

— Ce a fost referirea aceea la faptul că îți mulțumește pentru că ar putea deveni inginer?

— Nimic, serios.

— Nu prea părea să nu fie nimic.

— Ei bine, a fost o perioadă de timp când avea probleme de familie și se gândea să abandoneze școala. Am vorbit cu el să rămână. Asta e tot.

— Asta e tot? Mi se pare mult.

Se foi în scaun, apoi încercă să-și așeze picioarele unul peste celălalt, dar, fără să vrea, îl lovi peste picior.

— Scuză-mă, mormăi ea stânjenită, dar observă apoi că el părea că uitase ce s-a întâmplat.

Privirea lui era gânditoare.

— Deci repari și oameni?

În acel moment ea nu se simți în stare să mai adauge nimic.

— Nu pune atâta preț pe ce s-a întâmplat cu Johnny. A avut pur și simplu nevoie de cineva cu care să stea de vorbă.

— Și tu tocmai te nimereai pe acolo. Așa cum ai fost și cu mine!

Vocea lui era răgușită și joasă și o acoperea, zăpăcindu-i simțurile și făcând să-i crească starea de nervozitate. Deoarece se temea că vocea ei ar trăda modul în care comportamentul lui o afecta, dădu din cap, lăsând gesturile să arate că ea credea că el nu are dreptate.

El ocoli camera cu privirea și zări un om arătându-și talentele în materie de popice.

— Ai ieșit vreodată din orașul ăsta, Angel?

— Desigur. Când eram mai mică, Jane m-a luat în câteva vacanțe. Am văzut multe din State.

— Iar eu am văzut toată lumea. Suntem exact opuși.

Ceva din afirmația lui o lovi ca o provocare.

— Vorbești cu mine sau cu tine însuți?

— Și ce dacă vorbeam cu tine? întrebă el gânditor. Ce ai fi spus?

— Te-aș fi întrebat unde vrei să ajungi.

— Nu sunt sigur.

— Bine, dacă asta ai vrut să spui, că în general contrariile nu sunt compatibile, întotdeauna am descoperit că opusul teoriei este adevărat. Când doi oameni sunt diferiți, fiecare aduce ceva nou în relația lor, astfel încât lucrurile nu devin niciodată plictisitoare.

— Vorbești din experiența ta personală?

Se răsuci sub privirile lui ascuțite, cu nici un alt gând în cap decât că, pentru că se simți deodată înfierbântată, încercă încă o dată să se așeze picior peste picior. Din nou îl lovi peste picior. Din nou simți o căldură electrică.

— Nu, observație personală.

Doamne, ce încerca să facă? Să-l convingă că a existat o relație, sau nu? Mai bine s-ar hotărî repede.

— Ai spus că ai avut legături. Multe?

— Destule.

O privi fix.

— N-ai avut niciodată un iubit, nu e așa?

Obrajii i se inundară de culoare.

— Asta e o întrebare foarte personală.

— Ai dreptate. Dar nu e așa că nu ai avut?

Ea n-a răspuns, iar el se așeză din nou și continuă să o privească. Dacă situația ar fi alta, ea ar fi tipul de fată care ar putea produce dezordine în viața unui bărbat.

El ar fi primul. Ideea i se învârti și i se suci în cap, aducându-l în

punctul fierbinte în care el se gândea că ar trebui să se ridice și să se îndrepte către ușă - departe de ea, departe de tentație - înainte de a face ceva ce ar regreta.

— Totuși, de ce vorbim despre mine? întrebă ea. Tu ești cel cu probleme și este vital de serioasă situația. Ar trebui să încercăm să stabilim care este, pentru tine, cea mai bună desfășurare a evenimentelor.

— Noi, Angel?

Își împreună mâinile în fată, pe masă și le privi.

— Știi ce vreau să spun.

— Ți-am spus înainte. Nu vreau ca tu să fii, implicată.

— Dar tu ai nevoie de ajutor.

— Nu, Angel, n-am.

În spatele lor, un șir de pahare căzu pe podea cu un zgomot puternic și, instinctiv, el se dădu îndărăt. Aparent, el era mai tensionat decât își închipuise, se gândi el cu durere. Dar sunetul zdrobitor fu pentru el ca ceva care îi aduse aminte de toate motivele pentru care relația lui cu Angel nu ar putea merge. Ce ar fi ca zgomotul să fi fost un zgomot de armă și nu unul de pahare? Fusese prea prins în discuția cu ea, ca să poată reacționa rapid și nu ar fi putut proteja pe nici unul dintre ei.

Johnny se întoarse cu fripturile și salatele, iar Nicholas tăcu în timp ce mânca.

Simțise aceeași reacție fierbinte pe care a avut-o ea când picioarele ei le loviră pe ale lui; se simțea pur și simplu mai bine când își ținea emoțiile sub control. Experimentase acest lucru ani la rând, cât fusese pilot. Nimeni nu era mai rece în mijlocul focului decât el.

Dar Angel era un nou tip de foc, un nou tip de dușman. Acum, mai mult decât altă dată, el nu se putea implica, nici în relația cu ea, nici nimeni. Nu o putea expune pericolului. Și nici el nu se putea expune pericolului unei relații ea.

Implicarea i-ar netezi țepii instinctelor, i-ar slăbi puterea de a discerne.

Trebuia să rămână rece.

Capitolul 7

— Îți este cald aici? întrebă Nicholas încruntându-se, când se întoarseră acasă.

Afară era o răcoare plăcută, dar aerul din casă i se părea înăbușitor.

— O să deschid câteva ferestre.

— Nu, lasă-mă pe mine.

El avea nevoie acută de mișcare. Își simțea tot corpul înțepenit și avea senzația ciudată că sângele îi alerga într-un mod nefiresc prin vene. Dacă ar fi sigur că ar fi în stare, s-ar duce să alerge puțin pe plajă. Dar se simțea iritat și ciudat de nesigur. Neștiind de ce, Angel îl privea cum deschidea ferestrele. Toată seara o supăraseră nervii, iar acum ei păreau mai activi ca niciodată. Îi deranja până și sunetul vocii lui, agitându-i și făcându-i să pulseze.

— Am să pregătesc patul pe canapea.

Se îndreptă spre ușa care dădea în hol.

— Eu am să dorm pe canapea în noaptea asta.

Ea se suci înapoi către el.

— Ba nu. Eu am să dorm acolo.

El își puse mâinile în șolduri și privi melancolic către ea.

— Sunt mult mai bine decât în primele două nopți și te-am epuizat destul. Canapeaua va fi bună pentru mine. Trebuie să dormi în propriul tău pat.

— Nu fi fraier. Canapeaua asta e mult prea scurtă pentru tine. Niciodată n-o să poți să te simți destul de confortabil ca să dormi în ea.

— Am să mă descurc. Nu-ți face griji din cauza mea.

O cerință foarte simplă, gândi ea, dar aparent imposibilă pentru ea s-o îndeplinească. El era singura ei grijă. El îi umpluse viața deja ocupată, iar acum nu putea să își imagineze ce va face când el va pleca. Simplul gând că nu-l va mai vedea niciodată o înfioră. Și era încă înfierbântată. Poate că pentru primă dată în viața ei, se simțea rău.

— Mă culc pe canapea.

— Credeam că spui că rezolvăm problema dormitului.

Vocea lui joasă, răgușită, îi înconjură pielea ca o bucată caldă de mătase. Pulsul îi era neregulat; îi scăzuse capacitatea de a respira. Se descompunea în bucățele și nu era în stare să facă nimic.

— Tocmai am pus-o la punct și e aranjată acum.

— Nu...

Dintr-o dată, ceva se rupse în ea.

— La naiba, e casa *mea,* tu ești musafirul *meu* și ai să faci ce zic *eu.*

El își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Vai, vai. Cine a spus asta? Un înger cu temperament.

— La naiba, încetează să mi te adresezi ca unui înger! Uită felul în care arăt. Sunt carne și oase, Nicholas. N-am aripi. N-am aură. Ai idee *cât de enervant* e să fii tratat ca un înger în loc de femeie?

Făcu un pas înspre ea.

— Angel?

— *Ce?*

— Vrei să mă comport cu tine ca și cu o femeie?

— Da! izbucni ea înainte să se poată gândi. N-am *zis* exact asta? Nu sunt un înger. Sunt femeie!

De abia atunci realiză implicația vorbelor sale.

— N-am vrut să spun...

— Ce anume *ai vrut* să spui, exact, Angel?

— Am...

Voise să spună exact ceea ce spusese. Evidența o lovi cu toată forța, jocul și imprevizibilitatea unei săgeți de foc. Îl dorea și mai mult de atât, îl *iubea.* Recunoașterea acestui lucru îi blocă respirația. Trebuia să fugă departe de el, să fie singură și să înțeleagă ce însemna pentru ea această dragoste, de necrezut, imposibilă. Pentru că un lucru știa sigur - dragostea pe care o simțea ea nu era reciprocă.

Dar n-avea nici o șansă să plece; Nicholas aștepta un răspuns privind-o cu niște ochi aproape negri. Cu pasiune.

— Vreau, zise ea încet, să mă tratezi ca pe o femeie.

El expiră adânc, lung, dezvăluindu-și fără să vrea conflictele care îl măcinau pe dinăuntru.

— Nu pot, spuse el, iar glasul îi vibra cu o emoție înăbușită. Nu e o siguranță pentru mine și nici pentru tine.

Se răsuci pe călcâie, așa că nu trebui să o privească și nici să vadă acele buze moi, pline, acei ochi care promiteau cerul.

— Nu pot.

Ea îi privi spatele, pe jumătate furioasă, pe jumătate nevenindu-i să creadă.

— Nu poate fi atât de complicat, Nicholas. Nu-ți cer să mă ai la pat, doar să mă consideri...

Se întoarse, iar chipul lui avea o expresie posomorâtă.

— Nu pot.

— Nu mă poți trata ca pe o femeie? Nu înțeleg...

— Pur și simplu nu pot.

Își trecu degetele prin păr.

— La naiba! *Trebuie*!

Își întinse brusc mâinile înspre ea, o strânse în brațe și-și apăsă gura puternic pe a ei.

Inima, mintea s-au deschis. Îl iubea; era atât de minunat. Îl dorea; era atât de simplu. Și, își dădu ea seama amuzându-se, *ea* îi ceruse lui să facă dragoste.

— O să te superi, bâigui el cu o voce foarte groasă înspre buzele ei, trăgându-i fermoarul din spatele rochiei, trăgând-o încet în jos.

Își frecă limba de a ei cu o asprime senzuală care făcu ca focul ce ardea deja mocnit dinăuntrul ei să izbucnească în flăcări și să ardă cu vâlvătăi. Poate că era aproape rănită gândi ea, dar nu îi va părea rău niciodată.

— Nu, nu mă voi supăra.

Îi trase rochia de pe umeri și apoi o lăsă în jos în jurul șoldurilor, dezvăluindu-i bustul și combinezonul de mătase albastră pe care îl purta. Trecându-și ușor mâna tremurândă peste pieptul ei, el gemu.

— Doamne, niciodată nu are să se poată.

Ea se ridică și își puse mâinile pe obrajii lui.

— În seara asta o să se poată.

Pe cât posibil, ochii lui păreau să se facă și mai negri.

— Da, pentru noaptea asta se va putea al naibii de bine. Trebuie să se poată sau eu n-am să mai pot supraviețui.

O ridică în brațe și o duse, prin hol, spre dormitor. Simți o durere. zvâcnitoare în partea stângă, dar n-o luă în seamă. Nimic nu-l putea opri. Era important doar el și Angel și ceea ce urma să se întâmple între ei.

Ea își încolăci mâinile în jurul gâtului lui și se ghemui la pieptul lui puternic. Până acum fusese ca o floare de liliac plutind pe suprafața clară, netedă a unui elește. Dar, de când Nicholas intrase în viața ei, apele calde ale elești se transformaseră brusc în valuri răscolite de furtună.

Nicholas avea o forță turbulentă și ea simțea că de la un punct înainte nu va mai avea liniște.

Totuși se hotărâse și nu-i era frică.

În dormitor, o așeză în picioare, iar ea își scoase rochia și pantofii. Lampadarul era aprins, iar lumina lui aruncă un fascicol strălucitor pe combinezonul albastru și pe chiloții ei, o rază aurie pe pielea ei ca satinul.

— Voi fi blând, murmură el.

Ea râse cu glasul ei lin ca lumina lunii.

— Nu sunt ca unul dintre acei îngeri de porțelan de pe raft. N-am să mă sparg.

— Dar *eu* poate că da.

El își lăsă mâinile să-i cadă pe spatele ei până la rotunjimile

desfătătoare ale șoldurilor ei și din nou în sus, apoi o așeză în capul oaselor pe marginea patului. El tremura și era nerăbdător ca un școlar, dar nu se putea grăbi. Îngenunchind în fața ei, îi ridică piciorul și o sărută apăsat pe partea din interior a gleznei, apoi pe exterior.

Ea inspiră adânc.

— Ce faci?

— Încep, zise el răgușit, așternându-i un șir de sărutări de-a lungul piciorului.

Ea nu-i simțea respirația pe piele, iar limba lui o necăjea.

— Ce începi?

— Încep să te învăț pas cu pas.

Îi sărută partea din față a piciorului, apoi își făcu drum cu buzele în susul piciorului ei până la partea interioară a coapsei ei moi. O mușcă ușor, blând, seducător, erotic.

Angel gemu. Focul urma drumul făcut de gura lui, iar el își simți partea inferioară a trupului grea și dureroasă. Genul acesta de sentimente era foarte nou pentru ea. Erau în același timp extrem de calme și înflăcărat de rapide. Se simțea cu adevărat vie și distrugător de senzuală. Nu putea exista nimic altceva mai minunat.

Degetele lui traseră la o parte marginile dantelate ale chiloților ei, iar limba lui pătrunse în interior. Inima ei se bătea puternic de pereții pieptului. Un val brusc de căldură îi traversă trupul și o nouă tensiune îi răsuci și-i încâlci măruntaiele. Își puse mâinile la spate pentru a se putea susține și-și lăsă capul să-i cadă pe spate; părul ei lung, blond cădea în cascade pe pat. Senzațiile fierbinți o inundau unele după altele. Lipsită de ajutor, ea își vâri degetele în părul lui des. Fiecare lovitură a limbii lui îi producea un tremur care o ridica mai sus și mai sus, către un tărâm unde îi aștepta extazul, ea nu-și putea închipui că el se va opri. Dar, brusc, el se îndepărtă de ea și-și concentră atenția către celălalt picior, iar noile sărutări împrăștiau căldura care alerga în sus, pe piciorul ei.

El era dur și dureros; sângele îi zvâcnea în cap. N-avea idee de unde îi vine această răbdare. Rezistența față de ea și puterea de a o dori erau de domeniul trecutului. Dar scopul lui era să guste fiecare bucățică a trupului ei, să-i cunoască fiecare rotunjime și adâncitură. Respirația lui deveni greoaie în timp ce-și continua centimetru cu centimetru drumul spre coapsele ei, pentru a mai simți încă o dată zona aceea delicată, sensibilă care stătea ascunsă în spatele chiloților.

— Nicholas...

Îi era aproape imposibil să se întrerupă. Dar, încet, cu puțin efort, se trase înapoi și o privi.

— Ce e?

Mintea ei era absentă de atâta exaltare. Nu se putea gândi la ceea ce voise să spună.

— Nu știu.

El râse răgușit.

— N-are importanță. N-am pătruns încă. Ești nemaipomenită și pe dinăuntru și pe dinafară, iar eu de-abia am început.

Se așeză pe genunchi, rupse cusătura combinezonului și i-l scoase peste cap.

Un geamăt de uimire îi scăpă brusc. Sânii ei erau perfect conturați, tari și ridicați; sfârcurile tari aveau o culoare trandafirie.

— Dumnezeule bun, ești atât de frumoasă.

Se aplecă înainte și apucă cu gura un sfârc, jucându-se cu micul muguraș, necăjindu-l, absorbindu-i gustul dulce ca mierea, până în adâncul ființei lui. Luându-i celălalt sân în mână, i-l dezmierdă și-i mângâie forma, deprinzându-se cu atingerea ei așa cum îi cunoștea și gustul.

El gemu, simțind dorința primitivă spintecându-i trupul. Dorința aproape că-l rodea; ce făcea el încă îmbrăcat? Voia să fie dezbrăcat, deasupra ei, în ea. Focul îi răscolea fiecare celulă a trupului său. Dar gustul și atingerea sânilor ei îl excitau neînchipuit de mult și el nu-i putea părăsi tocmai acum. De fiecare dată când se apropia de sânii ei, un fior vibra în el, cutremurându-l, distrugându-l în cel mai excitant mod. După ce o dorise zile la rând, faptul că în cele din urmă o putea atinge și săruta peste tot și absolut cum voia, era pentru el ca un drog.

Ea se mistuia pe dinăuntru, tremurând de dorință, bolnavă de pasiune. Frustrarea și dorința fierbeau în ea. Voia, avea nevoie de mult, de mai mult.

— Nicholas!

Scâncetul ei străpunse starea lui de delir și nu ceru nici o explicație. Își pierdu controlul. Sări în picioare și-și smulse hainele de pe el; apoi, cu o mișcare lină, îi trase jos chiloții.

Trecu deasupra ei și pătrunse între picioarele ei. Trup lângă trup, bătaie a inimii lângă bătaie a inimii, căldură lângă căldură.

Tendința de a o lua de la cap își pusese pecetea asupra lui. Mușchii îi tremurau, pielea îi sclipea din cauza transpirației, mintea aproape că nu-i mai funcționa. Sprijinindu-se pe antebrațe, el privi în jos spre adânciturile insondabile ale ochilor ei.

— Nu mă pot opri acum.

— Credeam că știi, șopti ea, că nu vreau să te oprești.

Penetrarea a fost rapidă, durerea puternică dar scurtă. Corpul ei se întinse pentru a-l putea primi, iar el își dădu drumul în ea cu totul, ca și cum ar fi fost făcuți să se potrivească unul cu celălalt.

Degetele ei se înfipseră în spatele lui, în timp ce ea se arcui în sus, spre el. Fiecare împingere a lui dădea naștere în ea unor limbi de foc, chiar când o tensiune cutremurătoare, înflăcărată creștea constant în partea inferioară a trupului ei. Cu un geamăt de extaz, ea își încolăci

picioarele în jurul șoldurilor lui, dăruindu-i cât de mult putea. Îl iubea și-și dorea cu ardoare extazul, pe care știa că el i-l va da.

Pătrunse în ea mai repede și mai dur. Nevoia de ea era puternică, primitivă și dincolo de experiența lui de până atunci, plăcerea era imensă și devoratoare. Știind că nu va putea să se abțină, își vârî mâna între picioarele ei, o penetră, apoi îi captură gemetele pasiunii cu gura lui. Dintr-o dată, trupul ei se întări și el îi simți contracțiile cutremurându-l ușor, dar nu la fel de ușor aducându-l în pragul nebuniei.

Zdruncinat de o sălbăticie pe care nu o mai cunoscuse până atunci, el se ridică și se împinse puternic în ea, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi, trupul, lui se convulsionă, iar fioruri violente îl torturară până când ejaculă în ea.

În tot acest timp, el o ținea strâns. Ea era salvarea lui, eliberându-l de frică, grijă, mânie și durere. Ea era o femeie în stare să-l ridice în slava cerului.

Odată, în timpul nopții, Nicholas a auzit cum a început să plouă. Angel era ghemuită lângă el, iar părul îi cădea ondulându-se pe pieptul lui. El îi ridică o buclă și și-o înfășură pe deget. Chiar și-n lumina difuză din cameră, șuvițele ei străluceau. Capul ei de odihnea pe umărul lui, sânii ei se turteau de trupul lui, un picior stătea peste al lui. *Îngerul lui.*

Dar nu...

Se îndepărtă ușor de lângă ea, strecurându-se afară din pat și se duse în camera de zi să închidă ferestrele. Întors în pat și fără să vrea, o trase din nou lângă el și-i pieptănă ușor părul cu degetele lui, îndepărtându-i-l de pe față. Era epuizat în urma actului, dar nu putea dormi. Mintea lui era prea trează.

— Angel?

— Îmmm!

— Dormi?

— Dormeam.

— Am fost dur?

Ea râse ușor.

— Voiam să te întreb același lucru.

Pe jumătate adormită, ea încă mai putea râde, gândi ea mirându-se.

— Mă simt bine.

— Dar vânătăile tale?

— Nu m-au durut.

Această afirmație a spus tot, se gândi el. În timp ce asculta ploaia cum bătea pe acoperiș și cum stropea fereastra, el se întreba de ce o trezise. De ce simțise ca și cum ar fi vrut să-i mai audă vocea? Privi în sus la îngerii de pe raft: toți zâmbeau. Dar ei au zâmbit mereu, nu-i așa?

Ea-și întoarse capul, astfel încât putu să privească în sus către el.

— Nu poți să dormi?

Își împleti degetele cu ale ei și-i ridică mâna ca să se uite la ea. Era mică, degetele subțiri, ascuțite la vârf, dar el se convinsese, pe pielea lui de ce erau în stare acele mâini. Ea putea repara lucruri stricate, dar nu și pe el. Iar el, nu-și putea permite să o strice.

— N-ar fi trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat.

— A trebuit, nu-i așa?

De ce nu putea el înțelege lucrurile tot la fel de bine ca și ea? se întrebă el.

Ea se ridică într-un cot, făcând ca părul să i se reverse peste umăr și să-i acopere un sân.

— Ar trebui să ai foarte clar în minte ce s-a întâmplat între noi, Nicholas. Zâmbi și-i atinse obrazul cu un deget. Eu sunt cea care ar trebui să nu fiu în stare să dorm.

Privirea lui căzu pe buzele ei și rămase surprins să simtă din nou foamea de ele.

— Ce înseamnă asta?

— Tocmai am făcut dragoste cu un om care nu mă iubește.

Cuvintele ei îl șocară. Se aplecă peste ea și își trecu o mână peste gura ei.

— Nu te-ai îndrăgostit de mine, nu-i așa?

Ea mișca din cap, desfăcându-i mâna și dându-și părul în spate de pe umeri.

— Și ce dacă m-aș fi îndrăgostit?

Strecură întrebarea cu o curiozitate inutilă și se ruga ca el să nu-și dea seama că ea tocmai îi dăduse un răspuns afirmativ.

— Nu. Să nu te îndrăgostești de mine. Pe dinăuntru sunt la pământ și, ca să fie și mai rău, n-am să mai trăiesc mult.

— Nicholas...

— Ascultă-mă, Angel. N-am nimic să-ți ofer, nimic să-ți dau.

— Ți-am cerut ceva?

— Iubito, doar o privire către tine aproape că obligă.

— Și tu mă privești mereu.

El își luă privirea de la ea și se uită drept înainte.

— Știu.

— Greșești, Nicholas.

— Da, pentru tine.

— Nu asta am vrut să spun.

El oftă.

— Vrei să-ți spun ceva amuzant? Toată viața mea am evitat legăturile serioase cu femeile. Așa cum ți-am spus, trebuie să fii singur în carlingă.

Ar fi putut încerca să-l convingă că nu are dreptate, dar ar fi

pierdut în cele din urmă. Concepția era foarte înrădăcinată în el. Ea-l iubea, dar nu-și făcea iluzii că el o iubește.

— Bine, ce este atât de amuzant?

— E vorba doar că tot ce-mi trece prin cap acum este să mă încurc din nou cu tine până în punctul în care nu vom putea spune unde ai început tu și unde am terminat eu.

— Nu cred că este ceva amuzant. Cred că e o idee nemaipomenită.

Se întinse peste el și-l sărută apăsat de-a lungul liniei maxilarului.

El își întoarse fața și îi prinse buzele într-un sărut rapid și înfiorat, dar se trase repede înapoi.

— E prea mult, zise el necăjit, furios. Toată viața m-am grăbit. Acum, tot ce vreau să fac, este să rămân aici, în acest oraș liniștit și să fiu cu tine.

— Nu văd nici o problemă, zise ea cu o voce joasă. Rămâi, rămâi și fii împreună cu mine.

Își roti ușor capul pe pernă și privi spre ea. Pielea ei emana lumină, buzele cărnoase, sfârcurile sânilor tari și ademenitoare. Un sunet grav, hârâit se auzi din pieptul lui și el întinse mâna după ea.

— De data asta stau. Nu văd ce-aș face altceva.

Nicholas încă dormea când Angel s-a trezit. Cât mai încet posibil, ea se strecură jos din pat și se îmbrăcă într-un tricou. În bucătărie, ea puse un ibric cu cafea la fiert, apoi se duse la ușa din spate și-i întâmpină pe Larry, Moe și Curly. Ei se învățaseră să aștepte dimineața la ușa bucătăriei, atenți la zgomotele care ar fi semnalizat scularea, ei. Îi îmbrățișă pe fiecare, le dădu să mănânce, apoi duse o ceașcă cu cafea pe verandă.

Ploaia se oprise, lăsând aerul curat, strălucitor chiar. Bătea un vânt de apus, cald și ușor, aducând cu el mirosul specific oceanului și cel aromat al ochiului-boului, dafinului și rododendronului. Stătea pe balustrada verandei, sorbindu-și cafeaua și zâmbind. Era o zi nemaipomenită, o zi a victoriei, pe care avea de gând să și-o petreacă alături de Nicholas.

Faptul că el n-o iubea, că era în pericol și că voia să plece curând, amenința să-i întunece starea ei radiantă, ca niște nori negri și grei. Dar ea va face tot ce-i va sta în putere că să nu lase umbrele să-i întunece ziua însorită.

O mașină bloca drumul dinspre casa ei și se opri în spatele mașinii ei.

Jane coborî, traversă curtea și urcă scările terasei.

— Bună dimineața.

— Ce faci pe-afară la o oră așa de devreme?

— Nu-i chiar așa de devreme, Angel. Este - și-și consultă ceasul - 9,30.

— Oh!

Din momentul în care Nicholas o luase în brațe, ea pierduse șirul timpului.

— Vrei putină cafea?

— Nu, mulțumesc. Mi-am băut porția.

Pironindu-și privirea asupra ei, Jane se trânti în șezlong și-ncepu să se legene înainte și înapoi, împingându-se cu piciorul.

— Am venit să văd cum ai supraviețuit nopții. Nu putea trișa. Nu pe Jane.

— Nu te referi la furtună, nu-i așa?

— Oho! A fost ceva neînțelegere între tine și Nicholas, aseară la cârciumă, foarte interesantă, ca să nu spun mai mult.

— Da, bine, este un om interesant. Și...

— Și?

Angel ridică din umeri.

— M-am îndrăgostit de el.

Pe chipul lui Jane apăru mirarea.

— Aproape că nu pot să cred. Matthew spunea că ieri nu erai în apele tale, dar nici măcar nu mi-a trecut prin cap că ai putea să te îndrăgostești.

Angel râse trist.

— Nici mie nu mi-a trecut prin cap până astă noapte. Însă ceva m-a enervat toată ziua de ieri. N-am putut să repar nimic. Acum știu care e buba. Inima începuse să-mi spună ceva și eu nu o ascultam.

— Matthew spunea că el crede că toate aparatele tale erau sfărâmate.

Angel râse.

— Doar nu-ți place felul în care el își împrăștie în jurul lui cunoștințele sale medicale?

— Știi, zise Jane continuându-și propriul șir de gânduri, am început să mă întreb dacă am să mai apuc ziua asta. Ți-ai păstrat inima neatinsă toți anii ăștia și apoi dintr-o dată vine un străin, trece prin gardul tău și intră în copac...

— Și-apoi drept în inima mea.

— Exact. Jane bătu din palme. Ei bine, n-aș putea fi mai bucuroasă ca acum în ce te privește. Cred că e grozav!

Cum Angel nu răspunse nimic, bucuria ei păli.

— Nu e nemaipomenit?

Angel privi în jos spre ceașca cu cafea.

— Pentru mine da, și doar pentru acum.

— Pentru acum?

Jane rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să-mi spui că el nu te iubește? E *nebun*?

— Nu. Are deja o întreagă altă viață în altă parte.

Jane de-abia mai putu să respire.

— O, Doamne, nu e căsătorit, așa-i? A spus că nu e. A încercat să mă mintă, așa este?

Lui Angel îi apăru un zâmbet în colțurile gurii.

— Nu, nu e însurat.

— Ei bine, *asta-i* o adevărată ușurare.

Își făcu vânt cu mâna.

— Deci, atunci, care-i problema? Și ce-i cu toată povestea asta cu o întreagă altă viață? Când oamenii se îndrăgostesc, obiceiul e ca ei să-și unească viețile și să fie una, ca să zic așa.

— Tu n-ai făcut așa niciodată.

— Eu nu m-am îndrăgostit niciodată. Am avut alte priorități, după cum tu bine știi. Și să nu mai schimbăm subiectul. Vreau să știu de ce Nicholas nu te iubește.

Angel râse forțat.

— Spui asta de parcă ar fi încălcat cine știe ce lege, prin faptul că nu mă iubește. Asta este America. Are dreptul să nu mă iubească dacă nu vrea.

Jane pufni cu dezgust.

— Nu-mi amintesc să fi citit asta nicăieri în Declarația Drepturilor.

— Totuși...

Jane întinse, aspru, un deget către Angel.

— Mai bine nu te-ar răni, sau va trebui să stea de vorbă cu mine.

Angel își așeză ceașca pe balustradă, îndreptându-se spre șezlong și se aplecă s-o îmbrățișeze.

— Îți mulțumesc că ai grijă de mine, dar acum sunt fericită. Și după ce va pleca, îmi voi relua viața de unde am lăsat-o înainte ca el să intervină în ea și am să mi-o continui cât de bine am să pot. Voi fi cât se poate de bine.

Ridicându-se, ea se rugă încet ca tot ce-a spus să fie adevărat. Inima i-a înțeles hotărârea pe care o luase? Mintea ei avea presimțiri grave.

Jane se ridică.

— Nu-mi place, dar nu pare să fie nimic care să pot face în legătură cu această situație. Desigur, aș putea vorbi între patru ochi cu Nicholas.

Angel își lipi brațul de al lui Jane și o conduse pe scări, spre mașină.

— E o idee foarte nepotrivită. De ce nu o lăsăm baltă?

— Da, cred că da.

La mașină, Jane se întoarse către ea.

— Ascultă, n-am să mă bag în treaba asta, deoarece cred că nu trebuie, dar, dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

— N-am întotdeauna nevoie de tine?

Jane dădu afirmativ din cap și deschise ușa mașinii.

— A, era să uit. Ploaia de azi-noapte era aproape să-mi dărâme acoperișul cel vechi. Când poți să treci pe la mine și să-mi pui unul nou?

— Imediat ce pleacă Nicholas.

— Când crezi că va fi asta?

— Din nefericire, am sentimentul că va fi în curând.

De la fereastra dormitorului, Nicholas le privea pe Angel și pe Jane îmbrățișându-se, apoi Jane se urcă în mașină și se întoarse pe șosea. El se reîntoarse în pat, se sprijini de o grămadă de perne și întinse mâna după ceașca de cafea pe care o așezase pe noptieră.

Angel băgă capul pe ușă.

— Te-ai trezit?

— M-am trezit, v-am auzit pe tine și pe Jane vorbind pe terasă și m-am hotărât să fac un duș.

Făcu un semn spre prosopul care îi stătea aruncat pe genunchi.

Ea observase deja prosopul. Mai mult, observase porțiunile corpului pe care prosopul *nu* le acoperise. Masculinitatea lui era copleșitoare și o făcu pe Angel să i se înțepenească gâtul.

— Ne-ai auzit pe mine și pe Jane?

— V-am auzit vocile, nu ce ați spus.

Își ridică o sprânceană neagră.

— Ar trebui să-mi ia foc urechile?

Ba zâmbi.

— Nu, nu chiar.

El lovi ușor cu mâna locul de lângă el.

— Vino și stai lângă mine și spune-mi ce înseamnă „Nu, nu chiar."

Zâmbind, ea se așeză lângă el, privindu-l în ochi. Își odihni mâna pe pieptul lui și-și lăsă degetele să pieptene înainte și înapoi părul lui negru, mătăsos, încă umed.

— Jane a venit pe la mine să trăncănim, asta-i tot.

— Nu-i tot. E îngrijorată pentru tine, nu-i așa? Am văzut asta pe fața ei chiar înainte să plece. Sunt sigur că e pregătită să mă dea pe ușă afară.

Ea se aplecă spre el și-l sărută ușor pe gură.

— Ei bine, dacă asta vrea, n-o să aibă noroc.

— Tu ar trebui să știi.

Scotocea prin minte ca să găsească ceva să spună ca să-i distragă atenția.

— A trecut pe aici ca să vadă când pot să-i înlocuiesc acoperișul..

— Pui acoperișuri?

— Ocazional.

— Spune-i lui Jane să-și găsească pe altcineva să facă treaba asta.

Acum era rândul ei să fie uimită.

— De ce?

— E foarte periculos.

I-ar fi plăcut să creadă că neliniștea asta în legătură cu siguranța ei venea din adânca lui grijă pentru ea, dar ea știa că era o reacție firească din partea lui. Multă lume care n-o știa destul de bine gândea că nu era treaba unei femei să se târască în jurul unui acoperiș cu un ciocan în mână.

— Nu e periculos dacă știi ce faci, iar eu știu. Am încheiat discuția.

El mormăi printre dinți.

— Cum poate cineva cu o înfățișare atât de delicată precum o piesă de porțelan de Meissen să fie atât de...

Ochii ei se aprinseră de râs, și-i puse mâna la gură.

— Fii atent la ce spui.

El bombăni ceva.

— Ce?

El o smuci de încheietura mâinii și-i azvârli mâna.

— Sexy. Voiam să spun „atât de sexy”.

Ea izbucni în râs.

— Da, sunt sigură de asta.

Ei oftă.

— Câteodată nu știu ce e cel mai rău; ochii tăi, zâmbetul sau râsul. Mă distrugi, știai asta?

Putea să-l facă să o dorească, dar nu s-o iubească. Dar acum, el era cu ea și, dacă asta ar fi tot ce și-ar dori ea să aibă, ea ar dori să facă să fie cel mai bine. Își coborî mâna în părul de pe pieptul lui, astfel încât acesta i se cârlionță în jurul degetelor ei. Apoi își aplecă capul spre sfârc și-și folosi ușor limba pentru a smulge de la el un geamăt.

Ținându-i strâns brațele, el o răsuci astfel încât ea se întinse deasupra lui. Îi cuprinse fesele în mâini și-i trase brusc bazinul spre el.

— De ce ești îmbrăcată?

Ea îi zâmbi.

— Am să văd imediat ce-am să fac dacă o să îmi dai drumul să mă ridic.

Mormăi printre dinți.

— Asta pare un clenci. Să fiu al naibii dacă fac asta și să fiu al naibii dacă n-o fac.

Ea își mișcă seducător șoldurile.

— În regulă, e o problemă.

— Ce dracu, mormăi el, trăgându-i gura în jos către a lui, o să ne descurcăm.

Capitolul 8

Larry, Moe și Curly alergau de acolo-colo pe plajă, lătrând agitați către fiecare pescăruș care se întâmpla să coboare prea jos. Când nu se ciocneau între ei, se împiedicau sau se ciocneau unii de alții.

Stând dincolo de mal cu Angel, Nicholas se bucura de priveliște deopotrivă cu căldura soarelui și cu foșnetul cristalin al oceanului.

— Grația lor nu e mai deosebită pe nisip, nu-i așa?

Ea râse.

— Cred că soba din atelierul meu și plaja sunt împreună lucrurile lor favorite. Îi aduc aici ori de câte ori vin.

Ca de obicei, râsul ei îi atrase atenția. Vântul îi adusese șuvițe de păr pe față. El se întinse și le dădu ușor după ureche.

— Erau și ei când era să dau cu mașina peste tine?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Erau în spatele meu și încă nu traversaseră strada.

Văzu cum i se contractă un mușchi de-a lungul maxilarului.

— Ce s-a întâmplat?

El scutură din cap pentru a scăpa de imaginea ei în mijlocul șoselei, fără nici o apărare, în timp ce mașina lui se îndrepta zburând către ea.

— Îmi vine rău ori de câte ori mă gândesc. Ce puțin mai aveam până să te calc.

— Da, și eu am aceeași stare când îmi amintesc că cineva era gata să te omoare.

Își petrecu brațul pe sub al lui.

— Te-ai mai gândit cine ar putea fi?

El tăcu o clipă, ochii lui privind fix la apele unduitoare ale oceanului și la linia orizontului de dincolo de el. Ea îi urmări privirea și observă că nori *adevărați* se adunau în acel loc; liniștea zilei nu va dura.

— Trebuie ca sistemul de frânare să fi fost tăiat la înmormântarea lui Jazz, zise el în cele din urmă. Asta înseamnă ori că era cineva care se afla acolo pentru a lua parte la slujbă, ori...

— Ori?

— Ori era cineva care știa că voi fi acolo. Dacă e așa, atunci persoana respectivă a stat ascunsă, până ce noi am intrat în casă, după slujbă, dând mâna cu părinții lui Jazz și apoi a tăiat frânele.

Ea se încruntă.

— Asta nu micșorează lista suspecților, absolut deloc. Aria pare să fie încă destul de largă.

Cu un aer absent, el îi lovi ușor mâna încolăcită de brațul lui.

— Ai dreptate.

— Atunci începe cu oamenii care au fost la înmormântare. Dar familia lui Jazz? Crezi că te învinuiesc pe tine de moartea lui?

— Foarte ciudat, nu. Ei au înțeles dorința lui puternică de a zbura și știau cât de mult însemna proiectul pentru el, pentru noi *toți*, de altfel.

— Cred că familia unui pilot trebuie să înțeleagă dorința acestuia de a zbura. Altminteri, ar înnebuni de grijă.

— Nu știu. Întotdeauna am fost de partea cealaltă a grijii, am fost tipul din avion în locul celui de pe pământ. Până acum, asta e.

Disprețul de sine făcu mai evidentă ultima afirmație.

Împleticindu-se, făcu câțiva pași de lângă ea și își vârî mâinile în buzunare.

Ea contempla soliditatea spatelui lui.

— Știi, eu obișnuiam să mă închid în mine însămi atunci când se întâmpla ceva pe care eu nu-l puteam controla, exact așa cum faci tu acum.

El se uită înapoi peste umăr, cu o privire amenințătoare.

— Despre ce vorbești?

— Discuția despre zbor te-a enervat, așa că te-ai ridicat, mi-ai întors spatele și te-ai închis complet față de mine.

El se răsuci.

— Ce am făcut eu, Angel, a fost să mă ridic ca să-mi întind picioarele.

— Și în același timp ca să faci ce am spus eu acum. Te închizi în fața mea.

El mormăi dezgustat:

— De ce aș face asta?

— Pentru că am adus în discuție un subiect care te face să-ți amintești ceva la care tu nu mai vrei să te gândești, subiectul legat de tine ca pilot.

— Nu începe să mă descoși, Angel.

— Nici vorbă de a te descoase. *Știu* despre ce vorbesc, pentru că îmi amintesc totul foarte bine, când eram mică, cât de singură și speriată eram când mă retrăgeam din fața unei situații pe care nu o puteam controla. Și, Nicholas, tu te comporți exact ca mine atunci.

Iritat, dar totuși curios, se așeză lângă ea.

— De ce te simțeai singură și speriată? Unde era Jane?

— Acolo. Ca directoare de orfelinat, era responsabilitatea ei să se ocupe de adopția orfanilor. Și ghicești? Eu eram orfanul ei numărul 1. Eram blondă cu ochi albaștri și, mult mai important, eram mică.

O încruntare apăru între sprâncenele lui.

— Credeam că te iubește. De ce ar fi vrut să scape de tine?

— Nu voia, dar așa cum am spus, asta era meseria ei și ea credea că dacă ar putea găsi un cuplu care să-mi ofere o viață mai bună, era de datoria ei să mă dea.

— Ce vedea ea într-o viață mai bună?

— Știi tu. O casă drăguță, obișnuită, în care să existe o mamă și un tată.

— Și ce s-a întâmplat?

— În timp, nu venit multe cupluri la orfelinat. Fără nici o excepție, toți se uitau la mine și hotărau că mă vor.

— În mod cert, nu te-au luat.

— Nu. Poate că eram mică, dar am înțeles ce făceau ei, iar ideea de a părăsi singurul cămin pe care îl avusesem vreodată, mă speria de moarte. Atunci deveneam rece, mă închideam în mine, refuzam să le vorbesc, iar ei văzându-mă așa, plecau. Și, în cele din urmă, toți au zis „Vă mulțumesc, dar ție nu-ți mulțumim". Ei voiau un copil adorabil și mămos, nu unul care nici măcar nu se uita la ei.

— Jane înțelegea reacțiile tale?

Răspunsul fu afirmativ.

— Da. Iar faptul că eram atât de speriată, aproape că îi zdrobea inima. După câțiva ani, mi-a spus că ea continua să se gândească că eu aș putea, când voi fi mare, să nu mai am această tendință de a îndepărta prin comportamentul meu potențialii părinți și atunci când aș face-o, ea mi-ar găsi o casă minunată unde să merg. Dar într-o zi n-a mai putut să suporte. După ce a mai plecat un cuplu, m-a luat pe genunchii ei și mi-a spus că nu mă va mai supune niciodată la o astfel de întrevedere. Ca urmare, m-a etichetat drept imposibil de adoptat.

Privirea îi era meditativă.

— Deci intenția ta era să stai liniștită, până când amenințarea trecea și totul era bine.

— Da.

Pe plajă, câinii găsiseră o bucățică de lemn plutitor și îl azvârleau de colo-colo. El îi privea gândindu-se la ce spusese ea.

— Ai dreptate, spuse el, după câteva minute. Este exact ca atunci când aveam de-a face cu problema persoanei care voia să mă ucidă. Am încercat să fiu calm, rămânând aici, sperând că amenințarea va trece.

— Dar nu merge, nu e așa?

— Nu.

— E ca atunci când îți era frică să zbori și, după câte văd eu, nici asta nu merge.

Își încleștă maxilarul, iar expresia fetei i se înăspri.

— Nu e același lucru. Am acceptat să nu mai zbor niciodată, dar

sunt pe drumul cel bun în a descoperi cine încearcă să mă omoare.

Ei nu-i veni să creadă că el acceptase că viața lui de pilot s-a încheiat, dar avea altceva să-i spună. Își alese cuvintele cu grijă.

— Îți amintești când mi-ai spus că tu și prietenii tăi erați înfrânți unul după celălalt? Că din cinci câți erați, doar Blare mai zboară încă?

— Da, răspunse el, pe un ton trist. Îmi amintesc.

— Ți-a trecut prin cap că oricine încercă să te omoare poate fi responsabil nu doar pentru moartea lui Rocky sau a lui, Jazz, dar și pentru accidentul lui Hawk?

El se întoarse încet către ea cu uimirea pe chip.

— Nu, nu mi-a trecut.

Ea ridică din umeri.

— Cred că e o variantă care mărită luată în considerare.

El își trecu mâna peste frunte pentru a-și limpezi mintea.

— *La naiba*! De ce nu m-am gândit la asta mai devreme?

— Pentru că erai prea ocupat cu suferința ta și cu încercarea de a salva proiectul.

— Totuși...

— Trebuie să încetezi să te învinuiești pentru orice, Nicholas.

Dintr-o dată el începu să râdă.

— Nu e nici o mirare că nu vreau să plec de aici. Tu mă absolvi de toată vina.

— Nu depinde de mine să te iert, Nicholas. Ci de tine.

El încercă să-și recapete umorul cu un oftat.

— E foarte rău că ai acest obicei plictisitor de a încerca să mă dregi.

— Se pare că ai multe de dres, zise ea zâmbind, lăsându-l să înțeleagă ce voia să spună.

El nu a avut nevoie să vadă zâmbetul, ochii ei erau aprinși de amor, încălzindu-i toate locurile reci și goale din interiorul său. Nu era nici o mirare că el continua să renunțe la a mai pleca.

— Dacă mă poți schimba, înseamnă că vei fi făcut un miracol. Și, din moment ce insiști că nu ești înger, nu cred că ai prea multe șanse.

Nu mai putea replica nimic vorbelor lui, din moment ce fusese de acord cu el.

— O.K., hai să ne întoarcem la înmormântarea lui Jazz. Noua teorie exclude familiile lui Jazz și Rocky și, oricum, tu ești destul de sigur că ei nu au pică pe tine. Așa e?

— Așa e.

— O.K., deci, cine altcineva mai era la înmormântare?

— Hawk și Blare.

— Ai încredere în ei?

— Garantez cu viața.

— Asta e exact despre ce vorbim noi aici, Nicholas. Iar unul dintre

acești oameni este distrus, celălalt nu.

— Nu e nici o posibilitate să fie Blare. Nu poți să mă faci să cred asta nici într-un milion de ani.

— De dragul tău, sper să ai dreptate. Și din păcate, asta ne trimite înapoi de unde am început. Nu știm încă cine a vrut să te omoare.

Spusese *nu știm* ca și cum ar fi fost irevocabil uniți într-o singură persoană. Iar în acest moment el nu-și putea imagina să nu fie cu ea. Dar timpul lor împreună se scurta din ce în ce...

Zgomotul unui avion militar zburând deasupra lor îi atrase privirile și-l urmări cum brăzda cerul.

Ea îi urmărea expresia chipului schimbându-se din contemplativă în tristă, în câteva secunde.

— Dacă a zbura înseamnă atât de mult pentru tine, Nicholas, vei zbura din nou, pentru că trebuie.

El nu-și putea lua ochii de la avion. De multe ori a pilotat tipul ăsta de aparat și era plin de invidie pe bietul pilot, care cunoștea libertatea și bucuria absolută. Se simțea de parcă ar fi fost despicat în jumătate, iar absența zborului îl măcina. Dar el nu putea face absolut nimic.

După ce n-a mai putut vedea avionul, se întoarse către ea.

— Nu crezi că aș zbura dacă aș putea? Am încercat, dar n-am putut nici măcar să mă mai urc în cabină. Doar gândul mă făcea să mă umplu brusc de o transpirație rece. Mi-am pierdut nervii și curajul, și, la naiba, încetează să mă mai privești așa.

— Așa cum?

— Așa ca cum aș fi o pasăre cu aripa ruptă. Nu mă poți drege, Angel. Nu te mai obosi să încerci.

Ea își ridică mâinile, arătându-i că mâinile ei erau inutile.

— Nu face nimic.

— Angel, tu faci ceva prin simpla-ți *existență.*

— Ca de exemplu, zise ea încurcată.

El își încordă brațele, realizând imediat că era foarte tensionat. Dar apoi, din nou presupuse că tensiunea lui era de înțeles. De când stătuseră pe plajă, el practic trecuse prin toată gama de emoții. Inspiră adânc, forțându-se să se relaxeze.

— A, nu cine știe ce lucruri deosebite, râse el plictisit, doar lucruri care să-mi dea peste cap gândirea și să mă facă să te doresc până înnebunesc.

Ea își ascunse zâmbetul de bucurie.

— O, asta e tot? Pentru câteva clipe am crezut că este ceva serios.

El râse.

— Ei, hai! Norii ăia de acolo încep să se apropie, dar mai avem ceva timp înainte să înceapă să plouă... Hai în oraș.

— Pentru ce?

— Să cumpărăm ceva de la magazin. Vreau să pregătesc cina de

seară.

— Știi să gătești?

— În niște limite foarte stricte.

— Cât de stricte?

— Știu să fac friptură și spaghetti. În seara asta am să fac spaghetti.

Bubuiturile se auzeau din depărtare. Angel aruncă o privire pe fereastră și-i zări pe Larry, Moe și Curly zbughind-o în atelier prin ușa făcută special pentru ei. Se întoarse către Nicholas.

— Ești sigur că n-ai nevoie de ajutor?

— Am totul la îndemână, zise el, adăugând niște usturoi la sos.

Se concentra încruntându-se, dar ea simțea că nu sosul îi produsese intensitatea expresiei de pe chipul lui. Într-un fel, ea știa că el se hotărâse asupra plecării și credea că aceasta se va produce a doua zi.

Ea își încolăci mâinile în jurul ei, luptându-se cu un fior care nu avea nimic de-a face cu furtuna care se apropia. Pornirea ei era să se îndepărteze de el pentru că el părea să renunțe la ea.

Indiciile erau foarte subtile. Pe dinafară, el nu se comporta diferit, dar ea simțea o tensiune, în modul în care el se stăpânea și în aproape insesizabila răceală din ochii lui. Goli un pachet cu spaghetti într-o oală cu apă care fierbea, apoi privi către ea.

— Trebuie să-ți cer iertare pentru ceva.

— Pentru ce?

— N-am luat nici o măsură contraceptivă și îmi pare sincer rău.

Gura lui înțepeni și dădu din cap.

— Faptul că am fost aici cu tine părea să fie o perioadă și un loc în afara timpului, dar nu există nici o scuză.

Puterea din picioare o părăsi și se cufundă în cel mai apropiat scaun. Spusese asta de parcă ar fi încercat să-și pună la punct socotelile cu ea. Lăsând la o parte faptul că ea nu considerase niciodată că era vorba de o socoteală, ci doar de dragoste.

— Nu-ți face probleme în privința asta.

— Vreau să știi că n-ai de ce să-ți faci griji, în legătură cu nici un fel de boală.

Din nou își încolăci brațele în jurul ei, încercând să înfrunte tentația de a se îndepărta de această discuție analitică despre ce înțelegea ea prin a face dragoste. Și de el.

— Dar există posibilitatea apariției unui copil.

El nu trebuia să-i explice acest lucru. Un copil ar fi o responsabilitate și, bine sau rău, el avea motive foarte bine definite pentru a rupe legăturile emoționale.

— Nu va fi o problemă. În perioada asta nu pot rămâne însărcinată.

Ușurarea de pe chipul lui sfâșie inima ei. Ea nu fusese sinceră cu el, dar nu-l putea obliga să-l facă să se simtă responsabil pentru ea în nici

un fel. Dacă ar avea un copil, ar fi împotriva dorinței lui, iar asta ar fi mai rău decât ca el să nu mai rămână deloc.

Nicholas scoase câteva spaghete din oală și le azvârli înspre peretele din fața lui, ca să vadă cât sunt de făcute. Dar le privea fără să le vadă. În mintea lui apăru o fetiță blondă cu ochi albaștri, la fel de angelică ca și mama sa. O emoție înfiorată, puternică, îl cuprinse. Ce dracu nu era în regulă cu el? Niciodată nu și-a dorit un copil. Viitorul lui nu fusese niciodată nesigur și în locul unei existențe pe muchie de cuțit, așa cum avusese până acum, se simțea de parcă ar fi trecut peste această muchie. Pescui încă vreo câteva spaghetti și le izbi de perete ca și când s-ar fi auzit un sunet puternic și Matthew intră pe ușă.

Se uită la Angel, apoi la Nicholas și apoi iar la Angel.

— Se apropie o furtună mare.

Jane îi spusese că Angel crede că s-a îndrăgostit de Nicholas, iar el venise să vadă cu ochii lui ce se întâmpla cu ea.

— Ce faci aici? Ar trebui să fii acasă.

— Tocmai am venit de la doamna Reynolds. Era nerăbdătoare să-mi comunice noul tratament pe care l-a descoperit ea contra artritei. Susține că a vindecat-o faptul că a înfipt ace într-un cartof și l-a îngropat în curtea din spate.

— Ce i-ai spus? întrebă Nicholas.

Matthew ridică din umeri.

— Am felicitat-o în legătura cu tratamentul. Dacă ea crede că merge, merge.

Se uită plin de interes la spaghetele de pe pereți.

— Seamănă cu un tablou de Picasso. Ești artist, Nicholas?

El zâmbi.

— Nu, nu prea mă pricep la gătit, dar am făcut destul de multe spaghete și ești binevenit să iei masa cu noi.

Matthew își frecă mâinile.

— Bine că m-ați invitat, că altfel o făceam singur. Mor de foame. Doamna Reynolds avea numai aperitive. Angel, mi-ai reparat ventilatorul?

— N-am mai fost în atelier de ieri, dar o să ți-l repar.

— Crezi că ai să-l poți face acum?

— Cred că da.

— Mmmmm.

Matthew plecă imediat după cină, iar Angel nu putu să nu răsufle ușurată. Știa acum ce înseamnă să fii ținută sub un control foarte strict. Și, destul de ciudat, Nicholas părea la fel de amănunțit ca și Matthew.

Angel duse vasele pe poliță unde Nicholas umplea chiuveta cu apă

cu săpun. În timp ce punea jos farfuriile, ea îl lovi din greșeală peste mână și se retrase instinctiv. Protecția de sine era un instinct puternic, primar, gândi ea tristă.

— Te simți bine? întrebă Nicholas, încruntându-și sprâncenele.

— Sunt bine. De ce?

— Ai fost neobișnuit de tăcută în timpul mesei.

— Matthew vorbește cu mine tot timpul. Credeam că i-ar face plăcere să vorbească cu cineva nou și am avut dreptate. A petrecut grozav.

Gura lui luă o formă ciudată.

— El se binedispune repede. Dacă cineva nu-l face să râdă, se amuză el însuși spunând câteva din glumele lui groaznice.

Încet, ea se întoarse la masă ca să ia și restul de vase, apoi le dădu drumul ușor în apa cu săpun.

— Angel?

În loc să răspundă, ea privi absent spre fereastră și văzu că plouă serios.

Închise apa, se întoarse și se sprijini de poliță.

— Ai s-o faci, nu-i așa?

Ea clipi.

— Poftim?

— Vrei să închei socotelile cu mine? De ce? *Pentru că te iubesc și o să mă rănească foarte tare când o să pleci.*

— Te înșeli.

— Oo!

O trase în fața lui, își împreună mâinile în jurul taliei ei, ținând-o lângă el.

— Ai avut dreptate azi. Odată ce știi semnele, ele nu te pot induce în eroare. Atunci, de ce, Angel? Ce am făcut?

Ea îi privi bărbia, nevrând să se uite în ochii lui, pentru că nu era sigură că vrea să vadă culoarea întunecată a jadului, sau pe cea neagră a pasiunii.

— Pleci, nu-i așa?

— Ai știut mereu că am să plec.

— Da, dar te hotărâseși să pleci mâine, nu?

Au trecut treizeci și nouă de secunde până ca el să vorbească din nou. Știa câte secunde sunt pentru că le numărase pe fiecare.

— E timpul să plec, zise el încet. Trebuie să văd cine și ce mă așteaptă acasă.

Incapabilă să se abțină, ea își ridică iute capul și întâlni privirea lui. Ca jadul.

— Dar nu vei fi în siguranță. Încă nu știi cine este dușmanul.

— Dacă l-aș fi putut descoperi aici, Angel, aș fi știut.

Atunci, ia-mă cu tine, se rugă ea, fără să îndrăznească să spună cu

voce tare. Zâmbi.

— Atunci, cred că ai luat cea mai bună hotărâre.

Se eliberă din strânsoarea lui și se reîntoarse la masă, făcându-și de lucru cu strânsul scaunelor.

Niciodată n-o văzuse forțându-se să zâmbească și ar fi vrut să n-o fi văzut nici acum. *La naiba*! Despărțirea de ea n-ar trebui să fie atât de grea! Dar era. Faptul că o vedea cum încerca să fugă de el n-ar trebui să-l sfâșie pe dinăuntru. Dar îl sfâșia.

— N-o să te las să faci asta, Angel!

— Poți să iei mașina mea, dacă vrei. Whit are câteva mașini în stare de funcționare, astfel încât clienții lui pot să conducă în timp ce el lucrează la mașinile lor. Sunt sigură că o să mă lase să împrumut una.

Cuvintele îi erau adresate lui, dar ea nu vorbea cu el, se gândi el furios și nici nu dădea atenție la ce spunea. Și cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, mânia creștea în el.

— Sau, dacă mă gândesc, poți să iei una de-a lui. Poate ar fi mai bine. O să i-o dai înapoi când vii să ți-o iei pe a ta. Așa n-o să pierzi timp. Mâine dimineață poți să-l chemi...

Dintr-o răsuflare, el se îndreptă către ea și o trase în brațele lui.

— *Încetează*. N-am de gând să te las să-mi strici ultima mea noapte aici.

Fața ei nu exprima nimic.

— Are ceva?

— Da, la naiba, are. Am nevoie de tine. Nu am avut încă destul din tine. Ești încă în mintea mea și...

Ea se smulse de lângă el.

— Și vrei să mă dai afară? zise ea cu o voce mai puternică și mai sonoră decât o auzise el până acum. Așa-i, Nicholas? Pentru că tu vrei ca toate simțurile tale să fie cât de puternice posibil, iar dacă te-ai gândi la mine, te-ai putea fofila și să nu reacționezi în fața pericolului așa, cum ar trebui. E adevărat? O.K., sunt de acord. Cred că gândești absolut corect. Plus de asta, am să te ajut.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

— Îți pregătesc canapeaua.

El o prinse înainte ca ea să ajungă la ușă, o învârti și o lipi de perete, apoi își împinse bazinul înspre al ei.

— Nu, bâlbâi el cu voce groasă, 0 să ne culcăm împreună noaptea asta, pentru că așa trebuie să se întâmple.

Ea închise ochii, dorindu-și să nu ia în seamă pasiunea din vocea lui. Dar atunci simți gura lui pe o parte a gâtului său, iar căldura o năpădi în stomac și începu să se împrăștie în jos, în tot corpul.

El o acoperi cu un șirag de sărutări în jurul gâtului, sărutări lungi, fierbinți; în acest timp îi desfăcu fermoarul rochiei și-și vârî încet

mâna, atingându-i pielea fină.

— Hai s-o facem cât timp ne-a mai rămas, zise el răgușit, căutându-i gura.

Cu fiecare dezmierdare, cu fiecare împingere a limbii, puterea ei de a se controla scădea. Senzualitatea lui era narcotizantă, iar modului lui de a face dragoste îi era imposibil să-i reziști.

Își împinse piciorul între ale ei și-și ridică genunchiul pe sub rochia ei până la chiloți. Căldura pătrunse prin locul în care își așezase el genunchiul și se împrăștie în toate zonele trupului ei. Împotriva dorinței ei, brațul îi alunecă în jurul gâtului lui și gemu.

— Da, șopti el înfiorat. Gemi, plângi, spune-mi ce vrei.

Chiar dacă trupul ei o dădea de gol, ea era totuși conștientă de faptul că, indiferent ce s-ar întâmpla, ea trebuia să-l oprească să-și dea seama că îl iubește. Ea nu voia să și-l păstreze cu ajutorul vinovăției.

Se împinse în genunchiul lui și gemu din nou. Sunetul ei îi sfredeli creierul și îl săgetă până în măduva oaselor, zdrobindu-i orice putere de autocontrol. Blestemând printre dinți, ajunse între picioarele ei, sfâșiindu-i chiloții.

Exaltarea și excitația o biruiră. Știa ce urma să se întâmple și corpul ei tânjea după aceasta. Își trecu degetele prin părul lui și-și afundă limba adânc, în gura lui.

El își desfăcu fermoarul pantalonilor, lăsându-și liberă puternica, vibranta lui masculinitate și o ridică. Imediat ea își încolăci picioarele în jurul lui, apoi el pătrunse puternic în ea. Fiorii plăcerii îi brăzdară trupul până în vârful capului, al unghiilor de la mână și până la degetele picioarelor.

Își ținea ochii închiși strâns, plângea și se lipea strâns de el. Șoldurile lui se mișcau într-un ritm rapid, sălbatic, primitiv, străpungând-o regulat, până când simți că ceva explodează înăuntrul ei.

— Angel, șopti el.

Apoi, starea de sfârșeală își făcu apariția și el simți același lucru. Spasme puternice de satisfacție îi traversau trupul, fără măsură, fără capăt, fără limite.

— Angel, scânci el.

Capitolul 9

Pieptul lui Nicholas se ridica și cobora, de parcă s-ar fi luptat deopotrivă pentru a respira și pentru a căpăta putere. Forța și puterea nemaipomenită a plăcerii pe care tocmai o experimentase îl zăpăcise de tot. Dar chiar dacă trupul lui ar fi fost epuizat pentru un timp, nevoia lui de ea nu era încă potolită.

Reuși să-și miște încet capul, ca să privească spre ușa bucătăriei și a fost bucuros să vadă e deschisă. Fără să se îndepărteze de Angel, își încolăci brațele în jurul coapselor ei, ezitând puțin până să stingă lumina, apoi o duse în dormitorul ei.

Strângând-o și mai tare în brațe, se așezară amândoi pe pat, apoi o răsuci astfel încât erau unul lângă altul.

— Nu intenționam să procedez așa, spuse el, dându-i ușor părul pe spate.

Ea privi fix la buzele lui, urmărindu-le cum se mișcă și cum își schimbă forma pentru a articula cuvintele. Se gândea că, dacă el își va mai cere scuze pentru încă ceva, ea va urla.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare. N-am fost chiar un martor inocent.

El chicoti.

— Îmi amintesc. Erai fascinantă.

O sărută apăsat pe buze, apoi se îndepărtă ușor.

Dintr-o dată, ea se simți golită și de-abia se abținu să nu plângă și să-l tragă înapoi spre ea. În loc să facă asta, se întinse leneșă.

— Ești gata să dormi?

— Nu încă. Te mai vreau o dată, dezbrăcată, lângă mine.

Se ridică în picioare, își scoase repede hainele de pe el, apoi veni lângă ea.

Lampa arunca lumină și umbre peste trupul lui întins, iar ochii îi străluceau negri-cărbune. Sânii începură să o doară, iar sângele i se înfierbântă, anticipând extazul. Dar știa că încă trebuie să fie atentă. Până atunci, ea își arătase doar pasiunea pentru el, nu dragostea.

De data asta el își folosi trupul, vrând să prelungească incredibila, divina plăcere, atât de mult cât va putea. O dezbrăcă de haine încet, într-un mod foarte seducător, sărutându-i fiecare porțiune a corpului, pe măsură ce o descoperea: sânii, coșul pieptului, stomacul și mai jos. Apoi o întoarse pe burtă astfel încât să poată oferi aceeași atenție și spatelui ei. Ajunse până la omoplați, apoi se opri.

— Ce sunt semnele astea aici? întrebă el răgușit, arătând cu degetul două semne verticale pe pielea ei în rest perfectă, câte unul pe fiecare omoplat. Le-am observat dinainte.

Ea își înăbuși un geamăt de frustrare pentru că el se oprise.

— Sunt cicatrici.

— Niște cicatrici foarte urâte. Râse lin. Par chiar niște lăcașuri unde ar putea fi atașate aripile. Nu oferi indicații? *Fixați aripile în deschizăturile A și B.*

Ea gemu.

— Nu începe iar.

— Sunt serios.

Se întoarse pe o parte și-l privi, cu sprâncenele încruntate de supărare.

— Când eram mică am căzut din copac și nu știu pe ce am aterizat.

— Pe ce? întrebă el mișcându-și repede degetele în sus și-n jos pe șiră spinării ei.

Pe unde treceau degetele lui căldura se revărsa, iar ea, nerăbdătoare ca el să continue ce începuse, se grăbi cu explicația.

— Nu știu sigur ce era, dar era destul de ascuțit să-mi taie bluza și să-mi pătrundă în piele. M-am ridicat și am fugit înapoi la orfelinat și, după ce Jane m-a curățat și mi-a bandajat rănile, ne-am întors la copac să vedem dacă putem găsi obiectul pe care am căzut.

— L-ați găsit?

— Nu. Nu era nimic în locul acela.

El o privi fix în ochi.

— Angel, multe lucruri în legătură cu tine nu pot fi explicate.

Bine, gândi ea respirând greu în timp ce el începea s-o sărute din nou. El nu trebuia să știe niciodată cât de mult începuse să-l iubească.

Îi pipăi șira spinării cu gura, coborând până la pliurile șoldurilor, apoi traversă rotunjimile line ale feselor, în jos, spre picioare. Când ajunse la tălpi, trecu la celălalt picior și refăcu traseul spre umeri.

Când el ajunse la gâtul ei, ea ardea și era înnebunită de dorință. Ploaia se oprise și singurele zgomote din cameră erau respirațiile lor scăzute, repezi și din ce în ce mai galopante cu fiecare secundă care trecea. Fără să-i ceară el, ea se întoarse pe spate și întinse mâna după el.

El pătrunse în ea cu obișnuința unui amant vechi și aproape imediat controlul său fu copleșit de pasiune.

— Deschide ochii, Angel, zise el răgușit. Nu-i mai ține închiși, așa cum făceai înainte. Nu mă da la o parte. Vreau să te uiți la mine în momente ca astea. Ochii tăi sunt sufletul tău, iar eu vreau să cunosc întregul drum spre paradis.

Ea continuă să-și țină ochii strânși chinuindu-se să nu facă așa cum spusese el. Un sunet greu se desprinse din pieptul lui și el își încetini

ritmul și forța împingerilor. Ea simți trupul lui, tremurând în mâinile ei, apoi intensitatea înflăcărată începu să crească din nou, încet, sigur, apoi mai repede, prelungind și accelerând agonia desfătătoare, până când ea îl zgârie cu unghiile pe spate.

— Deschide ochii, Angel.

Cuvintele lui scrâșnite cereau, porunceau. Ea deschise ochii și-n acel moment fu cuprinsă de un val de exaltare epuizantă și se lăsă dusă de val.

Cuprins de furia și intensitatea punctului suprem de care se apropia, Nicholas privi în jos spre ochii ei. Căutând paradisul, îl găsi și mai descoperi ceva.

Dragoste.

Dar, atunci, un strigăt gutural se desprinse din pieptul său și-și pierdu cunoștința. Cuprins de contracții, el își dădu capul pe spate și se împinse în ea.

Ceva în apropiere se rupse. Sunetul îl făcu pe Nicholas să tresară din somnul adânc, epuizant în care căzuse. În lumina slabă, el zări un înger de porțelan stând spart, pe podea, lângă pat. În același timp, el inhală mirosul greu, de neconfundat, de gaz.

— *Angel, scoală-te*!

Piciorul lui atinse podeaua și își înșfăcă pantalonii.

Tușind, Angel se ridică într-un cot.

— Ce?

El își trase fermoarul pantalonilor înhăță haina ei din debara și i-o azvârli.

— Pune asta pe tine și ieși repede afară. Casa e plină de gaz. Să nu aprinzi nici o lumină.

Complet trează și putând mirosi gazul, Angel nu mai pierdu timp cu întrebările. Își înfășură haina pe lângă ea și ieși după el afară din cameră.

— Așteaptă, zise ea întinzând mâna după el, când el se întoarse spre holul care ducea spre bucătărie. Vino pe aici. Ușa din față e mai aproape.

— Ba ieși pe aici. Acum! Trebuie să ajung la bucătărie să închid gazul.

— Dar...

— Nu mai comenta! Du-te!

Fără să mai stea să o vadă cum pleacă, el străbătu holul, pieptul îi ardea, ochii îl înțepau. Puse mâna pe clanță și îngheță.

Ușa fusese deschisă când o dusese pe Angel la culcare.

Părul de pe ceafă i se zbârli. Se dădu un pas înapoi și dădu peste Angel. Fără să dea nici o explicație, o luă de mână și ieșiră cât se poate de repede din casă.

Când ajunseră afară, amândoi tușeau foarte rău.

— Respiră, zise el trăgând adânc în piept aerul curat de după ploaie, privind-o pe ea cum face același lucru.

Când reuși să vorbească fără să tușească, ea întrebă:

— Ce s-a întâmplat? De ce nu te-ai dus în bucătărie?

— S-ar putea să mă înșel, dar cred că ușa este pregătită să explodeze când se deschide.

Ochii i se holbară.

— Vrei să spui că nu e o scurgere de gaz?

El scrâșni din dinți.

— Așa cum am spus, s-ar putea să mă înșel, dar am să văd despre ce e vorba.

Respiră adânc pentru ultima oară, apoi o apucă de mână și se îndreptă spre spatele casei.

Zări imediat gaura. Cineva folosise o unealtă de tăiat și făcuse o tăietură în geamul de la ușă; gaura ar fi putut permite încuierea pe dinăuntru. Câteva fâșii de plastic fuseseră lipite peste gaură pentru a fi sigur că gazul nu poate, astfel, să iasă.

— *La naiba!*

Angel întinse mâna și i-o puse pe piept, cu o dorință oarbă, instinctivă de a simți bătăile inimii lui și de a-și confirma ei însăși că el trecuse printr-o altă tentativă de omor.

Dezlipi plasticul și-l smulse de pe ușă, apoi se opri.

— Trebuie să fiu atent. Încă nu știu ce a fost, dacă a fost, programat. Ai o lanternă în atelier?

Ea dădu din cap că da.

— Mă-ntorc.

Zbură desculță prin iarba udă. Înăuntru, ea aprinse lumina și se duse țintă la raftul pe care ținea lanterna. Atunci, un al șaselea simț o făcu să se uite la câini. Nu se treziseră când a intrat ea.

— Larry! Moe! Curly!

Cu un țipăt de groază, ea se aruncă pe genunchi lângă ei și se trase mai aproape. Respirau, dar păreați să doarmă greu, ca și cum ar fi fost drogați. Cineva îi drogase.

Îi mângâie pe fiecare cu dragoste, apoi se întoarse la Nicholas.

El îi luă lanterna din mână și îndreptă fascicolul de lumină spre geam, controlând bucătăria. Neobservând nimic, îi dădu înapoi lanterna, băgă mâna prin geam și deschise ușa.

— Stai aici până opresc gazul.

— Ai grijă, Nicholas.

El dădu din cap și intră. Vaporii de gaz erau atât de tari, încât aproape că nu mai putu face nimic, iar ochii începură să-i lăcrimeze instantaneu. Închise repede cele patru ochiuri și cuptorul și-și îndreptă atenția către ferestre, deschizându-le una după alta, lăsând să

pătrundă aerul rece al nopții.

Ieși afară împleticindu-se, frecându-se la ochi.

— Hai să stăm câteva minute și să lăsăm gazul ăla să iasă.

Vocea îi era hârâită iar pieptul îi ardea. Inspiră adânc de câteva ori, apoi se uită la Angel.

— Ești bine?

Ea răspunse afirmativ din cap.

— Dar nu sunt sigură în ceea ce-i privește pe căței. Au fost drogați.

Lui îi scăpă o înjurătură violentă.

— Ai telefon în atelier?

— Da.

— Sună-l pe șerif. Indiferent cine e, trebuie să fie încă prin împrejurimi.

Inima îi bătea sec în coaste.

— N-am de gând să te las singur. Poate încerca să te omoare cât sunt eu plecată.

— Dacă ar fi așa, m-ar fi omorât când te-ai dus după lanternă.

Nu prea credea că e în siguranță, gândi el furios, privind-o cum se depărtează, dar avea nevoie ca ea să-l sune pe șerif. Amânase prea mult timp aplicarea legii. Gândindu-se că gazul din bucătărie trebuie să se fi împrăștiat cât de cât, se duse iar înăuntru. Folosindu-se de lanternă, își fixă atenția asupra ușii.

Nu văzu nimic, nici un fel de fire sau dispozitive de explozie. Se apropie și coborî fascicolul de lumină spre crăpătura îngustă dintre prag și ușă. Nimic.

Se lăsă pe podea, se-ntinse pe o parte și controlă și partea de jos a ușii. Acolo zări ceva.

O cutie de chibrituri fusese lipită de partea de jos a ușii și chiar dedesubtul ei o bucățică de hârtie abrazivă fusese lipită pe podea. Atât de simplu și de eficace. Dacă ar fi deschis ușa, chibriturile s-ar fi aprins și întreaga casă ar fi fost aruncată în slava cerului, ștergând orice urmă a ceea ce provocase explozia.

— Ai avut dreptate? întrebă Angel din spatele lui.

— Da, mă tem că am avut.

Mirosul de gaz mai plutea încă în aer, dar nu mai era atât de tare.

— Cred că putem aprinde lumina.

Cu o încuviințare din cap, ea se îndreptă spre întrerupător și aprinse lumina.

— Cred că ar trebui să mă duc să deschid și celelalte ferestre.

— Ia-o prin spate. Nu trebuie să atingem nimic până nu sosește șeriful.

— Bine.

Ea ezită, sesizând furia lui.

— Nicholas!

Privirea ei era speriată, iar el făcu tot ce-i stătu în putere să o asigure că e bine.

— Sunt bine. Du-te.

Ieși prin spate și un minut mai târziu o auzi deschizând ferestrele din fața casei.

Îi simțise teama, gândi el, dar ea nu înțelegea adevărata cauză. Hotărât lucru, el era foarte agitat din cauza faptului indiscutabil de clar, că dușmanul lui necunoscut nu renunțase la încercarea de a-l omorî. Dar mai era un motiv pentru teama lui, un motiv foarte puternic, dominator.

Pericolul din viața lui o atinsese pe ea, iar el nu putea îngădui acest lucru.

— Nici o amprentă, zise, șeriful Dobson, terminând de șters praful de pe uși și dimprejur.

Era un tip cu o constituție solidă, corpolent, îmbrăcat în salopetă, dar lui Nicholas nu-i trebuiseră mai mult de două minute ca să-și dea seama că omul avea ochi ageri și minte ascuțită.

Îl privi pe Nicholas de sus.

— Angel nu are dușmani pe lumea asta. Asta te exclude pe tine și, fără să-mi forțez prea tare imaginația, aș spune că dușmanul ăsta este unul foarte puternic.

— Știu, zise Nicholas iritat.

Șeriful primi să bea o ceașcă de cafea proaspăt pregătită.

— A auzit unul dintre voi sau a văzut ceva neobișnuit în seara asta?

Nicholas schimbă o privire rapidă cu Angel și observă că și ea se gândea la același lucru. Probabil că nu auzise nimic în timp ce făceau dragoste. Apoi adormiseră amândoi buștean. Dacă n-ar fi fost zgomotul îngerului de porțelan pe podea...

— Nu, absolut nimic.

Șeriful aruncă o privire către ușa din spate.

— Unealta cu care a tăiat geamul este foarte silențioasă, iar el probabil că și-a parcat mașina mai departe și a venit pe jos până aici. Poate că a luat cu el tranchilizantele băgate în carne, în cazul în care ar fi dat peste câini. Și a dat.

Blare auzise câinii lătrând... Gândul acesta brusc aproape că-l paralizează pe Nicholas.

— Cum se simt câinii, Angel? întrebă, șeriful Dobson.

— Am chemat doctorul veterinar. A spus că, atâta timp cât respiră normal, nu va fi nici o problemă. De-abia au adormit. Doctorul se va întoarce mâine dimineață să-i consulte.

— Bine.

Solidul șerif se-ntoarse către Nicholas.

— Cine știe că ești aici?

Maxilarul i se încleștă, apoi își reveni.

— I-am spus unei singure persoane și am încredere deplină în acea persoană. *Blare.*

— Ei bine, cineva a descoperit unde te afli. Se opri, gândindu-se. Demult un străin nu mai poate ajunge prin locurile astea fără să fie observat. El trebuia să știe exact încotro se îndreaptă și ce urma să facă.

— Ar fi putut parca pe drumul vechi care trece prin spatele pădurii, zise Angel. Foarte puțini oameni mai folosesc acel drum, dar e destul de ușor de găsit.

Șeriful dădu afirmativ din cap și sorbi din cafea.

— Ai dreptate. Apoi s-ar fi putut să se ascundă în pădure pentru vreo două ore și să vă păzească.

— Și când s-a făcut destul de târziu și și-a imaginat că dormim, mi-a adormit câinii și a pătruns în casă.

Vocea lui Angel era atât de slabă, încât de-abia se auzea și ea; își înfășură mâinile în jurul ei.

— Șerifule!

Ajutorul de șerif stătea afară lângă ușă.

— Am găsit câteva amprente.

Au ieșit toți din casă, îndreptându-se spre curtea din spate. Folosindu-și lanternele, au putut scoate la iveală o serie de urme de talpă.

— Ploaia de mai devreme ne-a scos din belea, murmură șeriful, lăsându-se pe genunchi lângă urme și luminându-le cu lanterna. Par să fie ale unui om care poartă număr obișnuit la picior. Vă spun clar că numărul este 10 1/2 sau 11. Tălpi moi, urme care nu se pot distinge. Destul de urât. Dar deocamdată ăsta este tot materialul cu care vom continua treaba.

Privi în sus la ajutorul său.

— Adu niște scânduri să marcăm porțiunea asta. O să venim mâine să ne uităm mai bine la lumina zilei.

Se ridică în picioare și li se adresă, lui Angel și lui Nicholas.

— Pentru noaptea asta am făcut tot ce-am putut. În drum spre casă o să mergem de-a lungul potecii din spate, dar cred că tipul a plecat de mult. Între timp vă sfătuiesc să încercați să dormiți un pic.

Nicholas aprobă din cap.

— Îți mulțumesc pentru ajutor.

Șeriful plecă spre mașină, spunându-i ajutorului său să-l urmeze, dar apoi se opri și se întoarse.

— Ce ați spus că v-a trezit din somn?

— Unul din îngerașii de porțelan ai lui Angel a căzut pe podea și s-a spart.

— Ce credeți că l-a făcut să cadă?

— Probabil că l-am pus prea aproape de marginea raftului ultima oară când am șters praful, zise Angel.

— Când a fost asta?

— Cândva, săptămâna trecută.

Șeriful dădu din cap, încurcat.

— Ei bine, tot ce pot să spun este că e un mare noroc faptul că îngerașul a căzut pentru că, dacă voi ați fi continuat să dormiți, ați fi fost morți până dimineață.

Poate că a fost noroc, se gândi Nicholas, uitându-se la Angel, dar a fost și al naibii de urât că și-a ales acel moment special în care să cadă.

Angel lenevea în pat, privind în întuneric. Mai erau câteva ore până-n zori, iar Nicholas stătea lângă ea liniștit, fără să se miște. Ea dorea cu disperare ca el s-o ia în brațe. Avea nevoie de căldura lui, de puterea lui, avea nevoie să-și recapete încrederea prin bătaia inimii lui. Dar el nu se mișcă, nu o atinse, nu-i vorbi. Se retrăsese complet în el însuși. În esență, el deja o părăsise. Era sigură că el văzuse dragostea din ochii ei, iar dragostea ei era 0 complicație pe care el nu și-o dorea.

Nicholas putea înțelege din respirația ei că ea nu dormea. Îi era, probabil, foarte frică să adoarmă, iar el nu o învinuia. Ar fi vrut să se poată gândi la un mod de a o face să se simtă bine, dar teama îl opri de la a o atinge, teama față de dușmanul lui necunoscut care punea viața ei în pericol și teama de el însuși că nu putuse părăsi casa imediat ce fusese în stare.

Frica era ca un foc rece în el. Când îl ardea, când îl înghețа. Singurul lucru la care se putea gândi era că Angel aproape că fusese ucisă. Asta și încă o altă problemă.

Ea-l iubea.

Nu-i spusese de iubirea ei, iar el știa de ce. I se oferise de bună voie și din toată inima, îi dăduse toată drăgălășenia ei dulce și tot focul distrugător din ea. În schimb, el o expuse se pericolului. Și, pentru că nu părea să-i stea în fire să se implice pentru mult timp, el o va răni și mâine când va pleca.

Se simți sfâșiat, ca și când cineva l-ar fi rupt în două. Nu voia să plece, dar nu putea rămâne. Nu putea suporta s-o părăsească, dar nu putea s-o ia cu el. Iar când va pleca, nu va putea promite nimic.

— Îmi pare rău, zise el în întuneric.

O altă scuză, dar ea nu-și putu aduna forțele ca să strige.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

O lacrimă singuratecă se scurse de sub genele lui Angel și se rostogoli pe obraz.

El coborî din pat în timp ce ea mai dormea încă. Știuse momentul când ea adormise în sfârșit, dar el nu putuse, totuși, să se odihnească. Își trase pe el repede, în liniște, o pereche de pantaloni și un pulover. Temându-se că prea multă mișcare o va trezi, așteptă până ajunse în bucătărie ca să-și pună șosetele și pantofii. Apoi ieși pe ușa din spate.

Soarele răsărise doar de puțin timp, dar nu putea spune că va fi o zi călduroasă. Se duse să vadă ce fac cei trei câini.

Când îngenunche lângă ei și Ie strigă blând numele, ei deschiseră ochii, scoaseră un sunet slab de salut, mișcându-și încet cozile; apoi, ca și copiii somnoroși care nu sunt gata să se trezească, adormiră din nou. Mai mult pentru el însuși decât pentru ei, el îi mângâie încet pe fiecare, apoi ieși.

Se opri lângă semnele pe care le-a trasat șeriful. Era ciudat, gândi el. Dușmanul lui nu avea față, dar avea număr la pantof și trecuse prin curtea din spate a lui Angel doar ca să le întindă o cursă. Încruntându-se, el își continuă drumul, până ajunse la marginea curții și la pădure. Nu se pricepea, dar nu trebuia să se priceapă pentru a observa ramurile și crăcile rupte, care marcau drumul pe unde trecuse individul.

Se întoarse și privi casa din unghiul vizual al individului, ca și când acela ar fi stat acolo, așteptând să se stingă luminile. Casa era construită din lemn roșu, ornată cu plăci de cedru. Înfățișarea ei rustică și aerisită se potrivea cu arhitectura orașului. Se întreba dacă nu cumva individul știa cât de fericit fusese el în scurtul timp petrecut în casa aceea. Și, dacă omul ar fi știut, el se întreba dacă acest lucru ar fi făcut ca ura lui să crească.

Blare. Împreună cu alte lucruri, ideea că Blare ar putea fi dușmanul lui, îl chinuise toată noaptea. Îi spusese lui Blare numele lui Angel. Ar fi fost simplu să caute adresa în cartea de telefon. Și Blare auzise câinii lătrând.

— *Nu.* Mai repede ar crede că soarele răsare de la apus și apune la răsărit, decât să creadă că Blare ar încerca să-i facă vreun rău.

Angel apăru în ușa din spate. El îi făcu un semn cu mâna și porni către ea, dar dintr-un impuls foarte ciudat, când ajunse la urmele cizmelor, se opri din nou și privi în jos către ele. Era ceva în neregulă cu urmele acelea…

Inima i se opri, apoi porni iar, pompându-i sângele în cap, unde zvâcnea cu putere, până ce el nu mai putu auzi, vedea, simți nimic.

— Nicholas, ce s-a întâmplat?

Cuvintele ei ajunseră la el, dar nu-i pătrunseră în cap.

— Nicholas!

Putea fi, oare, adevărat? Chiar descoperise chipul dușmanului său?!

Simți mâna ei pe umăr și, așa cum se întâmplase de la început, căldura atingerii el îl făcu să-și revină și-l potoli. Se întoarse către ea

și-și fixă cu disperare privirea asupra ei. Albastrul ochilor ei și paradisul de dincolo de ei erau lucruri în care el putea crede.

— Știi cine e, nu-i așa? întrebă ea încet.

— Poate. Hai să intrăm în casă.

Fără nici un cuvânt, ea se întoarse și o luă înspre ușa din spate. El arăta ca victima unui șoc, se gândi ea, și-i era teamă să-l mai atingă, ca să nu-l rănească.

În bucătărie, ea se duse imediat la aragaz și încălzi o cană cu cafea proaspătă. Grija ei pentru el depăși dorința de a ști cine e individul. Așa că privea cum se ridică aburii de la cafea și așteptă până când el va fi pregătit să-i vorbească. Din fericire pentru liniștea ei, fu răsplătită cu o așteptare scurtă.

— Cred că poate fi Hawk.

— Prietenul tău? Ești sigur?

— Da. Nu.

Se frecă la ochi cu podul palmei.

— Sunt destul de sigur.

Ea se așeză în fața lui la masa din bucătărie. Ochii lui erau negri. De durere.

— Povestește-mi.

— Este vorba despre urmele de tălpi. Nu ne-am putut da exact seama aseară, dar dreapta e o idee mai adâncă decât stânga.

— Vrei să spui că distribuirea greutății e inegală?

— Da. Vag. După accident, oasele piciorului drept al lui Hawk nu s-au sudat bine. Ca atare, șchioapătă.

— De ce ar fi vrut el să te omoare?

— Nu sunt sigur, zise el, cu o spaimă accentuată în glas. Întotdeauna am fost cei mai buni prieteni. Jazz și cu mine am fost cei mai apropiați, dar Hawk, Rocky și Blare completau grupul. N-are nici un sens.

Ea se întinse peste masă și-i atinse mâna.

— Gândește-te, Nicholas. Trebuie să fie un motiv. Care-i cauza pentru care ar fi putut da vina pe tine?

Dădu din cap impacientat.

— Tocmai asta e. Nu e nici un motiv. Singurul lucru rău care i s-a întâmplat lui Hawk vreodată a fost nenorocitul ăla de accident.

— Povestește-mi despre accident.

El oftă.

— Doamne Angel, a fost atât de stupid! N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Într-o noapte am rămas mai mult peste program și aveam nevoie de cineva ca să mă urc pe o pasarelă și să verific câteva mecanisme. Nu era treaba lui Hawk, dar nu era nimeni altcineva prin preajmă. Eram pe punctul de a mă duce eu; dar în ultimul moment a intervenit ceva și l-am întrebat pe Hawk dacă ar vrea să se urce el și

să rezolve. S-a dus, dar pasarela s-a prăbușit.

Își lăsă capul să-i cadă în mâini iar Angel îl privi cu inima îndurerată. Faptul că a descoperit că era Hawk îl chinuia.

— Crezi că te condamnă pentru că l-ai trimis sus, pe pasarelă?

— N-am văzut niciodată vreun indiciu că a făcut lucrul ăsta.

Își ridică puțin capul.

— La dracu, nici nu mi-a trecut prin cap. Dacă m-aș fi urcat eu, mi s-ar fi întâmplat mie.

— Spuneai că a trebuit să facă terapie un an de zile. Ce i s-a întâmplat?

— A fost un iad și până-n ziua de azi îl mai doare.

— Plus că accidentul l-a terminat.

Ei dădu din cap.

— Era ca și mine. Zborul era viața lui.

Angel inspiră adânc. Nu îi va plăcea ce urma să-i spună.

— O.K., hai să zicem că Hawk e cel care a încercat să te omoare. Te-ai gândit că el ar fi putut cauza; și moartea lui Jazz și a lui Rocky?

Păli.

— Doamne, nu.

— Când s-a produs accidentul lui Rocky?

— Păi…

Se întrerupse brusc și o privi uimit.

— La puțin timp după ce Hawk s-a întors la lucru, după anul de tratament.

— Dacă ar fi el de vină, zise ea cu blândețe, atunci înseamnă că nu tu ești cauza morții prietenilor tăi. N-a fost proiectul tău de vină. A fost ceva în afara controlului tău și de aceea tu n-ai nimic de-a face cu această problemă.

— Dar *de ce*? De ce Rocky și Jazz? Ei nici măcar nu erau acolo în noaptea aia când s-a prăbușit pasarela.

— Nu știu, Nicholas.

Tăcu un moment.

— Trebuie să fie o cale care să-mi confirme acest lucru.

Se ridică și se duse la telefon. Formă numerele, folosindu-și cartea de credit.

— Santini Aeronautics.

— Blare, eu sunt.

— Satan! Mă întrebam când o să mai avem vești de la tine. Când vii acasă?

— Plec cam într-o oră.

— Grozav.

— Hei, Hawk e pe acolo?

— Nu. A spus că e posibil să se întoarcă mai târziu azi, dar nu era sigur. Ai nevoie de ceva?

— Să se întoarcă? Unde a plecat?

— Nu știu. Dar spunea că, din moment ce tu ai oprit Lightning 1 pe perioada asta, el o să-și ia puțin timp liber. A plecat ieri noapte, după ce i-am spus că ai sunat.

— I-ai spus unde sunt?

— Bineînțeles că da.

— Și despre câinii care lătrau?

— Da.

Nicholas căzu cu spatele de masă și-și acoperi fața cu mâna.

— Satan?

— Da. Sunt aici. E-n regulă. Vreau să mă asculți cu atenție și să faci exact ce-ti spun. Imediat ce încheiem convorbirea, vreau să ieși din clădire, să te urci în mașină și să pleci.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blare, vocea lui pierzându-și de tot tonul ei agreabil.

— Ascultă-mă o clipă. Nu trebuie să spui nimănui unde te duci. *Nimănui*, înțelegi? *Nimănui.*

— Înțeleg. Unde vrei să mă duc?

Nicholas se gândi repede.

— Du-te la secția centrală a bibliotecii publice, ia-ți o carte bună și îngroapă-te într-un colț ferit. Am să fiu acolo după-amiaza asta și am să-ți explic totul atunci.

— Voi fi acolo.

— Bun. Te văd imediat ce pot.

Închise telefonul și se uită la Angel.

— Trebuie.

— Ți-e teamă pentru Blare, nu-i așa?

— Printre altele.

Când se sculase în dimineața asta, avusese în minte să renunțe la atitudinea ei nobilă și să-l implore să rămână. Dar acum nu putea. Își trase scaunul înapoi și se ridică.

— Am să pregătesc micul dejun până îți faci tu bagajele.

El fu de acord și puse mâna din nou pe telefon.

— În primul rând, trebuie să vorbesc cu șeriful. În cazul în care Hawk este încă prin preajmă, ceea ce nu e posibil, vreau să te știu la adăpost.

— Crezi într-adevăr că se poate și asta?

— Nu. Cred că s-a întors acasă, sau cel puțin e pe drum dar deja mi-am pierdut prea mulți oameni la care țineam. Nu vreau să ți se-ntâmple nimic. Ce număr are șeriful?

Ea i-l dădu, apoi se duse la frigider să scoată șuncă și ouă.

Într-un mod indirect, el tocmai spusese că ține la ea: dar inima ei nu era plină de speranță. După cum bine știa, existau diferite grade de intensitate a afecțiunii față de cineva. Ei i-a păsat de o grămadă de

oameni, dar nu i-a iubit.

Nicholas îți așează valiza în portbagajul mașinii pe care o adusese Whit și trânti cu putere ușa.

Privi către mașina poliției, parcată pe drumul dinspre Angel, apoi se uită înapoi la ea.

— Or să aibă grijă de tine până aranjez eu lucrurile acasă. Vei fi în siguranță.

Hotărâtă să nu plângă, ea zâmbi cu curaj.

— Știu.

Îi era greu să o privească fără să o tragă în brațele lui și s-o sărute. Dar dacă ar face astfel, știa că n-ar fi vrut s-o părăsească, cel puțin nu în ziuă aceea.

Părul ei strălucea mai puternic decât lumina soarelui, ochii ei erau mai albaștri decât cerul. Probabil că era ființa cea mai iubită de Dumnezeu, din toate creaturile Sale. Iar el trebuia s-o părăsească.

— N-am de ales, Angel.

Cu zâmbetul pe față, ea ridică din umeri.

— Atunci du-te.

Zâmbetul ei îl sfâșie în bucăți.

Erau cuvinte pe care simțea nevoia să le spună, în afară de faptul că nu știa ce fel de cuvinte erau sau chiar cum să ajungă la ele.

— Hawk este în mod cert tulburat și poate că a mai ucis și înainte. Trebuie să mă asigur că se află departe, unde nu mai poate face rău nimănui altcuiva.

— Știu. Numai fii atent. A, și programează-ți o vizită la doctor, pentru cusăturile acelea, peste câteva zile, când ațele vor fi gata de scos.

— Angel.

Ea ridică mâna.

— Te rog, nu-mi mulțumi. Tot ce am făcut, am făcut pentru că am vrut. Nu-mi datorezi nimic, nici măcar vina.

— Eu…

Se întrerupse brusc și-și trecu mâna prin păr.

— E al naibii de greu.

— Nu. Nu e. Urcă-te în mașină și pornește. Fă ce ai de făcut și continuă-ți viața. Este planul pe care vreau să mi-l aplic și mie.

— Angel…

Ea nu mai putu rezista. Dacă ar mai fi stat un minut, ar fi izbucnit în lacrimi și ar fi fost dezgustată de ea însăși.

— *Pleacă.*

Se-ntoarse pe călcâie și o porni înapoi spre casă.

— Așteaptă!

Se opri și privi peste umăr.

— Ce e?

— Am, să...

Izbucnirea lui îl luă prin surprindere. Așa că spuse aceste cuvinte:

— Am să mă întorc.

Ea nu-l crezu. El pur și simplu încerca să îndulcească un îngrozitor bun rămas. Un turist ar zice același lucru către proprietarul unei stațiuni în care și-a petrecut în mod plăcut timpul liber. Continuă să meargă și nu privi înapoi în acest timp.

Nicholas se urcă în mașină, ieși cu spatele de pe drumul de acces și porni la drum.

Era aproape de granița dintre Oregon și California, când se lumina de ziuă. Când îi spusese că se va întoarce, el îi spusese că o iubește. Doar că în acel moment nici unul dintre ei nu și-a dat seama de asta. Lovi cu pumnul în volan.

— *La naiba*!

Ce prost fusese.

Aproape că s-ar fi întors. Doar gândul la Blare îl făcu să meargă înainte spre California. Dar el *se va* întoarce, gândi el hotărât.

Și de data aceasta va spune lucrurilor pe nume.

Capitolul 10

La ora nouă, în dimineața aceea, Angel stătea cățărată pe casa cu două etaje a lui Jane, montându-i un acoperiș nou, așa cum îi promisese. I-a spus lui Nicholas că s-a gândit să își continue viața și chiar asta făcea. Așeză încă o bucată de șindrilă și o bătu în cuie la locul ei, depunând mai multă forță decât era necesar și primind o mare satisfacție. Dacă Jane n-ar fi avut nevoie de un acoperiș nou, ea ar fi trebuit să găsească pe cineva care ar fi avut nevoie, se gândi ea cu umor trist.

— *La naiba cu individul ăsta!*

El greșise drumul, sfârșise în patul ei, iar apoi, câteva zile mai târziu, a plecat cu inima ei.

Ei bine, nu contează! Ea avea de gând să se simtă foarte bine. Și, mai presus de toate, nu avea de gând să-și petreacă nici măcar un minut făcându-și probleme dacă Hawk ar fi reușit în cele din urmă să-l omoare. Chiar așa va face, își zise ea și bătu un alt cui într-o șindrilă în care nu trebuia.

*
* *

În după-amiaza aceea, Nicholas stătea în fața biroului închis, pe care era scris amplu „HAWK”. Nu fusese nevoie să pună numele real. al lui Hawk. Fără excepție, poreclele lui și ale celorlalți patru prieteni ai lui prinseseră foarte bine în viața civilă.

Se holbă la numele de pe ușă și absolut tot prin ce trecuseră el, Hawk și încă alți trei. Hawk zburase în mai multe misiuni decât își putea aminti și a făcut o treabă excelentă din slujba lui. Ei cinci învățaseră împreună, ajutându-se unul pe celălalt să se descurce în școala de aviație. Dansaseră în noaptea aceea la Madrid, se îmbătaseră unul pe celălalt pe sub masă, în Saigon, avuseseră grijă unul de celălalt când se îmbolnăviseră de gripă la Cairo.

Îl ura pe Hawk pentru pericolul în care o băgase pe Angel. Și l-ar mai urî dacă ar fi avut de-a face în vreun fel cu moartea lui Rocky și Jazz. Dar nu-l putea urî pe Hawk pentru că a încercat să-l omoare. Nu se putea autosugestiona să creadă că a fost vina lui Hawk. Acum părea că accidentul răsucise ceva în creierul lui Hawk, până la punctul în

care Hawk nu mai era omul care fusese.

Și Nicholas se autocondamna că nu a văzut asta mai devreme.

Dacă ceea ce bănuia el ar fi adevărat, Hawk ar avea nevoie de odihnă și de tratament tot restul vieții.

Deschise ușa și intră.

Hawk lenevea pe spate în scaunul lui, cu picioarele pe birou, privind concentrat telefonul. Când își ridică privirea și-l văzu pe Nicholas, îi dispăru culoarea din obraji și picioarele îi căzură pe podea.

— Satan! Mă... Privi telefonul. Tocmai mă gândeam că ar trebui să am vești de la tine.

— Doar nu vrei să spui că cineva din Paradis va suna aici ca să anunțe că am murit.

— De ce m-aș gândi că...

Vocea liniștită a lui Nicholas fi reteză tăgăduirea.

— A fost vina ta în acest accident pe care l-am avut, nu-i așa? Într-un fel ai dat vina pe mine, deși în veci nu-mi pot imagina de ce.

Mușchii brațelor lui Hawk se contractară, lăsând baltă toată pretinsa inocentă și se aplecă înainte.

— *De ce*? Nu știi *de ce*? Ticălos nenorocit, *tu* ai fost acela care m-ai trimis sus pe nenorocita aia de pasarelă!

Chipul care-l privea era al lui Hawk, dar individul care țipa nu era el, se gândea Nicholas. Totuși nu se putu abține să nu încerce să-l înțeleagă.

— A fost un lucru inopinat, Hawk, știi asta. Știu că și atunci știai treaba asta. De ce ai uitat-o? N-a fost planificat în nici un fel să te trimit acolo. De ce nu înțelegi?

— De ce aș înțelege? De ce *trebuia* și înțeleg? *Pe mine* m-ai trimis sus, pe când tu stăteai în siguranță la sol. Nu tu ai fost acela care a trebuit să treacă prin luni de zile de durere și tratament. Nu tu ai fost acela care a trebuit să învețe să facă față faptului că nu va mai zbura niciodată.

Tonul îi deveni deodată prefăcut.

— Până acum, asta e. Am vrut să cunoști măcar o parte din ceea ce am suferit eu, și acum o cunoști.

Râse cu un glas ascuțit.

— Doar ideea zborului te îngrozește.

Nicholas simți o tristețe nemărginită.

Vechiul lui prieten dispăruse, iar el nu putea discuta rațional cu persoana din fața lui.

— Dar despre Rocky și Jazz? Au încăput în planul tău de a te răzbuna pe mine?

— Ei au fost partea cea mai importantă a planului meu. Voiam să simt satisfacția faptului că te văd suferind înainte de a te ucide și am

hotărât să folosesc visul tău pentru a-mi îndeplini dorința. Așa că am făcut câteva ore suplimentare ca să lucrez la avioane, lucru care ar fi trebuit întrerupt odată ce avioanele au explodat.

În ochii lui Hawk apăru o lumină tremurătoare.

O furie cruntă îl răscoli pe Nicholas.

— Rocky și Jazz n-aveau nici o vină în legătură cu accidentul tău. Cum ai putut să-i omori? La naiba, te iubeau!

— Știu, dar mult mai important e că *tu* îi iubeai. Știam că o să mori bucățică cu bucățică gândindu-te că a fost proiectul tău care i-a omorât. Am planificat să urmeze Blare, doar că la înmormântarea lui Jazz mi-am dat seama că nu aveam nevoie să-l omor pe el. Tot ce s-a întâmplat a fost legat de Rocky și Jazz, ca să te distrugă pe tine.

Dacă nu ieșea curând de aici, gândea Nicholas, va renunța.

— Deci tu ai considerat că suferisem destul și ai venit după mine. De două ori.

— Exact.

În agitația lui, Hawk lovi biroul cu pumnul strâns.

— N-a fost atât de ușor să te omor pe tine, cum a fost cu Jazz și Rocky. De fapt, am început să cred că ar trebui să continui și să-l omor pe Blare. Dar va fi chiar mai bine acum când, în sfârșit, te omor pentru că vei muri știind motivul.

Se rezemă iarăși de spătarul scaunului și zâmbi.

— Grozav plan, nu crezi?

Auzise tot ce avea nevoie, gândi Nicholas obosit, și mai era doar un singur lucru de făcut. Blare.

Pășind prin ușa deschisă, Blare făcu semn celor trei ofițeri de politie care, împreună cu el, auziseră întreaga discuție.

Oftând, Angel se înfipse în călcâie și privea înspre ocean. De pe vârful acoperișului casei lui Jane, avea o panoramă perfectă. Lumina soarelui dansa deasupra valurilor, creând o imagine de licăriri scânteietoare. Totul era atât de minunat, dar ea nu se putea bucura de aceasta. Deși acoperișul era departe de a fi gata, ea își epuizase deja toate puterile.

Și furia ei.

Doamne spera ca Nicholas să fie bine. Dar Hawk se dovedise capabil de orice, iar Nicholas încă îl mai vedea ca pe un prieten. Dacă Nicholas își pierde atenția pentru un moment...

Scutură din cap, încercând să scape de imaginile înspăimântătoare dar nu reuși. Mașina patrulei parcată pe poteca dinspre casa lui Jane dovedea grija lui Nicholas pentru siguranța ei. Deci i se păru că este absolut firesc ca ea să simtă o anume îngrijorare pentru el. Asta însemna că ea se stingea de dorul lui. Chiar dacă așa era. *La naiba!*

Întinse, mâna după o altă bucată de șindrilă și deodată simți că-și

pierde echilibrul și se prăbuși. Instinctiv, întinse mâna înainte, dar nu era nimic de care să se agate, decât aerul.

Nu auzea nici un zgomot, nici un sunet și se întreba de ce nu țipă. Mult mai curios, totul părea înghețat, țintuit locului. Se rostogoli de-a lungul unghiului abrupt al acoperișului și nu se putu opri nici măcar la margine.

Pentru un moment trupul ei era lipsit de greutate, fără consistență, fără durere. Apoi simți șocul impactului cu pardoseala de beton.

După aceea totul se întunecă.

— Știi, e cel mai nenorocit lucru.

Tonul vocii lui Blare era plictisit, el zăcea prăbușit pe un scaun din biroul lui Nicholas.

— Marea parte a vieții noastre de oameni maturi n-am făcut decât să fim pregătiți, în meseria noastră, pentru război. Dar n-a existat nici un mod în care ne-am fi putut pregăti pentru războiul prin care tocmai am trecut, un război în care ne-am pierdut trei din cei mai buni prieteni.

Nicholas, pe jumătate întins pe canapea, nu departe de Blare, încuviință din cap.

— Încă nu pot să cred. E ca un coșmar oribil, devastator, absolut incredibil.

— Sau un război.

— Sau un război, fu el de acord, arătând că cei doi dintre ei erau ca niște victime ale unei comoții cerebrale.

Pentru mai bine de un an și, fără cunoștința lor, ei fuseseră cu adevărat în război. El privi pe fereastră și observă că era noapte și târziu. Nu știa exact ce oră era și nici nu-i păsa.

— Tot mai speram să văd câteva semne ale vechiului Hawk, când l-au scos afară, remușcare, ceva, orice. Dar nu era nimic.

Blare tăcu un moment.

— Cred că e un lucru bun, totuși, care reiese din toate treburile astea. Lightning 1 poate continua. Nu este nici cea mai mică problemă în legătură cu proiectul tău.

Pe moment, Nicholas nu părea să aibă nici o tragere de inimă în legătură cu proiectul său. Tot ce voia el să facă era să se întoarcă la Angel, să-i spună că o iubește și să o roage să-l ierte că a făcut-o să treacă printr-un astfel de chin.

Telefonul sună și Blare întinse mâna spre biroul lui Nicholas luând aparatul portabil.

— Santini Aeronautics.

Ascultă și apoi vorbi.

— Da. Un moment.

Se aplecă în față și-i întinse telefonul lui Nicholas.

— E cineva pentru tine.

El făcu o grimasă. Niciodată nu avusese atât de puțin chef să vorbească cu cineva.

Înțelegând perfect, Blare acoperi receptorul cu mâna.

— De ce să nu preiau eu mesajul?

— Bine, zise el, dar apoi, dintr-un motiv necunoscut, se răzgândi și luă telefonul.

— Alo?

— Nicholas, sunt eu, Jane.

— Jane?

Nu-și putea imagina de ce îl caută.

— Ce faci?

— Nicholas, nu știu cum să-ți spun, sau dacă trebuie să-ți spun. Știu că n-o iubești pe Angel. M-am gândit toată după-amiaza dacă să-ți dau telefon, dar acum l-am dat și, deci, am să-ți spun. Angel a căzut de pe acoperișul casei mele, azi. Am dus-o la spital cât de repede am putut, dar...

Vocea îi tremura.

— Starea ei nu e bună. Nu e bună.

Mintea lui era prea înceată ca să înțeleagă ce-i spunea ea.

— Dar se va face bine, nu-i așa?

— A suferit multe leziuni interne, Nicholas. Au operat-o, dar...

Începu să plângă încet.

— Matthew stă cu ea acum. Spune că n-o să mai trăiască mult.

Nicholas sări drept în sus.

— Nu, nu e drept! Ea n-a fost niciodată nici măcar bolnavă!

— Știu, dar… Tot ce se poate face, s-a făcut.

El se ridică în picioare.

— Plec acum. Voi fi acolo în câteva ore.

— Nicholas... nu mai rezistă câteva ore.

— Ce?

— Nu va mai dura mult.

Se răci brusc, ca și când ar fi fost acoperit cu gheață.

— Am să fiu acolo cât de repede pot.

Apăsă pe tasta „oprit” a telefonului.

— Am nevoie de un avion, Blare. Ce avem disponibil?

Ochii lui Blare se măriră.

— Ai de gând să zbori?

— Trebuie. Femeia pe care o iubesc e pe moarte.

Fără să mai piardă timp cu întrebările, Blare se ridică în picioare.

— Unde te duci?

— Înapoi în Paradis.

— O.K., atunci am să verific hărțile și am să găsesc cel mai apropiat aeroport pe care poți ateriza, apoi să hotărâm asupra avionului.

Nicholas își frecă fruntea.

— *La naiba*! Nu există nici o pistă de aterizare nicăieri prin preajma Paradisului care să suporte un „jet”. O să ne trebuiască o susținere. Și singura pe care o avem aici este a ta. Fă-mi plinul și eu o să iau coordonatele.

— Chestia asta n-o să te țină douăzeci de minute. Singurele care pot să-i țină să nu se desfacă sunt cablurile. Motivul pentru care este aici este pentru că am intenția să-l repar.

— Nu am de ales, Blare.

Blare expiră lung.

— O.K. Am să pun combustibil, apoi, după ce te ridici de la sol, am să iau legătura cu aeroportul să-i anunț că vii.

— Mai roagă-i să aibă o mașină pregătită și să știe drumul către spital. Nu trebuie să tragem deloc de timp.

Groaza morții lui Angel bloca totul. Întreaga lui ființă era preocupată să ajungă mai repede la ea. Era deja sus, în aer, când gândul surprinzător că zboară din nou își făcu apariția în mintea lui, dar acest gând era trecător și lipsit de importanță pentru el.

Blare avusese dreptate în ceea ce privește starea avionului și trebuia să-și folosească toată îndemânarea și experiența ca să mențină avionul în aer. Regulatorul, continua să fie înțepenit, iar maneta de direcție era blocată și nu voia să funcționeze.

Trecu pe sistemul automatic. La fel de sigur ca și când s-ar fi născut cu această îndemânare, el regla continuu comenzile pentru a compensa nefuncționarea nu doar a regulatorului și a direcției, cât și pentru faptul că motorul mergea greu. La un moment dat, motorul se oprit complet, dar cu o voință de fier și o perseverență ieșită din comun, Nicholas îl porni din nou.

Odată ajuns la sol, alergă la mașina care-l aștepta. Verifică comenzile, apoi apăsă pe accelerator și nu se opri până la spital.

— Mai trăiește? întrebă Nicholas.

— Aproape, zise Matthew, iar chipul îi era cenușiu din cauza oboselii și a suferinței.

— Trebuie să mă lași s-o văd.

— Știu. Jane și cu mine am stat deja cu ea.

El dădu din cap, ca și când ar fi fost ceva în neregulă cu ceea ce el tocmai spusese. Cu lacrimi în ochi, arătă spre ușa din spatele lui.

— Nu va mai dura mult. Cheamă-mă. Am să stau cu Jane în sala de așteptare.

La fel de repede ca atunci când alergase s-o prindă pe Angel, Nicholas se simți deodată ca și când ar fi alergat cu mișcări încete printr-o apă grea și densă. Dar când ajunse lângă patul ei, inima îi bătea greu, plină de durere.

Pielea lui Angel era aproape la fel de albă ca și cearșafurile pe care stătea dar chiar și aproape moartă părea înconjurată de lumină. El se lăsă greu pe scaun lângă pat și-i luă mâna, atent să nu atingă nici unul din tuburile prinse de ea. Una din mâini era băgată într-o atelă, iar de sub cearșaf se vedea o altă atelă, la picior. Dar, uimitor, el nu zări nici o vânătaie sau măcar o zgârietură.

Un aparat alăturat îi reda sunetul bătăilor inimii; el ascultă și vru ca și inima lui să bată la fel de încet ca și a ei.

— Angel? mă auzi? Sunt pu, Nicholas. Sunt aici și vreau să-ți spun ceva.

Căuta pe chipul ei un semn că l-a auzit, dar mâna ei rămase în continuare fără viață într-a lui, iar pleoapele nici măcar nu i s-au clintit.

— Nu sunt sigur unde te afli acum, Angel, dar cred cu fiecare părticică a ființei mele că mă auzi și vreau să mă asculți cu atenție. Îți amintești dimineața aceea când ți-am spus că mă voi întoarce? Aș putea spune că nu m-ai crezut în momentul acela, deși știam că e foarte important că am spus-o, nu eram absolut sigur de ce am făcut-o. Adevărul mi-a apărut clar în minte după ce am plecat.

Ea nu-i răspundea. Îl durea pieptul ca și când inima lui s-ar fi comprimat la maximum. El îi ridică mâna până la obraz, încercând să-i încălzească pielea de a lui.

— Te iubesc, Angel și mă rog ca tu să mă crezi. Trebuia să-ți fi spus în dimineața aceea. De fapt, ar fi trebuit să ți-o spun înainte de a pleca. Probabil că m-am îndrăgostit de tine din secunda în care am deschis ochii și am zărit acel înger incredibil de frumos stând lângă mine. Am privit în ochii tăi și n-am avut scăpare.

Ca să-și potolească lacrimile, el râse ușor.

— O, credeam că pot lupta împotriva a ceea ce simțeam pentru tine, dar mă amăgeam singur. Te iubesc, Angel, și, după ce te faci bine, poți să mă califici cum vrei pentru că nu ți-am spus-o mai devreme. Dar, te rog, fă-te bine.

Tristețea adâncă și durerea îl copleșiseră, întinse mâna și-i mângâie obrazul.

— Ascultă-mă, vreau să le spui oamenilor tăi din cer că vor trebui să te aștepte mult timp. Încă avem o viață întreagă de trăit.

Vocea i se schimbă.

— Angel? Te rog, iubito, rămâi cu mine. N-o să știi niciodată cât de mult am nevoie de tine. Tu repari lucrurile. Refă-te pe tine însăți. La naiba, *refă-te*!

Continuă să vorbească, vocea îngroșându-i-se din ce în ce. La un moment dat, Matthew intră să o consulte. N-a zis nimic, iar expresia chipului său îi spunea lui Nicholas că el continua să creadă că nu va mai dura mult. Însă Nicholas putea spune că era uimit că Angel încă

mai trăiește, iar el a prins curaj. Imediat ce plecă Matthew, Nicholas începu din nou.

— Ți-am spus că am venit aici cu avionul? Teama că te pierd a depășit cu mult frica de a zbura. M-ai făcut bine, Angel. Ai auzit? M-ai făcut bine. După ce m-am chinuit să țin în frâu până aici vechitura de avion al lui Blare, sunt capabil să pilotez orice. Iar proiectul Lightning 1 va continua. Ai avut dreptate. Nu era de vină proiectul meu. Hawk a sabotat avioanele lui Rocky și al lui Jazz. Dar, acum, Angel, pericolul nu mai există. Dacă îți revii, îți promit că te voi păstra în siguranță tot restul vieții. Angel, te iubesc atât de mult.

În zori, vocea lui scăzuse aproape de tot, iar el era epuizat. Ținându-i încă mâna pe obrazul lui, el își așeză capul pe pat. În tot timpul nopții, Matthew continuase să vină cu regularitate în cameră și de fiecare dată îi spunea încet lui Nicholas că nu era nici o schimbare.

Convingerea lui Nicholas că Angel va trăi nu slăbise nici o clipă, dar orele lungi își puseseră amprenta asupra lui, iar el văzu că nu-și mai poate abține lacrimile care începură să-i alunece pe față și să se reverse pe mâna ei.

— Sunt încă aici, Angel. De data asta nu te părăsesc. Dacă vei rămâne cu mine aici, nu te voi părăsi niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Simți o mișcare vagă pe obrazul lui. La început credea că i se păruse, dar mișcarea se repetă. Degetele ei se mișcau!

Dintr-o mișcare se smuci, se ridică în picioare și se aplecă peste ea.

— Angel! Mă auzi, iubito?

Genele îi tremurară ca și când ar fi vrut să ridice pleoapele. Oboseala și lacrimile dispărură. Ea încerca să se întoarcă la el!

— Te iubesc, Angel. Deschide ochii și, privește-mă și îți promit că îmi voi petrece tot restul vieții încercând să te conving cât de mult te iubesc.

Genele îi tremurară iar, apoi pleoapele i se ridicară încet, iar ea privi spre el, cu ochii ei de un albastru mai adânc, chiar mai ceresc decât în trecut.

— Te-ai întors, zise el respirând ușurat.

— Și... tu.

Vocea ei, deși slabă și șoptită, era clară, iar el ar fi urlat de fericire.

În schimb, se repezi să-l cheme pe Matthew.

După ce Matthew o examină pe Angel și declară plin de emoție că e în afară de orice pericol, ea închise ochii încă o dată. De data aceasta, însă, Nicholas fu asigurat că doarme doar, nu și-a pierdut cunoștința. El ceru să fie adus încă un pat în salonul lui Angel și să fie pus lângă al ei. În timp ce ea dormea, el stătea pe pat și o privea. Eventual putea să și doarmă.

Dar el era treaz când se sculă ea.

— Bună, zise el stând pe marginea patului, zâmbindu-i.

— Bună.

— Ne-ai speriat foarte tare, dar eu știam că te vei face bine. Trebuia să te faci. N-aș fi fost în stare să rezist dacă nu ți-ai fi revenit.

Se opri.

— Te iubesc, Angel.

Ea își umezi buzele, apoi șopti:

— Și eu te iubesc.

Vocea îi era încă slabă, dar pentru el cuvintele ei sunau de parcă ar fi fost cântate de un cor întreg de îngeri.

— Ai venit cu avionul, murmură ea.

El fu surprins.

— M-ai auzit când ți-am spus asta?

— Nu știu... Cred că da.

Îl auzise.

— Ei bine, am zburat și încă în împrejurările cele mai grele posibil. Așteaptă până o să vezi hârbul de avion care m-a adus aici. A fost un miracol.

Se opri, iar tonul glasului său deveni puțin cinic.

— De asta nu ți-ai folosit aripile când ai căzut de pe acoperiș? Pentru că voiai să zbor eu?

Ea strâmbă din buze.

El zâmbi.

— Cred că ești în stare de chestia asta. Am să fac o înțelegere cu tine. Data viitoare când vrei să fac ceva, spune-mi doar.

— Ești încăpățânat...

— Nu mai sunt. Cu excepția unui lucru. Angel, vrei să te măriți cu mine? Ai putea fi de acord, pentru că n-am să renunț până n-o s-o faci. Refuz să-mi mai petrec încă un minut din viață fără tine. Te iubesc.

Ea zâmbi, iar zâmbetul ei îi lumină inima, sufletul și întreaga lui lume.

— Da.

Lacrimile îi țâșniră din ochi, iar bucuria îi acceleră pulsul. Făcuse o mulțime de promisiuni în acea noapte, se gândi el și nu și-a propus să renunțe la nici una.

Încet, cu atenție, el se lăsă în jos și o sărută apăsat pe gură. Când aterizase în viața ei, se aflase la cel mai jos nivel al vieții lui. Acum ea va fi soția lui și, într-o zi, mama copiilor lui. Și, deși era convins că adunase toată fericirea din lume, avea același sentiment ciudat că fericirea lor de-abia începea.

EPILOG

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Razele soarelui se reflectau în diamantele de pe verigheta lui Angel, formând o jerbă de sclipiri de culoarea curcubeului de câte ori ridica mâna streașină la ochi. Departe, deasupra deșertului, Lightning 1 făcea viraje, apoi se îndrepta oblic spre pista de aterizare. Nicholas se pregătea pentru aterizare după ce-și încheiase nemaipomenita probă de zbor.

Ea se gândi că ar fi fost firesc dacă s-ar fi temut pentru el și și-ar fi petrecut noaptea precedentă făcându-și probleme, dar ea dormise liniștită în cercul brațelor lui. Avea toată încrederea în el și-n proiectul lui.

De sus, din turnul de control, oficialitățile militare priveau zborul, dar ea n-ar fi rezistat să stea înghesuită între o mulțime de oameni. Bucuria ei era prea mare, dragostea ei prea copleșitoare. Voise să fie singură, afară, cu el.

Era un pilot desăvârșit, se gândi cu mândrie, urmărindu-i aterizarea perfectă și era un bărbat nemaipomenit. Noul lui avion va oferi viitorilor piloți un grad de siguranță pe care nu l-au mai avut înainte și o tehnologie avansată, care-i va propulsa în secolul 21.

Din poziția ei de pe o parte a pistei, ea urmărea cum echipajul lui alerga spre avionul care acum staționa și-l salutau cu strigăte de bucurie în timp ce el cobora din cabină.

Dar, după un minut, el se îndreptă spre ea. Ea alergă spre el, iar el o prinse în brațe și o învârti.

— Ești minunat! exclamă ea.

El își azvârli capul pe spate și râse.

— A fost o nebunie. Reflexele și îndemânarea mea sunt mai ascuțite decât fuseseră înainte. Dar cum să nu fie? Zilele astea am zburat cu un înger pe aripi.

Gura lui coborî spre a ei și, ca de obicei, fu absorbit de dulceață și căldură.

Avusese dreptate că fericirea de-abia începea, se gândi el bucuros. Recent își cumpăraseră o casă nouă lângă serviciul lui, cu o suprafață care le va permite lui Larry, Moe și Curly să alerge cât vor și copiilor care vor veni să aibă unde să crească. Deși, ori de câte ori vor avea

ocazia se vor reîntoarce în Paradis, ei își creaseră un paradis al lor.

După ce a sărutat-o, se dădu puțin înapoi și o privi.

Îngerul lui.

Părul ei blond, strălucitor flutura în jurul capului ei, încercuind-o cu un nimb de lumină, iar el văzu cerul reflectat în albastrul ochilor ei.

Și nu fu surprins când avu impresia că aude un fâlfâit de aripi în aer, în jurul lor.

SFÂRȘIT

Observații

[←1]

La editura Da Silva a apărut cu titlul „*Îngerul*” fiind atribuită eronat Sadrei Brown (!?!) iar în anul 1994 a apărut la editura Miron sub titlul corect „***Un înger fermecător***” de Fayrene Preston.

[←2]

Liberty Bell) este unul dintre simbolurile de referință ale independenței Statelor Unite. Aflat în Philadelphia, Pennsylvania, se crede că a fost tras pentru a marca citirea în public a Declarației de Independență la 8 iulie 1776.